

C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\D\David  
Peter\Peter\_David\_-\_StarTrekTNG\_-\_Q\_na\_druhou.pdb

PDB Name: Q na druhou  
Creator ID: REAd  
PDB Type: TEXT  
Version: 0  
Unique ID Seed: 0  
Creation Date: 28.3.2003  
Modification Date: 28.3.2003  
Last Backup Date: 1.1.1970  
Modification Number: 0

## PŘEDMLUVA

Dalo by se říct, že píšu dva odlišné typy příběhů ze Star Treku.

První je poněkud běžnější dobrodružství, ve kterém se postavy (ať už z Původní, Nové generace nebo jiné série) zapletou do víru událostí, který se točí kolem jednoho problému, jež musí vyřešit. Mezi ty patří například Rock and a Hard Place a The Siege.

Druhým typem je daleko ambicióznější román, ve kterém se pokouším shlédnout na dlouhou historii Star Treku a vyprávět příběh, který spřádá rozličné nitky a přidává je k tomu pojetí Treku, který působí jako komplikovaná tapisérie. Někteří fanoušci tento druh příběhů zbožňují, zatímco jiní mu říkají "fanouškovský" ... což je zvláštní, protože já píšu všechny knížky pro sebe a já jsem fanda. Příkladem tohoto typu knížek je Vendeta a práce, kterou právě držíte v rukou. Při psaní Q na druhou jsem byl tak trochu zstrašen úspěchem knihy Imzadi a mé předchozí knihy týkající se Q, Q-in-Law. Chtěl jsem se vyvarovat bezduché imitace obou dvou, ale zároveň vytvořit něco, co bude mít dostatek známých prvků, díky nimž byly jmenované dvě knihy tak oblíbené. Výsledkem je nejdelší a nejkomplikovanější román, jaký jsem kdy napsal, v jakémkoli žánru.

Také jsem měl na paměti, že mi mnoho čtenářů říká, že zasednou k jedné z mých knih a přečtou ji za pár hodin. Otevřeně přiznávám, že u této knihy bych tuto možnost vyloučil - ne abych odradil méně odvážné čtenáře - ale protože v této knize se toho opravdu děje hodně.

Můžete to brát jako dobře míněné varování.

Děkuji všem obvyklým podezřelým včetně Kevina Ryana a lidem z Pocket Books, kteří se mnou ochotně spolupracovali (a kterým jsem mohl naléhavě zavolat a říct: "Rychle! Potřebuji kopii scénáře Enterprise včerejška!" a ejhle, další den ráno jsem ji měl); jedinečným encyklopediím od Mikea a Denise Okudových a Debbie Mirekové; spoustě fanoušků, jejichž dopisy mi byly velkou oporou a povzbuzením, a jako vždy - neohrožené Myře (mé ženě) a třem dětem: Shaně, Guinevre a Ariel, které vždy vědí, kdy se držet zpátky během jednoho z mých záchvatů psaní. Tak tedy: Q na druhou. Kniha, kterou vám dávám s upozorněním, jež se dá použít na většinu aspektů života: Nepovažujte nic za samozřejmé.

Dítě vzhledlo k dospělému dychtivě, zvědavě, způsobem, jakým to děti dělají. Způsobem, který vás přinutí si uvědomit, že zahrnujete celý jeho vesmír.

"Co budeme dělat dnes?" zeptalo se.

Dospělý na ně shlédl a usmál se. Znal to dítě od jeho narození... ve skutečnosti ještě před ním. Bylo to dítě osudu, tím si byl úplně jist. Zvláštní dítě, jemuž se otevře mnoho možností. Nepochyboval, že v galaxii nekonečných nabídek si dítě vybere tu nejmocnější. Bude ji objevovat, prozkoumávat a přivlastní si ji.

Bude to nádherné.

"Co budeme dnes dělat?" opakoval dospělý, který v tom usměvavém, rozpustilém obličejí viděl tolik ze sebe sama.

"Můj chlapče... není nic, co dneska nebudeme dělat."

Klučina se zamračil: "Není to trojitý zápor?"

"Ne, můj chlapče, " zahlaholil starší. "To... je důraz!"

Na moment se odmlčel a pak dodal: "Viš co, chlapče... Nechám to na tobě. Co bys dnes chtěl dělat? Stvořit hvězdu? Procestovat Galaxii? Přetvořit vesmír? Jakou činností strávíme dnešní den?"

Hoch chvíli pod bdělým pohledem dospělého uvažoval. Pak prohlásil...

"Chci rozumět."

"Rozumět čemu?"

"Všemu," odpověděl chlapec.

"Všemu?" Dospělý byl na okamžik zaskočen. Možná, že chlapec nepochopil celistvost, šířku toho, o čem mluvil.

"Všemu, jako v...?"

"Všemu jako všemu." trval na svém chlapec pevně. A v jeho hlase bylo něco, co dospělý postřehl poprvé. Náznak tvrdohlavosti, nádech neústupnosti.

"Všemu," opakoval ještě jednou dospělý a bedlivě dítě studoval. "Dobře, tak tedy... všemu."

"A co budeme dělat, až všechno pochopíme?"

Dospělý nezaváhal: "Pravděpodobně zemřeme."

## VSICHNI NA PALUBU

Linie A

1.

"Jean-Lucu... rád bych ti něco řekl."

Picard odložil knihu Shakespearových sonetů, kterou si listoval, a s obočím udiveně zvednutým se pohodlně opřel. Crusher stál ve dveřích, přešlapoval z nohy na nohu a vypadal ustaraněji, než jak ho kdy Picard viděl.

"Problém?" zeptal se Picard. Ukázal na židli na protější straně stolu. "Pokud pro tebe něco mohu udělat, víš, že ti pomůžu."

"Díky, Jean-Lucu. Je dobré vědět, že když se vyskytnou problémy, mám přátele, na které se můžu spolehnout." Crusher rychle vešel a prkenně se posadil... ale za okamžik byl opět na nohou a přecházel po místnosti. Picard trpělivě seděl a nijak nenaléhal na dlouholetého přítele a spolupracovníka. Nakonec se Crusher posadil čelem k Picardovi a prohlásil:

"Na palubu Enterprise přijde žena, jejíž přítomnost mě vůbec nepotěší."

"Bývalá láska?"

"Ohh, ano," povzdychl si Crusher. "Jo, to určitě byla. A nerad to říkám, ale i teď, když na ni myslím, tak ve mně vyvolává..."

Picard chvilku mlčel, pak však navrhl: "Nostalgii?"

"Ve skutečnosti spíš rozrušení," pronesl Crusher provinile. "Hloupé, co? Po všech těch letech."

"Tak kdo to je?" chtěl vědět Picard. "Natálie?"

"Ne, Natálie ne."

Tak Amanda, nebo možná Lucy? Neříkej mi, že tu je Lucy, vyjela po mně, když jste se vy dva rozešli, vždyť víš. Dalo by se říct, že byla... k nezastavení."

"Ve skutečnosti, myslím, že 'legendární' by byl vhodnější výraz," podotkl Crusher.

"'Legendární' není špatný výraz ani pro tebe," namítl s úsměvem Picard. "Měl jsi spoustu milostných dobrodružství od té doby, co jste se rozešli..."

V tom okamžiku, aniž by to jméno musel vyslovit, porozuměl. Jen pouhá zmínka stačila, aby se Crusherův obličej zkrivil bolestí.

"Beverly," dořekl Picard. Crusher přikývl.

Picard si pečlivě promýšlel další krok... ne, že by obvykle říkal něco bez rozmyšlení. Člověk se koneckonců nestane prvním důstojníkem na vlajkové lodi Flotily, aniž by si zvykl postupovat obezřetně. Než se hned dotazovat na jasné emocionální vazby, rozhodl se raději přiblížit se k tématu opatrně. Zeptal se na nejméně důležitou věc, jaká ho napadla:

"Kdy ses to dozvěděl?"

"Přidělení přišlo včera pozdě v noci. Skoro celou noc jsem se tím trápil. Dnes ráno budu na můstku zářit radostí. To ti můžu slíbit."

Picard se soucitně usmál. "Plně vám důvěřuji, kapitáne."

Crusher se hlasitě zasmál. "Přál bych si, abych si důvěřoval já. To samozřejmě nikomu neříkej. Když se tě někdo zeptá, jsem vtělená chladnokrevnost."

"Právě těmito slovy tě popisovali při mnoha příležitostech."

Picard pocítil částečnou úlevu. Vypadalo to, že Crusher bere situaci alespoň se špetkou šibeničního humoru, což bylo přijatelnější než hluboká deprese. Jenže teď byl čas zajít o kousek dál. Zjistit, jak k sakru tahle situace vznikla.

"Jakou hodnotu bude Beverly... je stále ještě Crusherová?"

Kapitán potřásl hlavou. "Ne, co jsme se rozešli, vrátila se ke jménu Howardová."

"Tak tedy, jakou hodnotu bude mít doktorka Howardová na naší lodi?"

Crusher se trpce usmál. "HZD samozřejmě. Nic jiného než to nejlepší pro moji bývalou."

Picardovi se nepodařilo skrýt nedostatek nadšení nad novou zprávou. "Jacku... nevím, jestli je to ten nejlepší nápad. Hlavní zdravotní důstojník a kapitán... mají na lodi speciální vztah. Musí hladce spolupracovat. Musí být tým. Když jste se s Beverly rozešli, nebylo to za zrovna nejšťastnějších okolností..."

"To říkáš mně?" Jack Crusher se pokoušel nesmát. "Já tam byl, Jean-Lucu, pamatuješ?"

"Byli jsme tam oba, Jacku."

"Já vím, já vím." Crusher se snažil usednout, ale jediné, co se mu podařilo, bylo opřít se o židli.

"V Beverly, že velíš Enterprise?" zeptal se Picard. "Koneckonců jsme nově přidělení. Ve vesmíru jsme teprve pár týdnů. Je možné, že..."

"Ne, to není," potřásl hlavou Crusher. "Nevěříš přece, že by Beverly přijala umístění, aniž by věděla, kdo je její velící důstojník, že ne?"

"Ne, Beverly, kterou si pamatuji, ne," připustil Picard. "Ale proč by přijímala umístění, když ví, že jsi tady?"

"Děláš si legraci?" podivil se Crusher. Kapitánův obličej byl oválný, jak ho přibývající léta z původně hranatého postupně zakulacovala. Dříve bohaté vlasy mu na temeni silně prořídly a po stranách zešedivěly. Stav, který v Picardovi nevzbuzoval žádné nadšení. "Tohle je Enterprise... prestiž a historie, která se váže k tomu jménu... který rozumný důstojník by mohl odmítnout?"

"Já určitě nemohl," souhlasil Picard a pak trochu žalostně dodal: "Ne, že bych měl jinou možnost..."

Crusher procedil vzduch mezi zuby; dlouholetý zvyk. Dělal to, když se střetl s nepříjemnostmi. "Opravdu to chceme

zase probírat, Jedničko?"

"Ne, samozřejmě, že ne," odpověděl Picard. "Mluvili jsme o tvých problémech, ne o mých." Snažil se potlačit hořkost, ale podařilo se mu to jen částečně. V duchu si to vyčítal. S veškerou praxí, s níž se pokoušel smířit se s frustrací z vlastní kariéry, by si člověk mýsl, že už bude umět úspěšněji ovládat vlastní hnůt mysli.

Pokud Crusher zaznamenal tón Picardova hlasu, nedal to na sobě znát. "Moje problémy jsou i tvoje problémy, Jean-Lucu. Hluboce věřím v teorii pomíjivosti nepřijemností." Nechal tu myšlenku vstřebat, a pak pokračoval: "Teď, když jsme si vyjasnili to nejbolestnější, je jasné, že Beverly by byla blázen, kdyby odmítla postavení hlavního lékaře na Enterprise. Moje milující exmanželka může být všelijaká, ale bláznivá určité není. Další věc, které se nebojí, jsou konfrontace. A pokud jedinou překážkou pro přijetí místa je, že by mohly nastat třenice s nadřízeným, pak tě ujišťuji, Picarde, že to pro ni není vůbec žádná překážka."

"Ještě ale není na lodi," poznamenal po chvíli Picard.

"Máš pravdu, Jean-Lucu," řekl s údivem Crusher, jako by ho to vůbec nenapadlo. Naklonil se k Jean-Lucovi a spiklenecky zašeptal: "Řekneme celé posádce, ať se schová. Až přijde Beverly na palubu a nikoho tady nenajde, tak možná odejde."

Navzdory ironii zachovával Crusher tak kamenný výraz, až měl Picard co dělat, aby se nesmál. "Viš, co jsem měl na mysli."

"Ano, vím přesně, co jsi měl na mysli," přisvědčil Crusher. "Že jsem jako kapitán Enterprise mohl odmítnout její přidělení na loď. Ztropit povyk - a neexistoval by žádný způsob, jak by mi ji Hvězdná flotila mohla pověsit na krk." "Správně."

"Jo, jasné, ale jsou v tom dva problémy. Za prvé nechci být podrazák. A za druhé prostě proto, že Beverly Howardová je pro tu práci nejlepší. Její záznam je výjimečný a bez poskvrny. Tahle loď, tahle posádka si zaslouží to nejlepší a já bych byl blázen, kdybych osobní averzi nadřadil zájmu posádky."

"To je od vás šlechetné, kapitáne."

"To určitě. Já se jen nechci dostat do situace, kdy budu mít na palubě šéflékaře, který není nejlepší. Protože v momentě, kdy zemře člen posádky, začnu pochybovat. A začnu si myslet, že Beverly ho možná mohla zachránit. A bylo by úplně jedno i kdyby sám bůh sestoupil z nebes, podíval se na umírajícího a prohlásil: 'Promiň... nemůžu nijak pomoci.' Pořád bych si myslel: 'Zatraceně, měl jsem mít na palubě Beverly'."

"To je dost velké očekávání, které vkládáš na ramena ženě."

"Ona to zvládne. Má široká ramena."

"Ano, ale co ty?"

"Myslím, že budu muset."

Crusher se zvedl ze židle a mřil ke dveřím, když za ním Picard zavolal: "Pokud můžu něco navrhnout, kapitáne...?"

Otočil se. "Ano?"

"Byl bych velice šťastný, kdybych mohl... zprostředkovávat komunikaci - nevím, jak to jinak lépe vyjádřit. Mohu zastat většinu vzájemných kontaktů mezi kapitánem a hlavním zdravotním důstojníkem."

"Naznačujete snad, že to nezvládám, Picarde?"

"Vůbec ne. Já jen říkám, že žádný kapitán nezvládne všechno. A pokud se rozhodnete přenechat tuto povinnost mně, velice rád ji přijmu." Když Crusher hned neodpovídal, Picard poznamenal: "Mohu-li vám to připomenout, kapitáne, byl jste velmi ohleduplný a přijal jste moji žádost, abych se nemusel přímo stýkat s dětmi na palubě této lodi. Objasnil jsem vám to. Prohlásil jste, že rozumíte, a ochotně jste převzal tuto odpovědnost sám. Můj návrh berte jednoduše jako splátku."

Crusher pomalu přikývl: "Předpokládám, že v tom případě máte nejspíš pravdu. Dobře, Jedničko. Samozřejmě, nechci být podezříván, že se schovávám v pracovně. Pokud si mě naše budoucí hlavní doktorka bude přát kdykoli vidět, je to samozřejmě vítáno. V tomhle ohledu můžete být klidný. Ale pro každodenní komunikaci" - široce se rozpráhl - "je celá vaše."

"Jak si přejete, pane."

Crusher nad tím ještě chvíli uvažoval a pak dodal: "Viš, ve skutečnosti nejsme ještě úplně vyrovnáni. Na palubě je celá kupa dětí - ale jen jedna Beverly Howardová."

"To je pravda," souhlasil Picard pohotově. "Je jen jedna Beverly."

Linie A

2.

Selan vzhledl od posledních výsledků a promnul si tlustými prsty kořen nosu. Podíval se ven úzkým okénkem, které bylo jediným zdrojem venkovního světla v malé, stísněné pracovně. Slunce začalo zapadat a během několika hodin bude noc. Šikmo dopadající paprsky osvětlovaly řidkou mlhu prachových zrněk, jež tancovala v jeho záři.

Zdi kanceláře měly nepříjemný odstín hnědé a Selan si v duchu poznamenal... opět... že je musí dát přemalovat, než z toho místa začne mít hluboké deprese. Vstal a protáhl se, trochu znechucen ztuhlostí a bolestí svalů, tedy něčím, co dříve nepocíťoval. Znepokojovalo ho to. Udržoval se v dobré kondici a byl na to pyšný. Vlastně nebyl ani tak starý. Ve skutečnosti sotva středního věku, na Romulana.

Možná to bylo chladem. Svěží večer na Rombusu III, řezavá zima kolem 25 stupňů Celsia. Selan spráskl ruce a prudce si je promnul. Špatné prokrvení. Tím to je. Cítil slabé mravenčení v prstech.

Možná by se měl nechat prohlédnout.

Rombus III to určitě umožňoval. Co se týká zdravotního vybavení, neexistovalo lepší místo. Selan si toho byl plně vědom - s ohledem na skutečnost, že to byl on, kdo ho založil a celá ta léta vedl.

Vstoupil jeden z jeho pomocníků, vysoký a štíhlý Cardassian. Selan vzhledl a kývl hlavou na uvítanou.

"Dobrý večer, Turo. Vypadá to, že dnes večer bude chladno."

"Dobrý," odpověděl Turo. Počasí bylo mezi nimi neustálým tématem k diskusi. Tam, kde se Romulan cítil úplně spokojeně, bylo Turovi přinejmenším nepříjemně a naopak. To bylo neštěstí romulanského a cardassianského metabolismu.

I přesto, že se rozcházel v názorech na takové věci, jako je klima, jedna věc je spojovala.

Oba byli fascinováni bolestí.

Ne svou vlastní, samozřejmě. To by bylo hloupé a nepatřičné. Ne, co je uchvacovalo byla bolest ostatních.

Turo se podíval na počítačový záznamník, který donesl. "Pochopil jsem, že jsme dnes ztratili Subjekt dvacet dva."

"Ano," povzdechl si Selan. "Bojím se, že ano. Je to opravdu škoda. Myslím, že byla schopna vydržet daleko víc, ale ona to prostě vzdala." Vstal a poklepal Turovi na rameno. "Právě ta velká rozmanitost v osobní odhodlanosti je to, co mi připadá tak úchvatné na všech těch druhích, které zde studujeme, přáteli."

Turo se jemně usmál. "Přešel ses, Selane. Udělal jsi špatný závěr. Laskavě mě nenazývej 'přítelem'. Nejsem tvůj přítel. Nebýt spojení oboustrannou dohodou našich vlád, vážně pochybuji, že bych s tebou vůbec mluvil. Přinejlepším nás spojuje společná chuť k nechutnostem. Nic víc z toho nedělej."

"Přímý jako vždy. Možná bys měl čas od času použít takt."

Cardassian potřásl hlavou: "Proč?"

Selanovo strohé zasmání vyznělo skoro jako vyštěknutí. Poté se podíval na obrazovku počítače a poklepal na ni:

"Myslím," pronesl pomalu, "že je načase obrátit pozornost na naše staré dobré Číslo osm."

"Myslíš?"

"Věřím, že se už dostatečně vyléčil z předchozích experimentů," prohlásil zamýšleně Selan. "Jeho výdrž je pozoruhodná, nemyslíš?"

"Na člověka? Přímě úžasná." Zvědavě pohlédl na Selana. "Co vidíš na lidech tak zajímavého?"

"Já jsem student všech druhů," odpověděl vznešeně Selan. Pak se na moment odmlčel a přikývl: "Přesto musím přiznat, že mě Pozenšťané určitým způsobem přitahují. Vyprávěl jsem ti někdy o prvních, se kterými jsem se setkal?"

"Ne," odpověděl Turo. "Kdy to bylo?"

Selan se naklonil nad stůl a dal si nohu přes nohu. "Předpokládám, že jsi slyšel o Narendře Tři?"

Turo se na chvilku zamračil, jméno mu bylo jasně povědomé. Pak si to spojil. "Samozřejmě, klingonská předsunutá základna, že ano?"

"Správně. Nebo tak to alespoň Klingoni hlásali, když ji asi před dvaceti lety vybudovali." Selan udělal kyselé obličej, který jasně ukazoval, jak opovrhlivě se staví k tomuto tvrzení i po tolika letech, která mezitím uběhla. "Ve skutečnosti byla založena ze strategických důvodů, aby byli schopni vyzvídat skrz Neutrální zónu. Oh, Klingoni vynikají ve výmluvách. Ale my věděli, co mají za lubem. Bylo to jako facka do tváře Romulanského impéria. Takže jsme přirozeně neměli jinou možnost než jim to oplatit."

"Přirozeně," poznamenal Turo, když se Selan odmlčel na dostatečně dlouhou dobu, že bylo jasné, že čeká na určité potvrzení. "Zřetelně vás testovali. Jakákoli jiná akce by byla považována za známku slabosti."

"Vidíš?" Selan se plácl do stehna "Chápeš to! Jaká úžasná rasa jste vy Cardassiané! Takže... zaútočili jsme na ně, jak jsme měli nezadatelné právo. Taky jsme je pěkně potrestali... dokud nám to nepřekazila loď federace, třídy Ambassador. Jak jen se jmenovala?" Hledal v paměti. "Aha, jo. Enterprise. Naše síly..."

"Takže ty jsi tam byl?" podivil se Turo.

"Pouze jako pozorovatel," doznal Selan. "Byl jsem jedním z císařových osobních důvěrníků a byl jsem často přítomen na podobně důležitých taženích. Jak jsem říkal, naše síly loď zničily celkem snadno - i přes jejich ohromný odpor. Co se téhle záležitosti týče, vedla k urychlenému uzavření aliance mezi Klingony a tou ztracenou Federací. To byl rub té výpravy. Pozitivní bylo, samozřejmě, že jsme Klingony pěkně pomlátili a navíc jsme akci zakončili polapením několika Pozenšťanů, kteří byli členy posádky Enterprise. Můžu ti říct, že to byla pěkně bojovná skupinka. Byli opravdu fascinující."

"V jakém ohledu?" zajímal se Turo.

Selan se naklonil a zamýšleně skousl ret. "S ohledem na čistě fyzickou konstituci jsou lidé spíš ubohá sebranka. Měkký povrch. Kosti, které se zlomí při sebemenším tlaku. Rachitický oběhový systém. Průměrná fyzická síla je zásadně pod normou."

"Vím," vrtěl Turo hlavou. "Když to všechno uvážíš, je s podivem, že dokázali tolik věcí, kolik dokázali." "Naprostě souhlasím. Shledal jsem je - nebo alespoň ty, se kterými jsem se prvně setkal - řízené téměř nezlomnou vůlí. Vůli, která se zdá převažovat nad tělesnou křehkostí. Je možné, že to je způsob, kterým jim evoluce vynahrazuje to, co postrádají." Selan vykročil ke dveřím a Turo se o krok za ním připojil. Opustili pracovnu a procházeli malou pevností. "Císař sdílel můj zájem a velmi mě podpořil, když jsem přišel s myšlenkou založit toto zařízení pro studium fyzických a etických limitů různých druhů všeobecně a lidí pak především. Zajatci z Enterprise jsou samozřejmě dávno pryč. Císař byl neuvěřitelně štědrý a neustále mě zásoboval novými subjekty. Číslo osm bylo absolutně výjimečné."

"Výjimečné?" zasmál se Turo výsměšně. "Spíš fenomenální. Nechápu, co ho drží při životě. Už je tady - jak dlouho, čtyři roky?"

Selan potřásl hlavou:

"Ve skutečnosti šest. Skoro sedm."

Turo hvízdal. "Zbylo z něj něco?"

"To je na něm to ohromné," řekl Selan. Jak šli, botami vířili malé obláčky prachu. Selan kývl na pozdrav jinému vědci, který je měl. "Má rezervy vnitřní síly, které jsou nedotčené. Nemyslím si, že by ještě věděl, kdo je nebo jaký byl, než se dostal sem. To všechno mu bylo odňato a on se místo toho soustředil na jednu jedinou věc - na přežití. Je na to fixován natolik, že nevnímá, proč chce žít, ale stalo se to tak důležitým, že to je všechno, na čem mu záleží. Kouknu se mu do očí a jediné, co v nich vidím hořet, je čistá, čirá odhodlanost."

Najednou Turo položil Selanovi ruku na hrudník a zastavil ho. Viditelně ho napadla nějaká myšlenka a Selan čekal, až se propracuje ke Cardassianovým ústům. "Jak daleko by zašel, aby přežil?" ozval se Turo.

"Mohl bys být trochu konkrétnější?"

"Byl to muž vysokého morálního charakteru, když sem přišel?" pokračoval Turo v otázkách.

"Dalo by se to tak říct, ano."

"A je pořád?"

"Nevím," přiznal Selan. "Moje specializace je instinkt přežití a množství výdrže, jakou mají různé bytosti s ohledem na..."

"Ano, ano," přerušil ho netrpělivě Turo. "Ale co takhle jemnější aspekty morálky?"

"Já jsem vědec a ne filozof."

"Dobrá," uklidňoval ho Turo s náznakem škodolibosti v hlase, "myslíš, že rozšiřování obzorů je chvályhodný cíl? Hmmm?"

Selan se nad tím chvilku zamyslel a pak se pomalu zeptal: "Co přesně máš na mysli...?"

Vězeň číslo osm přebýval ve tmě. Ve tmě místnosti, v temnotě duše.

Kdysi, hodně dávno, bylo světlo. Tím si byl jist. Nedokázal si vybavit detaily, stejně jako si nedokázal vybavit ten pocit. Pohřbeno hluboko, hluboko v něm bylo vědomí, že existoval čas, kdy byl o tolik víc, než čím je teď.

Teď už nebylo žádné světlo, jen oheň. Oheň, který hořel na dně žaludku, oheň za očima, oheň v mysli. Oheň, který ho spaloval a poháněl, i když všechny ostatní instinkty křičely po zastavení.

Byl pokryt špinou, protože mu nikdy nedali vodu, ve které by se mohl umýt. Páchl. Plnovous a vlasy měl splepené, nehty rozkousané do živého masa. Byl oblečen jen v roztrhaných zbytecích uniformy, uniformy, která pro něj kdysi tolik znamenala.

Rány od posledního bití se téměř zahojily. A navíc, bolest z minulého týdne způsobená elektrodami úplně ustala.

Připevnili mu je všude, po celém těle: na prsty, na hrudník, na genitálie, a pak do nich vyslali elektřinu, která jím proudila. Křičel tak ohlušivě, že mu připadalo, že ten řev musí přicházet zvenku. Z místa velmi vzdáleného, kde nějaký ubožák hrozně trpí a on pro něj nemůže udělat nic, prostě vůbec nic.

V momentě, kdy zjistil, že výkřiky vycházejí z jeho hrdla, s ním byli hotovi a jako pytel odpadu ho mrskli zpátky do cely. A celou dobu, celou tu dobu si šedovlasý muž se špičatými ušima dělal poznámky, pokyvoval hlavou a říkal v cizím jazyce slova jako: "impozantní" a "velmi dobré" a "ano". Jak podivné. Tady ho chválili. Obvykle byly komplimenty pozitivní věci, které člověka přiměly cítit se dobře. Ale muž v temnotě se dobře necítil. Ne, ani trochu.

Vtom se mu zachvělo chřipí. Divoce zkoumal vzduch, neboť nos minulo něco tak mučivě známého a on... Ano. Ano, už to tu je zas, tentokrát silnější. Blížilo se to k jeho kobce a byla to vůně, která budila primární vzpomínky.

Vůně vařeného masa.

Byl už zahnán příliš daleko, aby si vzpomněl, kdy naposledy usedl k silnému steaku, ze kterého při prvním říznutí nože vytékala šťáva. Přinejlepším ho vůně vracela k něčemu základnímu - asi jako jeho prehistorické předky, shromážděné kolem ohně, na němž se peče maso. (To však byla jen románová představa, na rozdíl od myšlenky jednoduše ho jíst, syrové a s odkapávající šťávou, přímo od kosti čerstvé uloveného zvířete... a ani to by nevypadalo jako špatný nápad. Určitě ne v nynějším stavu mužovy mysli, pokud by vůbec slovo "mysl" mohlo být rozumně přisouzeno tak zubožené bytosti.)

Vařené maso. Nemohl se upamatovat, kdy naposledy jedl něco jiného než tu ubohou, nechutnou stravu.

Z vůně, která zavála do cely otevřenými dveřmi, téměř zešílel.

A v tom něco strčili dovnitř.

Byla to žena.

Nevydešil se jejím vzhledem. O takové věci se už nestaral. Byla kost a kůže, zelené roztrhané šaty sotva skrývaly nahotu.

V očích však neměla stejný výraz jako on. Vzhledla k němu a jeho pohled ji skoro pohltil. Vše, co její oči říkaly, bylo: Skonči to, skonči to, skončitoskončitoskončito...

Hned za dveřmi stál Romulan a zíral na něj. Cardassian stál těsně za ním. Romulan třímal v pravé ruce silový obušek, který by Číslo osm lehce usměrnil, kdyby se rozhodl něco zkusit. V levé ruce držel talíř a na něm byl zdroj vůně, která Číslo osm přiváděla k ještě většímu šílenství.

"Mám pro tebe návrh," promluvil Romulan. "Je to z respektu k tobě, Číslo osm. Výraz respektu a uznání za neuvěřitelnou výdrž. Maso uvařené podle tvé..." trochu nakrčil nos, "...chuti. Musíš udělat pouze jednu věc, abys ho dostal."

Oči muže ve tmě se zúžily.

Cardassian vytáhl z opasku nůž a hodil ho přes místnost. Přistál několik kroků od tmavého muže a sklouznutím se zastavil těsně před ním.

"Zabij ji," rozkázal Romulan.

Pohled Čísla osm přeskočil z Romulana na nůž, z něj se sevezl na ženu a z ní zpátky na Romulana. Žena nedala najevo sebemenší reakci na to, co právě Romulan řekl. Vypadalo to, že jí na vlastním životě nijak zvlášť nezáleží.

Přesto se Číslo osm nepohnul.

"Ujišťuji tě, že ti nebude dělat žádné problémy," tiše sliboval Romulan. "Nemá na to sílu a ani ji to nezajímá. Ve skutečnosti bych řekl, že posloužíš vám oběma."

Tmavý muž pomalu pozvedl nůž. Stále byl skrčen na druhém konci místnosti. Pozvedl zbraň, prohlížeje si ostří. Zářilo, světélkovalo ve tmě kobky.

Venku padala noc.

Totéž dělaly i stráže. Padaly tiše, nerušivě. Prsty přicházejí ze tmy, meče se blýskají. Výkřiky jsou utřaty dřív, než by se mohly změnit ve volání na poplach.

Tmou se pohybují smrtelné postavy, oblečené v černém.

Selan chtěl jen pro jistotu ustoupit ze dveří a aktivovat silové pole. Ale Turo mu blokoval cestu, natahoval krk a snažil se lépe proniknout zrakem do tmy.

Zápach z cely byl téměř nesnesitelný a Selan si v duchu udělal poznámku, aby ji dal vymýt. Na druhém konci místnosti se hrbil Číslo osm a právě zvedal nůž. Zamyšleně ho prohlížel. Pozoroval ženu. Neznamenal pro něj nic. K sakru, nebyla ani Pozemšťanka, byla Bajoranka a jmenovala se Kara nebo tak nějak. Ze své strany neměl jediný důvod k loajalitě.

Jediná věc, která ho mohla zastavit, bylo vědomí etiky, morálky. Zabít ženu nebo kohokoli jiného jen pro kus nějakého jídla... kdysi byly časy, kdy by ta ubohá bytost, známá jako Číslo osm, nepovažovala sama sebe za schopnou něčeho podobného.

Ale to bylo dávno a před mnoha bolestivými experimenty.

Nehýbala se.

Ani on ne.

K čertu, jestli se Turo spletl. Bylo úžasné pozorovat, zda Číslo osm odhodí etické zábrany. Selan se přistihl, jak zadržuje dech a uchváceně očekává další vývoj událostí. Číslo osm se pohnul.

Jako panter přeskočil vzdálenost, která ho dělila od Bajoranky. Povalil ji a ona bez sebemenšího zvuku upadla. Hlava zaduněla o tvrdou podlahu, ruce netečně klesly podél těla. Tmavý muž klečel u ní, nůž připravený k bodnutí.

Nůž sjel k ženinu krku a muž rychle řízl.

Turo se ještě víc naklonil, aby viděl první pramínek bajoranské krve skanout na podlahu.

To byla chyba... první ze dvou; k nimž dojde během příštích šedesáti sekund.

Tmavý muž najednou opsal rukou s nožem oblouk. To poskytlo Turovi dostatek času, aby zaregistroval, že subjekt Číslo osm drží nůž za ostří, což je dost neúčinný způsob, jak někomu podříznout krk, a kde je vůbec nějaká krev?

Vtom se paže subjektu změnila v rozmazanou šmouhu a Turo ucítil na hlavě náhlý tlak. To byl okamžik, kdy si pomyslel: Ach, teď vidím krev, až na to, že nepocházela z Bajoranky. Ta ve skutečnosti vypadala vzhledem k okolnostem docela zdravě, otáčela hlavou, aby se rozhlédla, a krk viditelně podříznutý neměla.

Odkud tedy pochází ta krev? podívoval se Turo a pak najednou na něj dolehlo poznání. Krev vytékala shora, z jeho hlavy. Otočil se a uviděl zděšený - a přece fascinovaný - výraz v Selanově tváři, natáhl ruku a dotkl se stále ještě vibrujícího nože, který teď měl pevně zabodnutý do čela.

S údivem se podíval na Číslo osm - na vyhladovělý, zoufalý, zubožený vrak - a k vlastnímu překvapení jediné, co ho napadlo říct bylo "Dobrý hod! ". Alespoň to se říct pokusil, ale vyznělo to spíš jako 'Nychhhhhohhhh', a pak se Turo předklonil a byl mrtvý dřív, než dopadl na zem.

S tváří zkřivenou vzteky Selan zvýšil napětí na silovém obušku, vykročil a celé vědomí v něm křičelo po potrestání Číslo osm za tak ohavný přečin.

To byla druhá chyba.

Číslo osm na něj vyrazil se zvířecím zavrčením a jediná věc, která mu zabránila popadnout Selana pod krkem, bylo klopýtnutí přes nataženou ruku Bajoranky. Bylo to jen nepatrné zaváhání, ale poskytlo Selanovi dostatek času, aby udeřil silovým obuškem, nastaveným na sílu, která by mohla tmavého muže přinejmenším poslat do bezvědomí.

Samozřejmě, vzhledem ke stavu subjektu mohl způsobit i zástavu srdce.

Tmavého muže to srazilo na jedno koleno. To bylo vše.

Víc se nestalo.

Nato se z hrudi Číslo osm vydral šilený výkřik a Selan najednou zjistil, že po té době, po všech těch letech konečně našel hranici, kterou neměl překročit. Protože na druhé straně na něj čekala bytost, která se víc vracela ke dnům, kdy člověk byl zvíře čirých, neodůvodnitelných emocí a instinktů. Selan okamžitě pochopil, že všechny instinkty subjektu teď jsou zaměřeny na snahu chytit ho rukama, zuby nebo čímkoli jiným kolem krku a škrtnit, trhat, drtit nebo dělat cokoli, jen aby se ujistil, že Romulan je mrtvý.

Selan couvl.

Temný muž se pohnul. Překročil bajoranskou ženu a vyrazil.

Romulan už byl za dveřmi a rychle se natáhl, aby aktivoval silové pole. V okamžiku, kdy se k nim Číslo osm dostal, silové pole ožilo a Osmičku zachytil elektrický výboj. Energie silového pole jím probíhala a snažila se vrátit ho do cely. Ale všechny roky mučení zvýšily práh odolnosti vůči bolesti tmavého muže do mezí, které by nikdy nepovažoval za možné.

Proti veškerým instinktům, proti všemu rozumu dokázal udělat další krok i přesto, že cítil, jak se mu mozek začíná vypínat. Přemohl tendenci sklouznout do bezvědomí a udělal druhý krok, svaly odmítají poslechnout, a pak třetí krok,

ten byl nejhorší, protože výboj mu probíjel celým tělem.

Byl za dveřmi. Dýchal trhaně a zrychleně, srdce mu tlouklo jako o závod. Ale prošel.

Pokusil se vstát.

Nemohl.

Nic nefungovalo. Přetížený nervový systém se prostě vypnul. Nařídil rukám, aby mu poskytl oporu, nohám, aby mu umožnily vstát. Nic se nestalo. Místo toho přepadl a narazil obličejem do podlahy. Necítil bolest. Necítil nic než vlnu vzteku nad vlastní bezmocností.

Selan se opřel o stěnu a zařval: "Strážé! Strážé! Okamžitě sem!" Čekal dupot bot, ale nic se neožývalo. Kde k sakru všichni jsou?

K čertu s tím. Bude to muset udělat sám.

"Číslo osm," neosobně oslovil křečovitě se šubající tělo na podlaze. "Mrzí mě, když musím konstatovat, nakolik jsi prokázal, že jsi beznadějný případ. Obávám se, že s tebou budu muset skoncovat." Přepnul obušek na maximum. Zastavit Číslo osm? S tímhle nastavením by obušek pravděpodobně udělal díru do zdi. "Abys rozuměl, není v tom nic osobního. Věř tomu nebo ne, budu tě velmi postrádat. Byl jsi výjimečný subjekt."

Udělal krok, aby se mohl dotknout bezmocného Pozemšťana, a tmavý muž neudělal nic na svou obranu.

A přesto se stalo něco, co Selana zastavilo.

Vlétlo mezi ně dlouhé a osudné ostří a výboj z obušku odchýlilo. Výboj projel čepelí, ale rukojeť zbraně byla izolovaná a její majitel zůstal nezraněn.

Selan se otočil, aby čelil novému protivníkovi. Cítil, jak mu tuhne krev v žilách.

Byl to Klingon.

Mladík s dlouhými a divokými vlasy, oblečený v černém. Zaujal obranný postoj a oběma nataženými rukama svíral podivně zkroucenou čepel.

Na okamžik se nikdo nepohnul.

"Ty jsi Selan," prohlásil Klingon po chvíli. Hlas měl hluboký a ponurý.

"A ty jsi mrtvý," reagoval Selan, "moje stráž tě -"

"Tvoje stráž není ve stavu, kdy by ti mohla pomoci," odpověděl Klingon klidně. Udržoval perfektní bojový postoj, lehce balancoval na špičkách prstů. Ve střehu a přesto uvolněný. "Zbytek mé skupiny se o ně postaral. Můžeš zemřít v boji, jestli chceš."

"Jsi velmi laskav," odfrkl si Selan. "Jak to, že znáš moje jméno?"

"Strávil jsem celý život tím, že jsem se tvůj obličej učil nazpaměť," vysvětloval suše. "Jsem Worf, syn Moghův. Moji rodiče zemřeli při romulanském nájezdu na Narendru III, když mi byly teprve tři roky. Vyrozuměl jsem, že to ty jsi nařídil útok."

"Jsi dezinformován."

Worf trochu překvapeně zamrkal. "Tys ho nenařídil?"

"Ne." Selan si přehmátl, ale ani na okamžik nepovolil v ostražitosti. "Byl jsem pouhý Císařův pozorovatel." "Takže jsi tam byl."

"Ano, ale -"

"To bude stačit."

Čepel se zableskla. Selan rychle zvedl tyč, aby ránu odrazil, ale Worf se rozmáchl takovou silou, že čepel projela tyčí, aniž by ji to jen na okamžik zpomalilo.

Tyč spadla na zem.

Selanova hlava ji následovala o chvíli později. Zbytek těla se přidal za moment.

Worf okamžik stál a vstřebával celou událost. Zvenku slyšel dupot bot. Jestliže ostatní Klingoni z útočné skupiny dělali takový hluk, bylo pravděpodobné, že všichni Romulané a Cardassiané jsou mrtví, umírají nebo si přejí, aby byli mrtví.

Zvedl zbraň a otočil se k postavě, která se dosud lehce třásla na podlaze. Klekl si vedle muže, otočil ho a podíval se mu do očí.

To, co uviděl, vyděsilo i jeho.

"Ubožáku," zabručel. "Co ti to udělali?"

Rty temného muže se pohnuly. Vypadal, že se zoufale snaží upamatovat, jak se vytvářejí slova. A konečně dokázal jedno pronést:

"Domů."

"Ano," souhlasil Worf a přikývl. "Neboj se. Dostanu tě domů. Jak se jmenuješ?"

Tmavý muž ho dlouho pozoroval.

"Deanna."

Worf se zamračil. "To si nemyslím. Domnívám se, že to je ženské jméno."

"Deanna," opakoval tmavý muž znovu. Samozřejmě, že to nebylo jeho jméno. Ale bylo jediné, které pro něj něco znamenalo.

Naneštěstí si nemohl vzpomenout proč.

Linie A

3.

"Terminus?" zamrkal Picard užasle. "Já myslel, že jsme měli letět na stanici Farpoint."

V kapitánově pracovně vyšel Jack Crusher zpoza stolu. Picard nikdy neviděl Crushera stát za stolem déle než minutu. Jack byl rád v pohybu. Vědom si této tendence jednou v hovoru s Picardem z legrace prohodil, že to z něj dělá daleko horší terč. Picarda zajímalo, kolik z toho vtipu v sobě skrývá osten pravdy.

"Jak je zvykem Hvězdné flotily, byli jsme přeměřováni," odpověděl Crusher. "Naložíme velice zajímavého pasažéra, jakéhosi nadporučíka Williama T. Rikera."

Picard se zamračil. "Riker. To jméno znám." Pak se mu obličej vyjasnil. "Můj Bože. Ztracen v akci, že ano?" "Dobrá paměť, Jean-Lucu. Před šesti lety. Hood byl na rutinní výzkumné misi a vyslal výsadek na planetu Falcor, když se střetli s neidentifikovaným útočníkem. Většina výsadku byla zmasakrována. Hrstka nebyla nikdy nalezena a Riker byl jedním z nich."

"To je pravda. A byl z toho tehdy obrovský rozruch, protože se věřilo, že za tím byli Romulané. Proto si to také pamatuji tak přesně. Kolovala spousta řečí, že to je předzvěst nového romulanského vpádu."

"Ano. No, částečně měli pravdu." Rychle zabubnoval prsty o stůl... zvyk přetrvávající z doby, kdy se ještě jako malý učil hrát na bubny. "Nenásledovala žádná romulanská invaze, ale práce Romulanů to byla."

"Měli ho šest let a je ještě celý? To je fenomenální."

"Přes všechno zlé měl štěstí... ačkoli, štěstí je dost široký pojem. Tím chci říct, že kdyby měl skutečné štěstí, celou tu noční mŕnu by především vůbec neprožil. Problém je, že když už Romulané vzácně vezmou zajatce, umučí je kvůli informacím k smrti. Jenže to se Rikerovi nestalo. Tady, podívej se sám." Otočil obrazovku, takže se Picard mohl přesvědčit na vlastní oči. "Neměl bych tě informacemi krmít po lžičkách."

Picard zkoumal displej. "Vypadá to, že ten 'Selan', který ho dostal, byl dost vysoce postavený."

"Jo, vysoce postavený sadista," souhlasil sarkasticky Crusher. "Měl volnou ruku, aby se mohl ve jménu vědy vyžívat ve svých pochybných experimentech. Ten chlap se narodil na špatném místě a ve špatnou dobu. V na nacistickém Německu by byl jako doma."

"Pokud věříš v reinkarnaci, možná, že byl," poznamenal Picard, který stále ještě přejížděl pohledem obrazovku. "Pokud chceš mluvit o štěstí, tak teď je na to vhodná doba. Klingonští nájezdníci zachránili Rikera a zjevně ani nevěděli, že tam je."

"Věděli, že Rombus III je romulanská základna. De facto to bylo to jediné, co potřebovali vědět. Zhruba asi rok byli ti Klingoni značně systematictí. Je mezi nimi nový mladý divoch jménem Worf, jehož vliv začíná být pěkně cítit."

"Vor? Jako to záchranné plavidlo?" podivil se Picard. Crusher pokrčil rameny. "Nejspíš ano. Ve skutečnosti je to docela příhodné, protože když se objevil, znamenalo to pro Rikera záchranu... dalo by se říct. Ten Worf je docela buřič."

Nažhavuje klingonskou Radu, snaží se jí přesvědčit, aby udeřili na Romulany, kdykoli a kdekoli je to jen možné. Vede vlastní skupinu Klingonů, kteří s ním souhlasí. A tahle malá útočná skupina funguje, i když Rada oficiálně nesouhlasí s jejími akcemi."

"Oficiálně," opakoval Picard. "Ale neoficiálně..."

"Myslím si, že neoficiálně je Rada u vytržení. Tím chci říct, že jsou to Klingoni, Jean-Lucu. Kdyby tajně neodsouhlasili, co kdokoli z jejich lidí dělá, pochybuji, že by Worf se svými přívrženci ještě dýchali."

"Souhlas," přitakal Picard. "Takže Rombus III byla jen další zastávka na Worfově seznamu a Riker byl odměna."

"Riker a několik dalších hostů v různém stádiu zchátralosti, kteří se teď vrací příslušným vládám. Riker je Hvězdná flotila. Terminus je nejbližší vhodné místo, kde ho můžeme vyzvednout. Klingoni říkali, že je v dost špatném stavu. Bude to s ním delší čas nahnuté."

Picard přitakal, zatímco si prohlížel Rikerovy osobní záznamy. "Vidím, že má ženu a syna. Kontaktovali je?" "Vzkaz už poslali. Ve skutečnosti jsem si myslel..." Jackova další slova přerušil zvuk poplašné sirény.

Crusher byl v mžiku na druhé straně místnosti, s Picardem těsně v závěsu. Vstoupili na můstek.

Z taktického stanoviště rychle oznámila, aniž čekala na Crusherův dotaz, poručík Taša Jarová: "Štíty se automaticky zvedly, pane."

U kormidla nadporučík Dat zkoumal údaje. "Dostáváme údaje o velkém zdroji neidentifikované energie, souřadnice 223 na 7. Všechny výsledky jsou mimo stupnici."

"Je to loď?" zeptal se Crusher, zatímco usedal do velitelského křesla. "Přírodní úkaz?"

"Nemyslím, že jde o přírodní úkaz," ozval se po chvíli Dat. "Ať je to cokoli, zdá se, že to vnímá, protože to směřuje přímo k nám."

"Na obrazovku, plné zvětšení," rozkázal Crusher.

Za okamžik to spatřili; pohybovalo se to k nim neuvěřitelnou rychlostí.

Vtom se to zastavilo.

Zastavilo se to tak najednou a prudce, že to bylo téměř neuvěřitelné.

"Všechno zastavit," nařídil po chvíli tiše Crusher.

Vesmírná loď zastavila a zůstala viset v prostoru tváří v tvář světélkující bytosti.

Její velikost se každým okamžikem měnila podle nerozpoznatelného vzorce. Chvilku to bylo kulaté, vzápětí to vypadalo jako čtverec, pak zase kulaté a o moment později protáhle.

"Pane Date," promluvil mírně Crusher způsobem, který používal, když byl netrpělivý. "Teď by byla nejvhodnější doba, abyste mi řekl, na co se to vlastně díváme."

"Nemůžu to říct s určitostí, pane."

"Tak to odhadněte."

Dat se otočil a jeho jemné, modré oči v opáleném obličejí vypadaly zmateně. "Odhadnout, pane?"

"Správně, Date, nejlepší odhad."

"Já odhaduji," opatrně začal Dat, "že to čeká, co uděláme."

"Neodpovídá to na naše volání, pane," poznamenala Taša Jarová. Po chvíli dodala: "Zaměřila jsem fáze... pro všechny případy."

"Doufejme, že to nebude nutné," odpověděl kapitán Crusher. "Pane Date... impulzní rychlostí vpřed. Vezměte nás na pravou stranu objektu, ale nepřibližujte se pod pět tisíc kilometrů. Podíváme se, co se stane, když se ho pokusíme obletět."

Enterprise pomalu klouzala prostorem.

Impulzní rychlost byla proti warpu jako bolestné plížení, ale Crusher nechtěl dělat žádné rychlé pohyby.

Za okamžik mu však byla možnost výběru odebrána, neboť světélkující předmět se začal rozšiřovat, dělit a přeskupovat do...

"Překážka, pane!" vykřikla Jarová.

Měla pravdu. Tam, kde předtím byla volná cesta, se teď rozprostírala třpytivá síť. Leskla se a uzavřela je jako masivní drátěný plot, vedle něhož vesmírná, loď vypadala jako malá hračka.

"Údaje se shodují s předchozí překážkou," oznámil Dat.

"To znamená, že pořád nevíme, na co se to k sakru díváme."

"To souhlasí."

"Hmmm," Crusher problém chvíli zvažoval. "Mohli bychom to zkusit obletět spodem nebo horem. Koneckonců jsme ve vesmíru. Myslím, že si vzpomínám, že je ve všech směrech nekonečný."

Picard potřásl hlavou. "Pokud nám něco chce zabránit pokračovat v cestě, můžeme předpokládat, že se to bude pohybovat s námi."

"Nejspíš ano," souhlasil Crusher. Promnul si čelo. "Tašo, zrušte prosím červený poplach. Bolí mě z toho hlava."

Picard mu v duchu poděkoval. Nemohl pochopit, jak mohl vůbec někdo přemýšlet v tom neustálém rámusu, ale nebyl tady od toho, aby si stěžoval.

A najednou síť zmizela.

Stále existovala a blokovala Enterprise cestu... ale už nebyla viditelná. Výhled ven najednou zmizel a byl nahrazen čistě bílým polem.

"Selháni obrazovky?" dotazoval se Crusher, ne zrovna nadšen myšlenkou, že se objeví chyba v systému v tak nevhodnou chvíli.

Poručík Chafin na operačním se zamračil. "Ne, pane. Všechny systémy fungují normálně."

"Koukněte!" vykřikl Picard.

Na obrazovce se začala objevovat slova, jedno po druhém, zhruba v sekundových intervalech. Ohromený Picard předřikával slova postupně tak, jak se objevovala.

"Simon... neřekl," četl.

Crusher hleděl zmateně nejprve na něj a pak zpátky na slova. Byla tam, černá ozdobná písmena s gotickým nádechem.

"Simon neřekl?" opakoval zmateně. "Kdo je k sakru Simon?"

"Je to nejspíš odkaz na dětskou hru 'Simon říká'," odtušil Dat. "Skupina dvou nebo více účastníků napodobuje to, co dělá vůdce. Každé akci musí předcházet slova 'Simon říká'. Bez této dvojslovné narážky je každý, kdo opakuje jeho pohyby, diskvalifikován."

"Děkuji, pane Date," řekl Crusher. "To je mnohem víc, než potřebuju vědět." Podíval se na Picarda. "Co teď?"

Picard si zamyšleně promnul bradu a pak jednoduše usoudil: "Počkáme, dokud Simon neřekne."

Slova zmizela, aby byla jedno po druhém nahrazena novou zprávou. Picard ji přečetl nahlas: "To se načekáte."

Chvilku trvalo, než si uvědomili plný význam této poznámky. "Ať je tam venku cokoli, slyšelo to, co jste řekl, Jedničko," poznamenal Crusher. Poté se otočil k obrazovce a prohlásil: "Pokud můžete slyšet jeho, pak mne také. Tady je kapitán Jack Crusher z lodi Enterprise. Prosím identifikujte se a sdělte nám důvod, proč nám bráníte v další cestě."

"A co byste rádi věděli?"

Ten hlas uslyšeli za sebou.

Nahoře vedle turbovýťahu stál, jednoduše řečeno, podivný člověk.

Byl oblečen v černém až na bílou sváteční košili, na prsou pečlivě našasenou a s mnoha volány, které visely z manžet.

Vázanku měl sepnutou blýskavou diamantovou sponou. Na sobě měl frak; šosy mu dosahovaly přesně ke kolenům.

Vesta krémové barvy byla zapnutá přes ploché břicho. Kalhoty měl bez poskvrny a černé boty se jen leskly.

Trojhranný obličej rámovala spousta černých, kudrnatých vlasů. Přes pravé rameno měl ležerně přehozenou vycházkovou hůl. Tvářil se pobaveně a viditelně to byla posádka Enterprise, co bylo důvodem jeho samolibého veselí.

Vypadá jako kouzelník, pomyslel si Picard, nebo jako něco, co spadlo z vrcholku svatebního dortu.

Všichni na něj chvíli zírali, a pak ta podivná postava znovu pronesla: "A co byste rádi věděli?" Hluboký, hedvábný hlas zněl posměšně, skoro až pohrdavě. K zdůraznění otázky mávl hůlkou a ukázal jí přímo na Crashera.

Reakce Taši Jarové byla okamžitá. Když viděla, že něco mří na kapitána lodi, vymrštila se do útoku na toto možné nebezpečí. Nebylo na ní vyhodnocovat pravděpodobnost ohrožení ani zamýšlet se zda je moudré útočit na bytost, která bez nejmenší námahy ochromila obranu celé lodi. Měla jediný příkaz: chránit kapitána.

Na čem však nezáleželo, bohužel, byla její snaha zakročít.

Cizí bytost luskla prsty a to naprosto stačilo, aby Taša Jarová na místě ztuhla.

"Nechte ji jít," přikázal Crusher.

Vetřelec nedal najevo, že by Crashera slyšel. Místo toho lhostejně obcházel Tašu a zkoumal ji ze všech úhlů, jako by si

prohlížel výstavní exponát. "Fascinující ukázka nepřátelství, nemyslíte?"

"Řekl jsem pusťte ji."

Vetřelecův obličej potměl: "Vy jste, pane, stěží v postavení, kdy byste mohl dávat rozkazy."

"Tohle je moje loď," odvětil Crusher. "Je mojí povinností poskytovat pohostinství příslušející hostům, ať už zvaným nebo nezvaným. Mám ale také za úkol vydávat rozkazy. Nebudu však plnit první příkaz, zatímco bych zanedbával druhý, a vy ji propustíte."

"Moje, moje, moje," usklíbl se vetřelec tónem rodiče, který právě nachytal dítě, jak se sápe na pekáč buchet. "Škoda, že považujete takovou agresivitu za nutnou. Určitě není. A ani," nebezpečně snížil hlas, "moudrá." Chvilku vyčkal, aby vstřebali, co řekl, pak pokrčil rameny. "I když... abyste si o mně nemysleli něco špatného."

Elegantním gestem ukázal na Tašu. Jarová rozmrzla, aniž si uvědomovala, kolik času mezitím uplynulo. Jediné, čeho si všimla bylo, že cíl už není před ní, a na moment se zarazila. Vetřelec, který jí teď stál za zády, se rozmáchl a švihl ji hůlkou přes zadek. Taša se otočila, oči zúžené hněvem a pohled tvrdý a ledový jako diamant.

"Zůstaňte, kde jste, poručíku," nařídil pevně Crusher.

"Ano, zůstaňte, poručíku," radil vetřelec: "Kapitán má na srdci vaše dobro, to vás mohu ujistit. Vidíte, byla jste varována. Nerozhazují varování jen tak. A ani je neopakují dvakrát."

Picard udělal krok a přesně, ale s rozvahou se postavil mezi vetřelce a Crashera. "Kdo jste?" zeptal se.

Vetřelec se otočil a podíval se na něj, jako by si ho všiml až teď. "Ah, Jean-Luc Picard," poznamenal.

"Jak to, že mě znáte?"

"Kdo by neznal?" zeptal se vetřelec nonšalantně. "Muž s nejslibnější kariérou ve Hvězdné flotile... dokud nebyl souzen a shledán nedbalým v incidentu se Stargazerem. Zbaven hodnosti, pokud si vzpomínám. To muselo bolet, že ano?"

Picard na sobě cítil všechny oči, ale nedal ani v nejmenším znát, co mu táhne myslí. Místo toho trval na svém: "Stále čekám na vaše jméno."

"Jména jsou tak důležitá, že ano? Nástroje značné moci, když se s nimi zachází správně." Vetřelec s hůlkou opět přes rameno pomalu obcházel můstek. Přejel prsty po zábradlí, hledaje prach, a spokojeně přikývl, když žádný nenašel.

"Moje jméno, drazí kamarádi... je Trelane. Jsem částí Q Kontinua."

"Čeho?" zeptal se teď Crusher.

"Q Kontinua," pokračoval Trelane. "Společnosti bytostí podobných mé."

"To znamená všech velmi nesnesitelných?" zeptala se Taša.

Trelane se hlasitě zasmál. Byl to smích někoho, kdo předstírá, že ocenil vtip, zatímco ho ve skutečnosti těší vyhlídka, že vypravěče donutí svíjet se studem či bolestí za vlastní opovážlivost.

"Tím myslím, můj drahý poručíku... kapitáne, komandéře a vy ostatní. ... že jsme všichni všemocní. Jsme neuvěřitelně vyspělí a zajímáme se o všechny bytosti v celém vesmíru. Jsme nejmočnější v tom nejpozitivnějším slova smyslu."

"U toho slova neexistuje žádný 'pozitivní význam'," odpověděl Picard.

"Promluvil někdo, kdo nikdy všemocný nebyl. Já vám můžu říct z první ruky, že to je velkolepé. A teď... konečně k věci."

Kroužil po můstku a zastavil se několik stop od Crashera. Picard se stále nenápadně, ale rozhodně stavěl do cesty jakémukoli možnému útoku na kapitána... ne že by opravdu věřil, že by dokázal předejít podobné možnosti lépe, než Taša.

"Enterprise je, kapitáne, osudová loď. Vždy byla. A vždy bude. To dokážete pochopit, že ano?" široce se usmál. "A ostatní lodě ve Flotile vás budou napodobovat. Protože vy jste ti první, co podniknou objevitelské cesty, první, kteří zmapují nejvzdálenější místa... no tak, nevidíte, jak je to důležité?"

"Co je důležité?"

"No přece..." A ukázal zuby v úsměvu. "Že budete trpět, samozřejmě."

Crusher na něj zíral.

Picard cítil, jak v něm roste vztek, který mohl jen stěží ovládnout. Vykročil k Trelanovi a hněvivě vykřikl: "Vy nás chcete donutit trpět? Co to má za smysl?!"

Trelane zaklonil hlavu a vesele se rozesmál.

"Můj drahý Picarde," vítězoslavně se chechtal, "to samo je smyslem!"

A zmizel.

Linie A

4.

Doktorka Beverly Howardová vypnula svůj počítač a vzhledla k Picardovi. "Takže tohle jsem propásla, což?"

Picard přikývl, ale zjistil, že mu dělá potíže dívat se přímo na ni. Bože, nezestárla ani o den, pomyslel si. Sladký obličej, rezavé vlasy v malých vlnkách. A způsob, jakým se na něj dívala. Zkoumala ho, hodnotila, porovnávala ho s mužem, kterým kdysi býval. S lidmi, kterými oba byli.

Cítil, jak se mu o ruku otřela pokožka, a podíval se. Položila ruku tak těsně vedle jeho, že se prsty skoro dotýkaly.

Obyčejné, bezvýznamné gesto; rovnalo se seismickému otřesu.

Domýšlel si snad příliš? Nebo si nedomýšlel dost? Picard vstal, srovnal si uniformu a zaměřil pozornost na ošetřovnu, která sršela aktivitou. Hlavní ošetřovatel Howardové byl zaměstnán kontrolou administrativních záležitostí a ujišťoval se, že všechno vybavení je správně zkalibrováno. Skutečnost byla taková, že na vše bylo dohlédnuto, ještě než Enterprise vyplula, bylo však standardním postupem hlavního lékaře osobně se ujistit, že vše je dokonalé.

"Byla to opravdu impresivní podívaná," přitakal Picard.

Beverly si protáhla prsty a zeptala se: "Máme nějakou představu, co tenhle Trelane chtěl?"

"Ani tu nejmenší," poznamenal zasmušile Picard. "Nevyslovil žádná ultimáta, nenabídl žádné podmínky. Prostě se jen ukázal, bez námahy prorazil naši obranu, pronesl několik sadistických hrozeb a zmizel... společně s bariérou, která nám blokovala cestu. Bylo to skoro jako by..." Zamračil se, jak se snažil najít nejlepší způsob, jak to vyjádřit. "Bylo to jako kdyby - když už nás jednou měl - nevěděl, co si s námi počít. Jako kdyby si věci plně nepromyslel."

Podíval se na doktorku Howardovou, co na to říká, ale její výraz se mezitím změnil. Už se nedívala na něj, ale kamsi jemu přes rameno. Otočil se, sledoval její pohled a spatřil kapitána Crushera. Stál ve dveřích do Beverlyiny kanceláře a ruce měl sepjaté za zády, jako by nevěděl, co s nimi. Lehce se pohupoval a budil tím dojem, že stojí na palubě zaoceánské lodi.

Na okamžik zavládlo nepříjemné ticho. Poté si Crusher odkašlal a ujišťoval se: "Zabydlujete se, doktorko?" "Ano. Ano, kapitáne. Jde to docela dobře."

"Doufám, že nevznikly potíže kvůli mé žádosti, abyste si vzala raketoplán z Farpointu a setkala se s námi na cestě k Terminusu."

"Potíže? Ty určitě nevznikly tobě." Usmála se, aniž by se úsměv odrazil v jiné části obličeje. "Bylo to pro mě samozřejmě groteskně nepohodlné. Nevybavený vysokorychlostní raketoplán nepatří mezi mé nejoblíbenější dopravní prostředky. Nebyla jsem tím nadšena ani já, ani můj pomocný tým."

Crusher celý nesvůj přeshlápl. "Flotila nás převelela na Terminus. Neměl jsem moc na vybranou, doktorko." Otevřela pusu a bylo jasné, že se chystá toto téma rozebrat. Poukázat na to, že se o to Jack mohl s Hvězdnou flotilou přit. Že mohl požádat, aby byla na Terminus převelena jiná loď, nebo aby přinejmenším bylo Enterprise poskytnuto více času na přilet. Něco, cokoli na dané téma, s čím mohl argumentovat.

Podívala se ale na Jean-Luca, jehož výraz v očích jasně prosil: Nech to být. S vyrovnaným klidem zvážila tuto radu a pak nechala obličej změknout do mnohem příjemnějších rysů, které mívala, když necítila nůž vzteku, jak jí projíždí, což se v poslední době stávalo tak snadno.

"Cokoliv jsi udělal, bylo to nejlepší, Jacku," odpověděla tiše. Pak jako dodatečný nápad dodala: "Možná bys měl v blízké budoucnosti zkontrolovat stanici Farpoint. Děje se tam něco zvláštního."

"Zvláštního?"

Pokrčila rameny. "Opravdu nemůžu říct víc než to. Není to nic, na co bych mohla ukázat. Je to jen... stojí to za pozornost."

"Když to navrhuješ," souhlasil Crusher, "tak to zkontroluju."

"Díky," usmála se. "Jsem ráda, že tě zase vidím, Jacku. Já... musím přiznat, že když jsem vystoupila z raketoplánu a čekal tam místo tebe Jean-Luc, aby mě formálně uvítal, zajímalo mě, jestli tě tady během mého působení vůbec uvidím."

"Zažívali jsme rušné chvíle. Seznámil tě Jean-Luc se situací?"

Pokývla k obrazovce počítače. "Úplně. Nikdy jsem o 'Q Kontinuu' neslyšela. Ty ano?"

"Ne," přiznal Crusher, "ale Dat provedl průzkum a vystopoval dřívější zmínky o Trelanovi."

"Skvělé," Picard se naklonil přes Beverlyin stůl. "Co zjistil?"

"Bude se ti to líbit," sliboval Crusher, zatímco přecházel po pokoji svým obvyklým způsobem. "Téměř před sto lety, hvězdného data 2124.5, potkala Enterprise 1701 pod velením kapitána Jamese Kirka bytost, která sebe sama nazývala Trelane. Trelane si také příležitostně říkal 'zeman z Gothosu'."

"Gothos?" podívil se Picard.

"Svět, který Trelane obýval," vysvětloval Crusher.

"Podle deníku kapitána Kirka způsobil Trelane posádce Enterprise značné problémy, dokud ostatní nezakročili a nedovolili Enterprise pokračovat v cestě."

"Kteří ostatní?"

"Evidentně Trelanovi rodiče."

"Rodiče? Jsi si jistý?"

"To ano. Je to podpořeno deníkem vědeckého důstojníka Spocka, ve kterém Trelana hodnotí jako... 'malého zlobivého chlapce'."

Picard potřásl hlavou. "To je jedna z opravdu úžasných věcí kolem Kirkovy Enterprise. Vypadá to, že nebyli schopní prožít jediný normální den."

"Pro ně bylo abnormální normální." Crusher spráskl ruce a zammul jimi, jako by mu byla zima. "Tak tedy... už jdu."

Jedničko... očekávám, že tě uvidím, jakmile se budeš moct odtrhnout. Doktorko, bylo mi jako vždy potěšením."

"Ano, samozřejmě, Jacku..." zaváhala. "Bude to fungovat. Já to vím, protože hluboko uvnitř... jsem ráda, že tě zase vidím."

Bezděčně se usmál. "Já taky."

Picard se podíval z jednoho na druhého a najednou cítil, že by možná měl být v jiné místnosti... nebo možná na jiné lodi.

Odkašlal si, připraven navrhnout, že by snad měl odejít, aby se kapitán a hlavní lékař mohli znovu seznámit.

V tom okamžiku vstrčil dovnitř hlavu hlavní ošetřovatel. "Budeme vám k dispozici během pěti minut, doktorko."

"Oh... Geordi, tohle je kapitán Jack Crusher. Kapitáne, tohle je můj hlavní ošetřovatel Geordi LaForge."

"Je mi ctí, pane," řekl Geordi potřásaje Crusherovou nabídnutou rukou.

"Geordi je se mnou už několik let," vysvětlovala Beverly. "Bez něho bych byla ztracená. Nejlepší ošetřovatel v branži."

Crusher si ihned všiml, jaký je LaForge okouzující mladík. Měl příjemný a otevřený obličej s jemnými hnědými očima.

LaForge byl evidentně prvotřídní materiál na ošetřovatele; bylo v něm něco, co každého hned uklidnilo. Když se na vás podíval, jak ležíte na zádech, a řekl vám, že všechno bude v pořádku, určitě jste mu uvěřili.

"Děkuji, Geordi," usmála se. Vtom se z ošetřovny ozval výkřik.

Howardová byla na nohou tak rychle, že si narazila koleno o spodek desky stolu. Bolestně se ušklíbla, ale přesto kulhavě následovala ostatní.

Jeden ze zdravotních techniků vykřikl, neboť si všiml, že se taví jedna přepážka.

Protože nebyl vyhlášen poplach ani se neozvala siréna, znamenalo to pouze jedno: cokoli tuhle šílenost působilo, muselo být uvnitř lodi. Crusher udeřil do komunikátoru a vykřikl: "Bezpečnostní poplach! Tým A a B okamžitě na ošetřovnu!" Chtěl přistoupit blíž, ale Picard mu zastoupil cestu. Opět se postavil mezi kapitána a hrozící nebezpečí. A že hrozí nebezpečí, bylo zcela evidentní. Přepážka se opravdu tavila...

Ne. Netavila se... alespoň ne ve smyslu, že by byla vystavena intenzivnímu žáru. Picard viděl, jak se kroutí a natahuje, jako by se změnila ve tmel a podléhala tlaku z druhé strany. Vydouvala se, protahovala...

"Uvnitř někdo je!" vykřikl Picard.

Očividně měl pravdu. Z jakoby změkklé zdi se začínal protlačovat tvář lidské hlavy. Mohli vidět rozšířené oči a ústa široce rozevřená v tichém výkřiku. Dole byly dlaně, tlačily proti vydouvající se stěně, a nyní se objevil náznak ramen...

Ochranka s Tašou Jarovou v čele vběhla dovnitř. Crusher byl ohromen její rychlostí. Ať byly na Enterprise jakékoli zkratky, Taša věděla přesně, kde jsou a jak je využít. Ona i celý tým měli fáze v pohotovosti, ale Crusher zvedl ruku.

"Nikdo se nehne," rozkázal. "Podíváme se, co se..."

Zed se protrhla. Ozvalo se zahřmění kombinované se zvukem, jako když se cosi trhá a - což bylo nesmyslné vzdálený cinkot tříšticího se skla.

Na podlahu dopadlo tělo.

Všichni na něj zírali. Byl oblečen v uniformě Hvězdné flotily. Dalo se na ní najít pár odlišností, ale určitě se jednalo o uniformu Hvězdné flotily.

Byl to muž. Jak ho pozorovali, dokázal se vzepřít na všechny čtyři. Těžce dýchal a sípal, jako by právě běžel maratón.

Obličej měl úzký a tmavé oči mu divoce plály. To byl výraz, s nímž se obrátil na posádku Enterprise.

Slabě zasténal. Neustále dokola opakoval jedno slovo, které znělo zhruba jako: "Kde?"

Crusher prošel kolem Picarda a převzal velení. "Jsem kapitán Jack Crusher. Jste na palubě vesmírné lodi Enterprise.

Vysvětlete prosím, jak jste..."

Zíral na ně. "Kapitán... kdo?" Pak se jeho zkoumavý pohled přenesl na Picarda. "Picard...?"

Picard překvapeně zamrkal. Podíval se na Cruschera. Ten jednoduše pokrčil rameny. "Dnes je tvůj den, každý tě poznává."

"Ano, jsem komandér Jean-Luc Picard." Cítil, že by měl ještě něco dodat. "A toto je doktorka Beverly Howardová... a hlavní ošetřovatel Geordi LaForge."

"A teď kdo k čertu jste vy?" dožadoval se Crusher. "Jste nějak spřízněn s Trelanem? Proč máte na sobě uniformu Hvězdné flotily?"

Nové příchodí ze sebe s ohromnou námahou dokázal vypravit: "Já... jsem Q... a vy nemáte absolutně ponětí... jak je tohle zvrtané."

A jako kdyby vynaložil veškeré síly, Q se skácel a v bezvědomí dopadl na zem.

## ZMĚNA LINÍ

### Linie B

#### 1.

Hikaru Sulu provedl výpad, kordem však jen škrábl protivníka na hrudi.

Soupeř, oblečený v šermířské bílé, pomalu ustupoval přes nerovný kamenitý terén. Nad hlavou jim šelestily stromy a hluboko pod nimi byly slyšet vlny narážející do pobřeží.

Oponent pokračoval v ústupu, dokud měl kam. Sulu zaútočil rychle, jeho kord se proměnil ve stříbrný záblesk.

Muž v bílém se odrazil, obrátkou útoku unikl a provedl pozoruhodný výpad pod druhou rukou. Byl to nový a odvážný trik.

Sulu ho snadno vykryl a rychlým švihem zápěstí vyrazil protivníkovi zbraň z ruky. Kord se zařinčením dopadl na zem.

Muž v bílém po něm sáhl, ale ostří se bleskurychle ocitlo mezi ním a jeho zbraní a tentokrát nebylo cesty, jak ji dostat. Sulu se kordem dotkl soupeřovy klíční kosti a tiše pronesl: "Jste mrtev."

"Vypadá to tak," přitakal protivník. Vzpřímil se, sňal si přilbu a odhalil tak plešatící hlavu s vlasy po stranách nakrátko zastřiženými. "Souboj je váš."

"Tak, jak měl být," odušil Sulu. "Koneckonců, musíte mít respekt ke starším, Picarde."

Picard kývl a pak se slabě usmál. "Vážím si vaší rady."

Sulu ho chvíli zamyšleně pozoroval. "Něco vás trápí, kapitáne?"

"Jste velmi vnímavý, komodore," přiznal Picard. "Něco mě opravdu trápí, jen kdybych zatraceně věděl, co to je."

"Pokud je to něco, v čem vám můžu pomoci," nabídl Sulu a nedokázal nedodat: "Vězte mi, kdybych byl vámi, měl bych starosti. Vaše technika je pěkně neohrabaná."

"Měl jsem moc práce," namítl suše Picard.

"Výmluvy vám nepomůžou, Picarde."

"Budu na tom pracovat."

"To už je lepší."

Picard pomalu obešel okraj útesu a pozoroval vlny daleko pod ním, jak narážejí do vlnolamů. "Můj otec tvrdil, že pozná blížíci se změnu počasí, kdykoli se mu zachce, jen podle toho, jak ho bolí kolena nebo klouby zápěstí."

"To je jednoduchá fyziologická reakce na stav počasí," podotkl Sulu. Byl zaměstnán tréninkem série výpadů a krytů.

"To nemá nic společného s předtuchou nebo něčím podobným."

"Možná," namítl Picard, "že předtuchy vznikají ze schopnosti podívat se na stovky maličkostí najednou a povšimnout si té, která není v pořádku, ale protože je těch maličkostí tolik a různých, je těžké přesně určit, která z nich to je."

"Dokud se problém skutečně neprojeví. A v tom okamžiku," Sulu provedl výpad a prudce bodl kordem do vzduchu, "si řeknete..."

"Jak jsem si toho jen mohl nevšimnout." Picard přikývl. "Zcela správně." Otočil se zády k útesu a postavil se čelem k Sulovi. "Omlouvám se. Obvykle takhle nefilozofuji."

"S tím si nedělejte starosti," uklidňoval ho Sulu. "Jsem tady vždycky, když budete potřebovat soucitné rameno. My velitelé lodí jsme bratrstvo. Nikdo nás nezbaví zodpovědnosti. Nikdo jiný se nemusí potýkat s takovým břemenem jako my. A vypadá to, že s každým uplynulým desetiletím nám to dělají těžší. Kolik členů má vaše posádka? Tisíc? S maximálním počtem sedmi tisíc? Včetně dětí a celých rodin?" Sulu potřásl hlavou. "Nechtěl bych mít vaše problémy." Teď to byl Picard, kdo švihal kordem a vychutnával si svištivý zvuk, který vyluzoval. "A co vy? Se staršími, pomalejšími motory. Dilithiové krystaly, které se musí neustále vyměňovat, protože se nedají znovu nabít. Žádné simulátory, které by vám poskytovaly alternativu k dennímu životu na lodi. Žádné rodiny, které by dodávaly pocit zázemí, koneckonců ve vesmíru... kde není nahore ani dole... máme umělou gravitaci, aby nás podpořila fyzicky, ale rodiny nám poskytují emocionální zázemí."

"Máte úplnou pravdu," usmál se kysele Sulu. "Takže po sedmi letech na téhle lodi - kolik z vašich velících důstojníků je ženatých nebo vdaných?"

Picard sebou trhl. "Zásah."

"Není to zajímavé," pokračoval Sulu, "že se tomu vaši vyšší důstojníci - vás nevyjímaje - vyhýbají, přestože mají možnost mít rodinu na palubě?"

"To není jen věcí volby. Přes všechny výhody není na hvězdné lodi nejlehčí ani nejbezpečnější. Čelit nebezpečím vesmíru... to není jako život na planetě, kde můžete..."

"...být zničen vesmírnou sondou, asimilován Borgy..." Sulu začal vypočítávat na prstech, "...přepaden, Romulany, vystaven přírodním katastrofám jako je zemětřesení, nebo se může vaše slunce změnit v novu nebo..."

"Dobře, dobře," smál se Picard a zvedl ruce vzhůru, jako že se vzdává. "Opět zásah. Pointa pochopena a přijata. Není žádné bezpečné nebe."

"Ne," potvrdil vážně Sulu. "Není."

Picard si povzdechl: "Přiznávám, že existují cesty, po kterých jsem se nevydal. Neprozkoumané možnosti. Nemyslete si, že jsem se nad tím čas od času nezamýšlel. Přesto... měl jsem z první ruky výsledky toho, co se stane, když někdo začne zpochybňovat svoje kroky."

Sulu naklonil hlavu a se zájmem si Jean-Luca prohlížel.

"Jaký druh 'výsledků' z první ruky?"

"Žážitek blízký smrti. Opravdu o tom nechci mluvit. Řekněme jen, že mě to vyléčilo ze sebelitosti. Nekonečné přemýšlení o alternativách, jak se mohly věci vyvinout... to vypadá spíš jako mrhání časem, neždá se vám?"

"Ah, ale kapitáne... všechny velké úspěchy lidstva začaly dvěma jednoduchými slovy: 'Co kdyby?' Neodsuzujte příliš rychle jejich důležitost."

"Pokusím se řídit vaší radou," přislíbil Picard. Narovnal záda a nevědomky zaujal postoj, který vždy zaujímal, když měl na sobě uniformu Hvězdné flotily. Působilo to, jako by se fyzicky připravoval převzít odpovědnost. "Ukončit program," rozkázal.

Skály, mlázi, vzdálený rozbouřený oceán... a komodor Hikaru Sulu... všechno zmizelo. Jediné, co zůstalo, byl malý prázdný simulátor se žlutými světélkujícími čarami, které se křížovaly na stěnách, podlaze i stropě.

Picard zamířil ke dveřím, ale neušel ani metr, když ho jménem zavolal hlas doktorky Crusherové. Zastavil se a s příjemným úsměvem se otočil. "Ano?"

"Ubytovala jsem profesorku Martinezovou," oznámila. "A ona mě požádala, abych vám vyřídila její uznání. Je velmi spokojená s kajutami pro hosty."

"V pořádku," odpověděl Picard.

"Velice si své apartmá pochvalovala, kapitáne," dodala Beverly Crusherová. Rozpustile se usmála, jak bylo někdy jejím zvykem. "A abych byla zcela upřímná Jean-Lucu," pokračovala ztišeným hlasem, "myslím, že tě považuje za docela atraktivního."

Kapitán Picard zvedl pobaveně obočí. "Skutečně," poznamenal neutrálně. "Díky za tip, doktorko. Váš zájem je jako vždy zaznamenán."

"Jen na vás dohlížím, kapitáne," vysvětlovala. "Věděla jsem, že vás to bude zajímat." O krok se přiblížila a ještě důvěrněji ztlumila hlas: "Nepřekvapilo by mě, kdyby vděčně přijala pozvání na večeři, které bys jí mohl nabídnout." Picard si ji zvědavě prohlížel. "Beverly, proč ten náhlý chorobný zájem o můj společenský život?"

Crusherová si v předstíraném úžasu položila ruku na prsa. "Jean-Lucu, jsem šokovaná... šokovaná... že bys něco takového naznačoval."

"Oh, opravdu?"

"Ano, absolutně. Není v tom nic 'náhlého'. Vždycky jsem měla chorobný zájem o tvůj společenský život." A s tím se usmála a odkráčela chodbou.

Picard potřásl hlavou. Mohl, ale nemusel si to představovat, ale nemohl si pomoci a musel cítit, jako by od té doby, co

si byli schopni číst myšlenky, se Beverly Crusherová chovala jako žena, která je sama se sebou nesnesitelně spokojená.

Linie B

2.

Profesorka Adrea Martinezová seděla na můstku u vědecké stanice s komandérem Rikerem těsně za zády.

"Jak vidíte z lodních deníků," právě vysvětloval, "Enterprise měla nemalý podíl na setkáních s časovými anomáliemi."

"To je pravda," souhlasila Martinezová. Měla kulatý oduševnělý obličej a hluboce posazené šedé oči. Blondaté vlasy se šedivými pramínky ji živě splývaly přes ramena. Zamyšleně si promnul bradu. "Ale jen jedna z nich je skutečně vysvětlena... tahle na Saronu VII, kterou vytvořil Paul."

"Paul? Myslíte doktora Malheima? Vy jste ho znala?"

Martinezová přikývla. "Před patnácti lety jsem byla jeho vědecký asistent. Brilantní muž. To on přesměřoval můj zájem z horizontů událostí černých děr na časové fenomény. Jaká škoda, že se mu věci nedařily." Zamračila se. "Ale jsou tady všechny ty další a upřímně, komandéře, to je důvod, proč jsem..." Odmlčela se a s pobavením v očích se k němu otočila. "Promiňte, dovolil byste? Dýcháte mi za krk..."

"Promiňte," Riker o krok ustoupil a pak na sobě "ucítil" něčí pohled. Otočil se a uviděl Deannu Troi, která rychle uhýbala pohledem, ale na tváři jí hrál nezaměnitelně škodolibý úsměv.

Picard vešel na můstek a brysne si ověřoval: "Pane Date, odhad času příletu do ompetského sektoru?"

"Dvacet dvě hodiny jedenáct minut, pane," Dat odpověděl bez sebemenší potřeby podívat se na přístroje.

Picard souhlasně přikývl a přešel k vědecké stanici. "Profesorko, jak pokračuje váš výzkum?" zeptal se. Martinezová vzhledla a Riker postřehl okamžitou změnu jejího výrazu. Obličej jí zjemněl a koutky očí se stočily vzhůru. Riker si pobaveně pomyslel: Ten starý vlk to se ženami pořád ještě umí.

Co se týče Picarda, nevypadal, že by zaznamenal, jak odlišně se Martinezová dívá na něj a na Rikera. Možná, že to byla právě ta naprostá nevšímavost, co ženy tolik přitahovalo.

"Zajímavě, jak jsem právě říkala komandéru Rikerovi." Otočila se a poznamenala: "Je tady místo, kde bychom si mohli popovídat ve větším pohodlí?"

"Samozřejmě," odpověděl přívětivě.

O chvíli později se Picard, Riker, Troi, Dat, Worf a Martinezová přemístili do konferenční místnosti.

"Musím se k něčemu přiznat," začala Martinezová.

"Zažádala jsem speciálně o Enterprise, aby mě dopravila k ompetské zvláštnosti. Dokonce jsem to žádala od Hvězdné flotily jako laskavost."

"To vysvětluje rozkaz změnit trasu a vyzvednout vás," poznamenal Picard bez pokusu zamaskovat zvědavost. "Proč nás, profesorko?"

"Protože tahle loď je prakticky magnet na časové anomálie," vysvětlovala Martinezová. "Průměrná hvězdná loď může během letu potkat nanejvýš jeden takový úkaz. Většinou žádný. Ale vy jste z nevysvětlitelných časových posunů udělali věc stejně běžnou, jako jsou stromy v lese."

"Jsem si jist, že přeháníte."

"Jsem si jistá, že ne." Vytáhla počítačový záznamník a lehce se ho dotkla. "Hvězdný čas 42679.2: setkali jste s časovou smyčkou na cestě k Endicoru. Hvězdného času 43625.2 jste se střetli s další časovou anomálií... pravděpodobně s Kerrovou smyčkou ze superstrun, ale nikdy to nebylo přesně určeno. Pak se dostáváme k datu 45020.4..."

"K tomuto datu," namítl Dat, "nenastalo žádné setkání s jakoukoli anomálií."

"To je pravda, ale setkali jste se s Romulankou Selou..."

"To je nesmysl," rychle je přerušil Picard, "Připouštím, že nemůžu popřít její značnou podobnost s Tašou Jarovou. Ale prohlášení, že je Tašina dcera... že Taša byla nějak přesunutá dvacet čtyři roky zpátky v čase, zatímco my jsme ji viděli umřít..."

"Můžete s určitostí říct, že jedno z vašich setkání s časovou anomálií nemohlo vyústit v takovýto paradox?" protestovala Martinezová.

"Ptáte se na 'co mohlo být', profesorko, v galaxii nekonečných možností," promluvil Riker. "Podle všeho, co víme, jsme 'mohli být' všichni ve spánku zabiti a nahrazeni úplně shodnými duplikáty s netknutou pamětí. Ale jaká je pravděpodobnost takové události?"

"Všechno, co říkám je, že když vezmu v úvahu historii vaší lodi, nevylučovala bych to," hájila své tvrzení Martinezová.

"Jako tento případ: při hvězdném čase 45652.1 jste pro okolní svět po 17,4 dne doslova přestali existovat, zatímco jste byli chyceni v nekonečné kauzální smyčce. Kapitáne," zaraženě se na něj podívala, "co k sakru je nekonečná kauzální smyčka?"

"Časový fenomén, který nás donutil opakovat sérii událostí."

"To vím. Víím to, protože tohle," poklepala na záznamník, "to vysvětluje přesně stejně. Potkáváte tak zvláštní věci, že musíte vytvářet nová slova, abyste je mohli vysvětlit. A to se nezmiňuji o tom, že absolutně nemám tušení, jak by výbuch jakéhokoli druhu... jako je srážka s Bozemanem, která jak říkáte vytvořila tuto 'smyčku...', vůbec mohl vyvolat podobný fenomén." Se zvednutým obočím se podívala z jednoho důstojníka na druhého. "Návrhy?"

"Byla to výjimečná okolnost," nabídl Dat.

Trochu jí zaškubaly koutky úst. "To bych řekla. A co je ještě lepší, dodržuje velkolepou tradici. Původní Enterprise NCC-1701 měla také svůj podíl na cestování časem a byla první, kdo použil 'prakový' efekt. V její historii jsou

přínejmenším dva případy cestování v čase," Znovu se podívala na displej. "První se uskutečnilo hvězdného času 3113.2, kdy byla loď vržena do roku devatenáct set šedesát, údajně poté, co se téměř srazila s černou dírou." Vzhledla. "Následující pokusy zopakovat to za kontrolovaných fyzikálních podmínek neuspěly. Zakřivení času v okolí černých děr? To je dané. Ale být vržen proti proudu času o několik století? K tomu neexistuje žádný podklad."

"Nekonečné možnosti, profesorko," poznamenal Picard. "Jak jste poznamenala - jak můžeme říct, že něco není možné?" "Samozřejmě, kapitáne. Je evidován další incident, hvězdný čas 3823.7, při kterém iontová bouře kombinovaná s poruchou transportéru vyměnila několik členů posádky Enterprise s jejich protějšky z paralelního vesmíru."

"To ale nezahrnuje cestování v čase. Jak je tedy možné, že to je 'nevysvětlitelný časový fenomén'?" podivila se Troi. Martinezová se zaklonila a opřela. "Za prvé proto, že je jen mlhavě možné, aby iontová bouře opravdu způsobila takovou výměnu... není to moc pravděpodobné. Zhruba stejně nepravděpodobné, jestli ne víc, jako je výbuch, který způsobí kauzální smyčku, pokud sledujete, kam mířím. Za druhé: nynější vědecká teorie mluví o alternativních časových liniích oddělených od naší pomocí rozdílných rozhodnutí, která naši historii vyslala jiným směrem. Ten rozdíl však není vždy stoprocentní, jak by mohl potvrdit kapitán Kirk, kdyby tu byl. Nebo jak by mohla poukázat Sela, kdybyste jí uvěřili. Nicméně, nemůžete ignorovat záznamy jednoho z vašich vlastních důstojníků a já si jsem jistá, že poručík Worf to může potvrdit vlastními zážitky."

Worf se neklidně zavrtěl. Tatím byl potichu, ale byl nucen souhlasně přikývnout. "Lehce si dovedu představit, jak by se na paralelní vesmíry dalo pohlížet jako na alternativní časové linie," přitakal. "Všichni jste četli moji vyčerpávající zprávu o mých... obtížích... při návratu z klingonského turnaje. Přikláněl bych se k možnosti, že alternativní časové linie mohou být dostatečně vhodný název. Každá z variant vesmíru, ve které jsem se objevil, byla jiná díky tomu specifickému okamžiku, v historii, kterým se odlišovala od té naší. I ta nejdrastičtější..."

"Která to byla?" zeptal se Riker.

Worf se na prvního důstojníka podíval. Zvláštní. Když sestavoval zprávu o této záležitosti, zjistil, že není schopen zmínit se o krátkém setkání s Enterprise, která byla uprchlíkem v Borgy zamořeném vesmíru. Byl tam Riker se zanedbanými vousy a vlasy, hrůza z něj tryskala jako z fontány, žádonil, prosil, odmítal vrátit se do svého hrůzoplného vesmíru. Worf si byl plně vědom, že během prvního borgského útoku to byl rozdíl pouhých sekund, co umožnilo Enterprise obrátit ničivý borgský vpád proti útočníkům. O dvě tři sekundy později a jejich vlastní vesmír mohl zrovna tak lehce být tím, ve kterém Borgové byli "všude".

Toto vědomí Worfovi způsobilo několik bezesných nocí... zvlášť, když se podíval na svého spícího syna a představil si, že toto dítě žije v onom vesmíru. Worf neviděl sebemenší potřebu přenášet toto vědomí na kohokoli jiného.

"Ten, ve kterém jsem byl ženatý s poradkyní Troi," odpověděl bez zaváhání.

Deanna se tomu musela usmát. "To pro vás muselo být strašné," souhlasila s ironickou účastí.

"A potíže pana Worfa byly také způsobeny ne zrovna dobře objasněnou anomálií. Dobře, profesorko, přesvědčila jste nás," řekl Picard. "Přiznejme na chvíli, že Enterprise je z nějakého důvodu magnetem na časové anomálie. Proč si myslíte, že tomu tak je?"

Rozhodila ruce a pokrčila rameny. "Nemám tušení," připustila. "Důležité je, že pokud se něco stane při návštěvě Ompetské zvláštnosti, pak právě Enterprise bude loď, které se to přihodí."

"Povzbudivá myšlenka," poznamenal Deanna.

Picard se otočil k Datovi:

"Pane Date, máme jakékoli bližší informace týkající se Ompetské zvláštnosti, které bychom mohli profesorce Martinezové zpřístupnit?"

"Ne, pane," odpověděl Dat. "Ve skutečnosti to byla ona, kdo o ní napsal první velkou studii."

"Velkou? To je pro mě čest, pane," pobaveně řekla Martinezová. "Bez přímého pozorování to jsou zatím jen dohady. Byly to jen závěry vyvozené z údajů dálkových senzorů a sond po počátečních matematických výpočtech, které odhalily její existenci. Já mám jen zatracené štěstí, že si vědecká rada myslela, že jsem ta nejlepší osoba na prošetření Zvláštnosti zblízka... a že, jak už jsem řekla, jsem si mohla dopřát ten přepych a počkat, až budete k dispozici."

"Měla jste štěstí, že Zvláštnost nepřestala po tak dlouhou dobu existovat," přidal se Dat. "Podle našich zkušeností bývají takové anomálie krátkodobé."

"Co na to říct?" Usmála se. "Některé věci jsou prostě předurčeny."

Zatímco ostatní opustili konferenční místnost, Martinezová na okamžik pozdržela Picarda a nadhodila: "Kapitáne... chtěla jsem se zeptat, jestli náhodou nejste volný - pozvala bych vás na večeři."

"Obávám se, že ne, profesorko," odpověděl Picard. "Pro dnešní večer už jsem zadán jinak."

Beze snahy zakrýt zklamání si povzddechla. "Domluvená schůzka?"

"Ve skutečnosti o tom můj společník ještě neví."

"Překvapení. Úžasné. Já zbožňuji překvapení."

"Také jsem je zbožňoval," přiznal Picard smutně, "dokud ta nepřijemná nezačala počtem převyšovat ta příjemná."

"Jean-Lucu! To je příjemné překvapení."

Picard stál před kajutou doktorky Crusherové s lahví vína v jedné a dvěma sklenkami v druhé ruce.

"Můžu dál?"

Ustoupila a pokynula mu, aby vstoupil. "Čemu vděčím za tento večer?" zeptala se.

Obrátil se k ní čelem a promluvil s nádechem smutku v hlase. "Beverly, oba víme, čemu 'vděčíme' za tento večer."

"Ano." Něžný obličej se zachmuřil a lékařčina obvykle veselá nálada... která byla v posledních dnech předstíraná a poněkud přemrštěná... zmizela. Ruce ji bloudily, jako by si nebyla jistá, k jakému účelu slouží. "Já... mluvila jsem už s Wesem. Měl toho teď na mysli tolik."

"Neříkej mi, že zapomněl."

"Ne," potřásla hlavou. "Ne. Vzpomněl si. A děkuju, že sis vzpomněl i ty, Jean-Lucu."

"Jako kdybych snad někdy mohl zapomenout." Mlčky nalil víno a do poloviny naplnil sklenku sobě i Beverly. Pozvedli je k připitku, pak se však na moment pozastavili a prostor mezi nimi se naplnil víc než prázdnotou.

"Na Jacka Cruschera," pronesl Picard. "Manžela, otce, přítele... postrádaného všemi. Ať nám připomenutí dne jeho smrti vždy dovolí oslavovat dny jeho života."

Beverly kývla a přitukla si. Ale zjistila, že přitom sklopila oči, neschopna setkat se s Picardovým pohledem.

I když strávili zbytek večera spolu a trochu si povídali, bylo v jejich rozhovoru víc ticha, než byl kdokoli z nich ochoten přiznat.

Linie B

3.

V tichu vesmíru jim to dunělo v ústretu.

Enterprise se zastavila v bezpečné vzdálenosti od Ompetské zvláštnosti, třpytivého shluku modré a červené, visícího v prostoru. Hluboko uvnitř... pokud u takové věci můžeme uvažovat o hloubce... vznikal dojem zdroje světla, mihotavého a měnlivého.

Martinezová to sledovala z vědecké stanice a pomalu si začala uvědomovat, že si nemůže vzpomenout, kdy se naposledy nadechla. Pro jistotu přiměla vzduch vklouznout do plic. Omdlít na můstku by její reputaci určitě neprospělo.

"Zaznamenávám vysoký stupeň akcelerované gravitonové aktivity," oznámil Dat a dodal: "a neutronového toku. V mnoha směrech jsou údaje podobné několika jiným časovým trhlinám, se kterými jsme se už setkali."

"A příčina Zvláštnosti?"

"Neznámá, pane."

Picarda to přimělo zamyslet se nad podivností vesmíru.

Z nějakého důvodu mu to připomnělo mládí, když byl na Hvězdné akademii v San Francisku. Nebyl tam ještě ani tři dny, když přišlo zemětřesení. Samozřejmě, že nebylo nečekané, přístroje ho zaměřily hodiny předtím, než dorazilo, a každý měl víc než dost času dostat se do krytu. Přesto stále přetrvával ten pocit - země, jež se pod nimi třese. Když nemůžeš spoléhat ani na to, že země pod tvými nohama zůstane nehybná, co tedy zůstane jistotou?

Kdyby jen tehdy věděl to, co ví dnes. Konkrétně, že mohou nastat časy, kdy celá látka vesmíru je držena pohromadě jen tenounkým a trhajícím se vlákénkem.

"Je sonda připravena?" ověřoval si Picard.

"Ano, pane." Dat spustil rychlou trojitou kontrolu. "Všechny telemetrické údaje jsou v pořádku."

"Vypusťte sondu."

Sonda vystřelila z Enterprise a zanechávala za sebou třpytivou stopu, zatímco mířila přímo vpřed a přesně do středu Ompetské zvláštnosti.

Riker se potichu zeptal Picarda: "Co si myslíte, že sonda odhalí, kapitáne?"

"Kdybych to věděl, nevypouštěli bychom ji, Jedničko," odpověděl Picard mírně.

Riker se usmál Picardově diplomatické odpovědi, ale pak mu obličeje zvažněl.

"Navrhuji, abychom přešli na pohotovost, kapitáne." Když se k němu Picard tázavě otočil, dodal: "Jestli je něco, čeho jsem si na těchto anomáliích všiml, pak je to fakt, že na obtěžování zvenčí reagují docela popudlivě. Pohltní nás, vybuchnou, vyvrhnou ven jinou verzi nás samých... něco..."

"A vás znepokojuje, že naše sonda by mohla být chápána jako obtěžování."

"Přesně to mě napadlo."

Picard byl nucen souhlasit. "Pak tedy pohotovost."

Jak se Enterprise potichu připravovala na možnou pohotovost, Dat klidně odpočítával čas do setkání sondy s Ompetskou zvláštností. "Deset... devět... osm... sedm..."

V Přední desítce Guinan klidně servírovala nápoje... a najednou se jí ruce začaly třást tak silně, že jí sklenka vypadla z ruky. Tím nešťastníkem, po němž v praméních stékala tekutina, byl pan Barclay. Zasáhla uniformu a teď z ní pomalu odkapávala.

Ale to, že byl náhle mokrá, bylo pro něj druhořadé. Co jej zajímalo daleko víc byla skutečnost, že obvykle dokonalá, vždy klidná Guinan najednou ztratila všechnu obratnost.

"Jste v pořádku?" rychle se ustaraně zeptal pln obav, zda Guinan nepostihl nějaký záchvat.

Guinan zírala na své ruce, jako by náhle ožily vlastním životem. A pak zaujaly obranný postoj; chránily hlavu, jako kdyby něco odrážely.

Pak její vědomá mysl dohnala podvědomí.

"Ó ne," zašeptala, "už ne," a poprvé pocítila čirý děs. Nejen proto, že ho znovu zachytila... ale bylo tam ještě něco dalšího. Něco dokonce i mimo její dosah, a že měla dosah obrovský.

"Tři... dva..."

Dat přestal odpočítávat.

Picard se nad náhlým přerušením odpočtu zamračil. "Pane Date, co se děje?"

"Ztratili jsme kontakt se sondou, pane," oznámil Dat.

Picard se zvedl z křesla. Byl to samozřejmě hloupý pohyb. Bylo to, jako by ve stoje měl větší šanci sondu uvidět.

Nicméně byl na nohou, jako by v tom rozdíl byl, a rázně se dotázal: "Vstoupila do Zvláštnosti?"

"Ne, pane," hlásil Dat. "Zmizela okamžik před vstupem."

"Jste si jist?" zeptala se Martinezová.

Dat se na ni podíval s výrazem tak blízkým překvapení, jak jen byl jeho obličej obvykle bez emocí schopen.

"Samozřejmě."

"Porucha?"

"Nevěřím, že to byla porucha..." Pak se Dat odmlčel a studoval přístroje. Kdyby byl člověkem, byl by naprosto v rozpacích. "Kapitáne... znovu jsem sondu zachytil. Teď je na souřadnicích 218 na 4. Je poměrně nehybná."

"Poměrně?" zeptal se zmateně Riker. "Poměrně k čemu?"

"Nepatrné změny v dráze. Vypadá to, že se téměř rytmicky pohybuje - zhruba dva metry vpřed a dva metry vzad."

"Na obrazovku."

Výhled se změnil, Ompetská zvláštnost okamžitě zmizela, aby byla vystřídána novou polohou sondy.

To, co viděli, vypadalo jako meteorit zavěšený ve vesmíru. Horní část byla míli široká a plochá, spodek se zužoval.

A vypadalo to, že se na ní něco pohybuje.

"Maximální zvětšení," rozkázal Picard.

Obraz se přiblížil.

Martinezové klesla čelist až někam ke kotníkům. "Co to k čertu..." dokázala ze sebe vypravit.

Na obrazovce viděla něco, co z časové anomálie, jako byla Ompetská zvláštnost, dělalo naprosto všední věc. Na povrchu asteroidu stál muž. Vypadal jako obyčejný člověk a zdálo se, že mu ani v nejmenším nevadí, že tam není žádná atmosféra, žádná gravitace, prostě nic. Na sobě měl černé kalhoty, vysoké boty ve stylu bukanýrů a bílou košili se širokými rukávy.

Dál tam byla malá bariéra ze sítě, upletené bez debat z obyčejného provazu.

Byla tam i sonda. Světélkující a kulatá létala přes síť. Muž se objevoval hned na jedné a vzápětí na druhé straně a energicky do sondy bouchal na obou stranách sítě - vždycky dřív, než stačila dopadnout.

"Co to k čertu je?" dožadovala se vysvětlení Martinezová.

"Domnívám se," odpověděl pomalu Dat, "že jde o hru zvanou volejbal. Cílem je..."

"Myslím, že ví co je volejbal, pane Date," přerušil ho Picard. "Údaje?"

"Žádné, pane," sdělil Worf. "Porucha přístrojů?"

"Můžu potvrdit jen to, co řekl poručík Worf," přidala se Martinezová. "Nedostávám vůbec žádné údaje! Podle toho, co tvrdí přístroje, tam nikdo není."

"Iluze?" navrhl Picard.

A záhadná bytost se otočila, jako by se k ní ve vzduchoprázdném vesmíru donesly Picardovy starosti.

O vteřinku později stála na můstku.

"Připadám vám jako iluze?" zeptala se.

Avšak okamžik předtím, než mohl Picard promluvit ozval se v komunikátoru Guinanin hlas: "Guinan Picardovi," začala bez ohlášení. "Je u vás on?"

Z jejího tónu Picard bezpečně poznal, koho má na mysli. Q však nebyl v dohledu. Jen tahle... osoba. "Momentálně ne," řekl, "ale zůstaňte prosím ve střehu."

Pomalů vstal.

"Jsem kapitán Jean-Luc Picard," oznámil opatrně. "Představte se prosím."

Druhý lehce pokývl. "Generál Trelane... na odpočinku. Dříve pokorný zeman z Gothosu. Pozdravení a blahopřání vám všem."

Trelane pomalu obcházel můstek a souhlasně si přikyvoval. Když mluvil, jeho hlas se pompézně odrážel a vystupoval do výšek, jako by mluvil k balkonu v divadle. "No, musím říct... trochu se to tu vylepšilo. Všechno na pohled uklidňuje. Tlumené barvy místo křiklavých. Velice působivé. Velice uvolňující." Otočil se na patě a hlasitě provolal: "Ano, perfektní práce! Neuslyšíte ode mne slovo protestu. Určitě ne."

Odmlčel se a otevřeně zíral na Worfa. Worf se na něj zamračil.

"Šmankote!" vykřikl Trelane. "Ty nejsi úplně člověk, že ne? Možná zvláštní odrůda Nubijce?"

Worf se naježil, ihned však zjistil, že není proč. Otázka pro něj nic neznamenal. Reagoval spíš na tón hlasu než na slova.

Trelane mávl rukou. "Nevadí," přešel to. "Kapitáne, gratuluji vám! Dobrá loď se... zajímavou... posádkou." "Jsem potěšen, že s ní souhlasíte," poznamenal Picard neutrálně. "Teď kdybyste byl tak laskav..."

"Co umí?" přerušil ho Trelane.

Picard se zamračil. "Prosím?"

"Ta stará se plazila jako slimák," odfrkl si Trelane. "Je tahle pořádně rychlá? Rychlejší než ta první?"

"Pokud myslíte první hvězdnou loď pojmenovanou Enterprise, pak ano. Chcete mi tím naznačit, že znáte původní Enterprise?" I přes Trelanovo podivné chování a nepříjemnou podobnost v chování s Q... přes to, že byl narušitel a vetřelec... i přesto toto zrno informace fascinovalo historika v Picardovi.

"Ó ano, docela ano," připustil Trelane. Najednou z pochvy vytasil kord s takovým švihem, až se Riker musel skrčit, jinak by ho byl rozsekl vejpuř. Worf byl připraven vyrazit, ale Picard mu naznačil, aby zůstal na místě, protože Trelane neútočil. Místo toho použil kord jako ukazovátka.

"Byla to velká a slavná královská bitva!" řečnil Trelane. "Strhující vyprávění o vynalézavosti a proradnosti... mé vynalézavosti, jejich proradnosti... které s vámi, mi udatní přátelé, můžu sdílet za nějaké budoucí bouřlivé noci. Nyní" - napřáhl kord, jako by jím ukazoval cestu "- se podíváme, co tahle obrovská loď umí." Enterprise najednou vyletěla, jako by byla vystřelena z praku.

V Přední desítce to všechny vymrštilo ze židlí, spousta žetonů na poker se rozlétla. Guinan se rychle zachytila okraje baru a bezmocně sledovala, jak láhve vypadávají z políček. Ve strojovně Geordi LaForge v bezmocné hrůze sledoval, jak ručičky všech měřičů rychlosti vylétly mimo stupnice. Ovšem warpové jádro pulzovalo normálně, jako by se nic nedělo.

Od doby, co byla Enterprise vymrštnuta do borgského prostoru, se Picard nikdy necítil tak úplně bezmocný na můstku vlastní lodi.

Kapitána to mrsklo do hlubin křesla, stejně jako ostatní důstojníky. Worf se neudržel přičky a zády vrazil do přepážky za sebou.

Picard netušil, nakolik na něm zapracovalo opravdové, nevysvětlitelné přetížení a kolik mu poskytl jako laskavost Trelane.

Co se Trelana týče, ten vypadal, že to na něj ani v nejmenším nepůsobí. S kordem nataženým a s dokonalým dynamickým postojem jásal: "Halali!!"

Kolem se míhaly hvězdy, oslnivé pruhy, které se točily, jako kdyby se po hlavě vrhli do galaktického víru. Picard si byl jistý, že slyší, jak trup lodi v protestu nařiká a měl pocit, že cítí, jak se loď každým okamžikem chystá roztrhnout.

"Přestaňte!" vykřikl.

"Donuťte mě!" vyzval ho Trelane.

A vtom se Picardovy oči rozšířily, neboť uviděl obrovskou kouli světla. Řítila se přímo na ně, přesně na kolizním kurzu. Neměli žádnou možnost provést úhybný manévr. Při rychlosti, jakou se pohybovali, byli v momentě, kdy uviděli takovou překážku, už prakticky na ní.

Dokonce Trelane vypadal zaskočený. Stáhl kord a měl dostatek času jen na to, aby vykřikl: "Máš to mít!" a naznačil výpad k hvězdě na obrazovce. V příštím okamžiku je hvězda obklopila.

Kolem nich vybuchla bezhlučná exploze.

A když se světlo ustálilo a vrátilo se jim vidění, všechno bylo jako dřív. Enterprise byla na původní pozici a všechno bylo přesně tak jako předtím, než Trelane z pouhého vrtochu vyslal Enterprise, aby se nemožnou rychlostí hnala Galaxií.

Ve skutečnosti ne přesně jako dřív.

Q, který stál přímo před Trelanem, držel kord za ostří. Potřásl hlavou a těžce si povzddechl.

"Už se zase předvádíš?"

Trelane pokrčil rameny. "Když myslíš." Nevypadal nijak zvlášť rozmrzele nad tím, že se Q objevil. Beze slova uchopil kord za jílec a zasunul ho do pochvy.

Profesorka Martinezová zírala na nově přichozího. Byl štíhlý, černovlasý a měl na sobě uniformu Hvězdné flotily.

Posádka můstku se hromadně zvedala z podlahy. Worf byl na nohou první a nemohl zadržet slyšitelné zavrčení, když uviděl, kdo je nový návštěvník. Trelane vypadal poněkud zaskočen divokostí Worfovy reakce. Q ovšem nepůsobil ani v nejmenším znepokojeně.

"Nestarej se o něj, mladíku," radil Trelanovi ohledně Worfa. "Je to skoro tak úžasná anomálie jako ta venku." Široce se rozmáchl. "Líbí se vám, Picarde? To je poslední výtvar mého chráněnce."

"To jsme si mohli myslet," odušil Riker prudce. "Váš chráněncem nás mohl zabít!"

"Oh, nesmysl. Byl naprosto pod kontrolou. Hlídal jsem ho zpozvzdálí, a kdyby hrozilo jakékoli skutečné nebezpečí, zasáhl bych dřív."

"Tvé ujištění," informoval ho našťavaně Picard, "nás nikterak neuklidňuje."

Martinezová se cítila, jako by vstoupila do středu záhady. "On je jako vy?" zeptala se Trelana na Q. "Jste vy jako..." Bezradně se s otázkou v očích podívala na Picarda.

Picard kysele vysvětloval: "Q je, profesorko, mocná bytost..."

Q zvedl káravě prst: "No no, Jean-Lucu. 'Všemocná'."

"Bytost," pokračoval Picard, jako kdyby ho Q nebyl přerušil. "Člen Q Kontinua, který, jak to tak vypadá, vidí smysl života v tom, že nás obtěžuje."

"Ne celý smysl," namítl Q. "Rád o sobě dávám vědět."

Worf zabručel: "Obzvláště vyniká, v..."

"Teď ne, poručíku," rychle ho zarazil Picard, který netoužil vyvolat slovní přestřelku mezi Worfem a Q, kdykoli se Q ukáže. Picardovým hlavním zájmem bylo vrátit se k něčemu, co Q právě řekl. "Ty nám tvrdíš, Q, že to udělal on?"

"Je to něco jako můj koníček," vysvětloval Trelane. Neustále pochodoval po můstku s rukama seplejatýma za zády.

"Dělám je pořád."

Pak se otočil, aby čelil přímo Picardovi, a na okamžik... jen na okamžik se objevila nepatrná trhlinka ve slupce zdvořilosti. "Je mi úplně jasné, že je musíte absolutně zbožňovat," prohlásil. Hlas, který použil, byl hluboký a hedvábný, ale sžíravě nepřijemný.

Teď to byl Riker, kdo k němu vykročil, takže Trelane měl po jednom boku Picarda a po druhém Rikera. "Proč je to jasné?" chtěl vědět Riker.

"Vytrvale se s nimi zaplétáte," objasňoval Trelane věčně. "Já tu jednu vytvořím a už jste tady. Udělám jinou támhle a

jste tam zas. Vykouzlím si svou malou časovou záhadu a už k ní letíte, a tak je to pořád. Vyvíjí se to tak, že už skoro čekám, kdy se objevíte." Povzdechl si jako znučený floutek a ovíval se kapesníčkem, jako by odháněl ne zrovna vonné výpary. "Předpokládám, že to je nějaký druh kismetu."

"Ano, Jean-Luc je všechno jen ne nepředvídatelný," povzdechl si Q. "Například, teď řekne -"

"Q, chci s tebou mluvit o samotě," oznámil mu rychle Picard... a vzápětí ho dost otrávil, když si všiml, že několik členů osádky můstku ve skutečnosti vypadá, jako když se snaží nesmát. Otočil se a okamžitě pochopil proč. Za hlavou se mu vznášely stříbrné balónky, na kterých byl nápis: Q, CHCI S TEBOU MLUVIT O SAMOTĚ. Soudě podle reakce jeho lidí se bezpochyby objevily vteřinku předtím, než Picard ta slova vyslovil.

Posádka se - neboť věděli, co je pro ně dobré - rychle vzpamatovala. Q velkoryse ukázal ke kapitánově pracovně a Picard energicky prošel dveřmi. Q jej těsně následoval a dveře se se zasyčením zavřely.

Picard se otočil, aby mu čelil... a Q byl přímo před ním, prakticky nad ním. Popadl Picarda za přední díl uniformy a na kratičký okamžik si kapitán hvězdné lodi zmateně myslel, že jej ta všemocná bytost fyzicky napadla.

Ale ten dojem rychle vyprchal, jakmile uviděl výraz Q. Byl to výraz stěží potlačovaného zoufalství. Zřetelně se pokoušel udržet si vzezření nadřazeného odstupu, ale v tuto chvíli nebyl nijak zvlášť úspěšný.

"Picarde," začal tichým, ale důrazným hlasem, "musíš mi pomoci."

"Cože?" bylo jediné, co ze sebe Picard dokázal vypravit.

"Já z něj zešílím!" informoval ho Q. "Už to dýl nevydržím."

A Picard udělal něco, co dosud nikdy. Vysmál se Q do obličje.

Q si těžce povzdechl a pustil Picarda, aniž se příliš snažil zakrýt znechucení nad jeho reakcí. "Měl jsem vědět, že si budeš myslet, že je to legrace." Nedbale se procházel po pokoji, vracela se mu část obvyklé chvástivosti, a nakonec sebou plácl na gauč. Zaujal pozici, ve které si ostantativně mnul spánky a dával tak zřetelně

najevo pocit, že je ze všech stran obtěžován. "Rasa, tak minimálně vyvinutá, jako je ta tvoje, by tohle považovala za zábavné. Když se tvoji lidé ještě krčili kolem ohňů, zatímco na ně z lesů zírala divoká zvířata, představa intelektuálního humoru spočívala v tom, že si vůdce klanu podrbal dolní partie. Škoda, že jste se nevyvinuli podstatně dál."

"Musíš připustit jistou ironii tohoto okamžiku, Q."

"Já nemusím připustit nic, Picarde, ale ty ano."

Picard zdvihl obočí. "Opravdu?"

"Ano. Musíš připustit, že mi něco dlužíš."

"Že ti dlužím?" opakoval Picard omráčeně. "Jak jsi u čerta došel k takovému závěru?"

"Lehce, Picarde." Q si položil jednu ruku na srdce a několikrát poklepal prsty. "Buch... buch... buch."

A Picard okamžitě věděl, na co Q naráží. Lehce pobledl a opřel se o zeď. Bylo to pro něj stejné jako být v situaci, která je určité sen, a nakonec zjistit, že je zcela, bdělý.

"To se... stalo?" zašeptal.

"Jaké 'to' myslíš?" zeptal se Q.

V necharakteristickém výbuchu hněvu Picard udeřil otevřenou rukou do stolu. Předměty na něm silou nárazu nadskočily. "Nehraj si se mnou!" obořil se. "Ne o tom! Nikdy!"

Výraz Q trochu zjemněl. "Dobře, Picarde. Dva protivníci, dva -" několikrát zkusmo máchl pěstmi - "partneři, kteří si to v zápasu vyjasní. Ty samozřejmě narážíš na ten incident, kdy tvé mechanické srdce selhalo."

Picard přikývl a čekal, až bude Q pokračovat.

"A v komatu ses najednou objevil obklopen bílou září. A pak jsi uslyšel," lehce se usmál způsobem, a jakého by každého racionálního člověka zamrazilo, "ten nenáviděný hlas, který ti sděloval, že jsi mrtvý, že jsi v nebi..."

"A že ty jsi Bůh," dokončil Picard. "Samozřejmě, že jsem tomu nevěřil."

"To mne nepřekvapuje. Myšlenka, že ty bys šel do nebe..." Q se lehce otrásl hrůzou. "No... je jasné, že tam pustí kdekoho."

Picardovy oči se zúžily. "Na někoho, kdo mě jen před okamžikem úpěnlivě prosil o pomoc, jsi zatraceně nafoukaný."

"Co na to můžu říct, Jean-Lucu? Ty jsi tak snadný cíl." Pak však Q svým obvyklým náladovým způsobem znovu zvážněl. "A já tě vedl přes tu epizodu tvého života, které jsi litoval, a dostal jsi šanci řešit věci odlišně. A ty jsi zjistil, že to skončilo ještě větší lítostí. Takže jsi věci uvedl do původního stavu. Abrakadabra a všechno bylo se světem zase v pořádku. A ty chceš vědět, jestli se to skutečně stalo. Odpověď se ti nebude líbit."

"Já to risknu," odpověděl Picard.

"Odpověď zní: Ano i ne."

"To není odpověď."

Q pokrčil rameny. "Možná tobě to tak nezní, ale je to ta nejlepší odpověď, jakou ti mohu dát. Žádné jiné, hlubší, bys nerozuměl."

"Další tvoje povýšenost -"

Q promluvil tak ostře, že Picard mohl téměř cítit, jak ho ten hlas rozřezává. "Picarde, i přes lidské vzezření a přemrštěné mínění o sobě budeš muset čelit skutečnosti, že existují pojmy času a prostoru, které jsou a pravděpodobně zůstanou mimo vaše pochopení." S nechutí potřásl hlavou. "A ty obviňuješ mne z arogance?"

Picarde, mohl bych tuhle loď vymazat z existence, kdyby se mi chtělo. Mohl bych ti na hlavě nechat narůst vlasy.

Změnit posádku v embrya, přinutit Worfa recitovat dětské říkanky. Mohl bych tvou loď obrátit vnitřkem ven, tvoji realitu venkem dovnitř. Já se nechovám povýšeně, Picarde... ne že bych toho nebyl schopen, ale tohle jednoduše není jeden z těch případů. Jestli něco rozhodně jsem, Picarde, pak tedy jsem vpravdě arogantní. Proč? Protože mám důvod být, mám právo být. Takže... smrtelníku, jaká je tvoje omluva?"

Nastala dlouhá odmlka a Picard stál před Q se založenými rukama. "Už jsi skončil?" zeptal se konečně.

Q obrátil oči v sloup. "Já věděl, že se můžu spolehnout, že od tebe dostanu brilantní odpověď."

"Chtěl jsem jednoduše říct, že jsem pochytil pointu. Ať už se čas změnil nebo ne... ať už jsem se já změnil nebo ne... vypadá to, že jsi mi prokázal službu a urovnal jednu z těch..." Picard si těžce povzddechl, "...z těch bolavějších stránek mého života. Takže předpokládám, že v určitém smyslu ti opravdu 'dlužím'."

"Dobře." Q se plácl do kolen a vstal. "Jsem rád, že jsme se na tom shodli."

"Ale upřímně, Q, nejsem si úplně jistý, co očekáváš." Picard spustil ruce, které měl dosud založené na hrudi, a sepal je za zády. "Dlužný nebo ne, nehodlám rozkázat posádce, aby byla k dispozici pro zábavu té osoby." Zamračil se, stále viditelně zmaten situací. "Nevadilo by ti, kdybys mi řekl, jak ses u všech čertů zapletl s touhle... nevíтанou společností?"

Q si těžce povzddechl. "Ano, vadilo. Naneštěstí je to férová otázka. Problém je, že vysvětlit to by znamenalo sáhodlouhé popisování zvyků v Q Kontinuu. Nechci, aby to znělo povýšeně" - převaloval to slovo na jazyku, - "ale nenahlížím, k čemu by komukoli z nás bylo, kdybys ti prozradil všechny... jak se tomu říká?... intimní detaily."

"Ve stručnosti to pochopím," ujistil ho suše Picard. "Tak dobře. Trelane je dítě. Setkal se s Enterprise před několika lety, ještě pod Kirkovým velením. Jsem si jistý, že si o tom můžeš všechno přečíst, takže na to teď nebudu plýtvat časem. To bylo před necelým stoletím, a přestože od té doby trochu vyspěl, má před sebou ještě dlouhou cestu..."

"Tím myslíš než se z něj stane vzor správných způsobů, jakým jsi ty."

"Přesně," souhlasil Q, který se rozhodl ignorovat sarkasmus v Picardově hlase. "Já jsem teď... abych použil podobného výrazu... Trelanův kmotr. Všichni členové Q musí v určitém okamžiku své existence vzít pod ochranná křídla pískle Q a vést je k nádhernému a záviděníhodnému osudu, který na ně čeká. Váže mne s Trelanovými rodiči dlouhotrvající přátelství a byl jsem to já, kdo byl vybrán pro tuto..." - pokusil se nevypustit si do hlasu povzdech, ale uspěl jen částečně - "...čest vést Trelana."

"Na jak dlouho?" chtěl vědět Picard.

"Na tak dlouho, kolik času to zabere. V lidských výrazech je to chvilka, která svádí k zamyšlení."

"Prošel jsi taky takovým procesem během dospívání?"

"No, samozřejmě," odpověděl Q. Jeho pozornost se na chvilku zatoulala. "Na starého dobrého Q už jsem si dlouho nevzpomněl. Jakmile se o mě přestal starat, opustil na chvíli Kontinuum. Ve skutečnosti, " zamračil, "nemyslím, že už by se vrátil. Něco s prázdninami."

"Tak to je překvapení, poznamenal Picard kousavě. "Já bych navrhol, Q, abys s Trelanem zacházel stejným způsobem, ať už jakýmkoli, jako tvůj rádce s tebou." Nemohl odolat a dodal: "Jen to zkus udělat lépe."

"Ha, ha, ha." Q se zvedl a přešel místnost, aby Picardovi čelil. "Podívej, Jean-Lucu. Mohl jsem na tebe vybafnout bez oznámení. Vím, jak jednoduše zbožňuješ, když to udělám. Hned se začneš chovat defenzivně, protože nechceš, aby si tvoje skvělá posádka myslela, že ztrácíš kontrolu nad situací. Místo toho jsem ho zaměstnal a zaonačil jsem věci tak, že jsme na sebe narazili 'náhodou'. A to všechno jen proto, abych tě zastihl v dobré náladě... za předpokladu, že někdy takovou máš."

Picard lehce naklonil hlavu a najednou pozoroval Q s podezřením. "Chceš tím říct, že jsi nějak přinutil profesorku Martinezovou, aby zažádala o Enterprise pro tuto misi?"

"Picarde, ty ze všech lidí bys měl vědět: když chci někoho přinutit, je to jasně vidět. Nemusel by ses ptát, věděl bys to. Jednoduše řekneme, že jsem uvedl do pohybu jisté události a měl jsem určitou představu, jak se vyvinou. Jestli chceš lepší odpověď, než je tahle, Picarde, nedostaneš ji."

"Dobře, dobře," couvl Picard. "Dost hraní na schovávanou. Co říkáš? Že chceš, abyste ty a Trelane zůstali na čas tady a pozorovali nás?"

"Vzájemně se poznat. Mluvit s vámi. Porozumět vám. Trelane to posledně trochu zmotl. Představoval si, že lidstvo studuje, ale místo toho se choval jako dítě, které trhá mouchám křídla a pak tvrdí, že je entomolog."

"Ano, rozumím," Picard na něj ukázal prstem. "Ty na něj ale budeš neustále dávat pozor. Nemám zapotřebí, aby si dělal co chce a znepokojoval posádku."

Q zasalutoval. "Dohodnuto, mon capitaine."

"Chci, abys pochopil, Q... dělám to proti svému dobrému přesvědčení."

Q vypadal překvapeně, když poznamenal: "Jaká zarážející shoda. To je přesně to, co si mumlal Bůh, když stvořil lidstvo."

Picard bez úsměvu zíral na Q: "Ha. Ha. Ha."

"Já nežertuji, Picarde," namítl vážně Q.

"Takže už netvrdíš, že jsi Bůh, už jen jednoduše říkáš, že jsi ho znal."

"Je dost těžký říct, že ho znám v přesném slova smyslu," připustil Q s naprostou vážnou tváří, až Picarda zamrazilo.

"Moc nemluví. Má raději, když za Něj mluví činy. Ohhh, já jsem Ho samozřejmě od toho odrazoval. "Říkal jsem mu B - má tu vlastnost, že nechce, aby byl nazýván přímo. Excentrik - B, řekl jsem, budeš toho litovat. Tím myslím lidstva. Nebudeš z toho mít nic než bolest hlavy. Já Ho varoval. Zůstaň u zvířat - neodmlouvají, nezačínají války a nebudou si myslet, že když zvládnou ten jednoduchý trik se vzpřímeným postojem nebo zkomponují rádoby úspěšný muzikál, získají tím povolení proměnit celou planetu v prach. No, On to sice viděl jinak... ale i tak jsem tu a tam přiložil ruku k dílu, když zabydloval Zemi rozmanitými formami života."

"Ó, skutečně," podotkl Picard, který mu na to ani na moment neskočil. "A kde, ze všech aspektů tvoření, můžeme obdivovat tvoji práci?"

Q se široce usmál. "No tak, Picarde... kdo myslíš, že vymyslel ptakopyska?"

Linie B

4.

Trelanovy první hodiny na Enterprise byly vcelku klidné. Vskutku, vypadalo to i nadějně. Picard zjistil, že musí připustit, že Trelanova přítomnost by mohla být jedním z nejfenomenálnějších objevů za poslední dobu. Profesorka Martinezová a velitel Dat s ním trávili spoustu času diskusí o povaze časových anomálií. Ukázalo se, že bývalý "zeman z Gothosu" si vytvořil jakousi zálibu v relativních časových tocích.

"Pramení z jeho prvního setkání s původní Enterprise," vysvětloval Dat Picardovi v kapitánově pracovně, zatímco Riker na Picardovu prosbu stál poblíž. "Pozoroval Zemi vcelku zblízka, nebo si to alespoň myslel. Ukázalo se, že pozoroval události před několika staletími. Zapomněl vzít v úvahu množství času, které světlo potřebuje, aby urazilo určenou vzdálenost. Toto zjištění u něj vedlo ke stále silnějšímu okouzlení relativními cestami času."

"To ovšem na druhou stranu vedlo k vytváření časových anomálií," doplnila Martinezová. Zdála se úplně ochromená hrůzou, když došla k závěru, kterému jako by sama mohla jen stěží uvěřit. "Pro bytost jako Trelane je celý vesmír jen Petriho miskou."

"A my jsme v jednom kuse do těch anomálií, které vytvářel, vráželi?" ověřoval si Picard nedůvěřivě a vypadal daleko méně nadšený touto představou než Martinezová. "Jaká je pravděpodobnost něčeho takového? Neodpovídejte na to," rychle dodal, jakmile postřehl slabé rozostření Datova zraku, které, jak se zdálo, vždy předcházelo sáhodlouhé a nevitáné přednášce. "To byla řečnická otázka."

Dat nevzrušeně přikývl.

"Trelane tvrdí, že to je náhoda," vysvětlovala Martinezová. "Q se za něj zaručuje."

"Skvělé," prohlásil Riker, na kterého to evidentně nezapůsobilo. "Bytost neuvěřitelné moci a pochybných způsobů na něco přísahá a podobné individuum se za ni zaručuje. To je jako kdyby Kodos prohlašoval, že nevykonal žádné popravy a jako alibi uvedl, že dělal kolečko po britských hospodách s Adolfem Hitlerem."

"Nemusíte být tak sarkastický, veliteli," poznamenala Martinezová.

"Zůstává možnost," přidal se Dat, "že Enterprise pro Trelana nepřestává být zdrojem okouzlení. Ačkoli neexistuje způsob, jak to dokázat... zvláště pokud to nepřipustí on sám... je možné, že Trelane zjišťuje, že ho to k Enterprise neustále přitahuje."

"Jako dítě, které si škrábe strupy," prohlásil Riker.

Picard se podíval na Rikera a přes rty mu přeběhl malý úsměv. "Nemůžu říct, že bych sám použil takové přirovnání, Jedničko," poznamenal pobaveně, "ale může být vskutku cenné. Jsem rád, že jak se zdá záležitosti postupují hladce, obzvlášť proto, že jsem měl velké pochybnosti, zda povolit Q a Trelanovi tady zůstat."

"Ráda bych viděla, jak je zkoušíte donutit odejít," zajímala se Martinezová.

Picard si poznámky nevšímal. "Nicméně, dávejme pozor na vývoj událostí. Pokud se vyskytnou problémy, měli bychom je řešit dřív, než se stanou nevladatelnými."

Mezitím dole v Přední desítce seděli u stolu Geordi s Beverly Crusherovou a povídali si nad pitím. Geordi si všiml, že Beverly vypadá trochu zasmušile, a zeptal se proč.

Kysele se usmála. "Na někoho, kdo je údajně slepý, jsi pěkně bystrý."

"Jsem bystrý hoch, doktorko," přitakal.

"Nic se neděje," lhala, a přitom cítila, jak se jí do tváře zavrtává Jackův dlouho mrtvý pohled. "Jenom špatný den."

Geordi se chystal přitlačit, když si všiml, že se překvapeně dívá na něco za jeho ramenem. Otočil se, aby zjistil, na co tak upřeně hledí.

Do Přední desítky nedbale vešel Trelane. Bylo těžké si ho nevšimnout, protože to bylo, jako by se ze všech koutů salonku rozezněly fanfáry.

Všechny hlavy se k němu otáčely.

Zůstal na okamžik stát, ruce v bok, a rozhlížel se úplně jako pirát, který sebevědomě stojí na palubě své galeony.

"Nuže!" vykřikl. "To je působivé!"

Guinan stála za barem s očima staženými do úzkých štěrbin. Beverly Crusherová u Guinan zahlédla něco, na co nebyla zvyklá: nejistotu. Skutečnost, že Trelane je společníkem Q, byla určité dostatečný důvod, aby Guinan udržela ve střehu. A skutečně, Trelane vyzařoval aroganci s ještě větší lehkostí než Q.

Otočil se a podíval se na Guinan. Obličej se mu okamžitě zamračil v nesouhlasu.

"Jsi to ty, že jo," prohlásil se zřetelným nedostatkem nadšení.

Guinan přikývla.

Studoval ji, zkoumal ji tak intenzivně, že to vypadalo, jako by ji v duchu rozebíral molekulu po molekule. "Q mi řekl, abych si na tebe dával pozor," prohlásil konečně. "Abych byl zcela upřímný, nejsem si jistý proč."

Guinan se široce rozzářila úsměvem, který kontrastoval s opatrností, již cítila.

"To nechť vědět," odpověděla.

Trelane se rozesmál. Nebyl to příjemný zvuk.

"Guinan," zdůraznil, "ze všech sil se snažím... jak to Q řekl?... chovat se co nejlíp. To ovšem neznamená, že musím tolerovat hrubost. Nesnáším hrubosti." Lehce se naklonil a obličej mu potemněl. "Myslím, že jsi možná mluvila hrubě."

"Ne," odporovala. "Kdybych byla hrubá, nemyslel by sis, že možná jsem hrubá. Věděl bys to."

"Ach, ale já vím, že jsi byla hrubá. A věřím, že mi dlužíš omluvu."

"Opravdu?" podívala se Guinan. "Věříš taky na velikonočního zajíčka?"

"Uhm, poslouchajte," vmísil se LaForge rychle. "Možná by bylo lepší, kdyby..."

Trelane se ani nenamáhal se na něj podívat. "Neplet' se do toho. To není tvoje věc."

"Hele, Trelane," prohlásil pevně Geordi, "odteď to moje věc je."

Guinan pocítila záchvěv leknutí. Slovní souboj byla jedna věc, ale Trelane se ukazoval neuvěřitelně nedůtklivým. To by mohlo být nebezpečné. "Geordi, ne -" začala Guinan.

Ted už se na něj Trelane podíval a divoce se mračil. "Vypadni," řekl a mávl rukou, jako by se jím odmítal e zabývat. Geordi zmizel.

Beverly polekaně vykřikla. Instinktivně klepla na komunikátor a zavolala: "Crusherová LaForgovi." Nebyla si vůbec jistá, jestli dostane nějakou odpověď, protože po všem, co věděla, mohl Trelane Geordiho poslat přímo do středu nějakého slunce.

To, co uslyšela, bylo neočekávané. Přes komunikátor k ní dolehl vysoký ženský jekot. Pak už nic.

Guinan udělala něco mimořádného. Přeskočila bar, rudá róba kolem ní zavířila. Provedla to bez námahy, jako kdyby gravitace o ni měla malý nebo vůbec žádný zájem. Postavila se tváří v tvář Trelanovi a Beverly bezděky nakročila. Aniž by se na ni podívala, napřáhla Guinan velitelsky ruku a Beverly ustrnula uprostřed pohybu. V nějaké vzdálené části mysli si nebyla jistá, zda se pohnout nechce nebo nemůže.

"Přenes ho zpátky," rozkázala pevně Guinan.

"A co když nechci?" odpověděl vyzývavě Trelane.

"Ted!" přikázala Guinan.

Trelane ji na okamžik pozoroval s pozvednutým obočím a pak s nádechem znuděnosti prohlásil: "Oh, no tak tedy dobře."

Provedl lehké gesto oprýmkovaným zápěstím a Geordi LaForge se objevil v záblesku světla.

Byl úplně promočený. Vlasy se mu třeptily kapkami vody a zmáčená uniforma se mu lepila na tělo. Podivné bylo, že měl na tváři jaksi omráčený výraz.

"Geordi," zvolala Crusherová. "Co se stalo? Slyšela jsem výkřik a -"

"To je - je to v pořádku, doktorko," ujišťoval ji Geordi trochu zmateně.

"Kam tě poslal?"

"Uh -" lehce se zakuckal. "Do sprchy poradkyně Troi."

Beverly cítila, jak se červená. "Oh," bylo jediné, co dokázala vydechnout.

"Nebojte," poklepal si na visor, "nic jsem neviděl." A Trelane, kterému se změnila nálada, se hlasitě rozesmál, jako by všichni byli nejlepšími přáteli. Poklepal Geordimu po zádech a prohlásil: "Tohle je muž se smyslem pro humor. Všichni se od něj můžete učit! Guinan! Pítí pro všechny tady, na mne!"

Guinan se podívala na Geordiho, ze kterého odkapávala voda a přitom se statečně snažil zachovat dobrou náladu. Ale ona věděla, jak se cítí pokořený. Zrovna tak se trápila pro Troi. A pak tady byl Trelane, samolibý, spokojený sám se sebou, zosobnění nečestné odvahy.

A navíc jí právě připravil dokonalý odrazový můstek.

V duchu odplaty za kamarády Guinan uchopila džbán vody... a svůj život... do vlastních rukou.

"Jak si přeješ," pronesla. "Pítí na tebe," a obrátila džbán dnem vzhůru nad Trelanovou hlavou.

Beverly a Geordi uskočili, aby je ten vodopád nezasáhl, i když v Geordiho případě to bylo opravdu jaksi zbytečné.

Guinan, jak si později vzpomněla Beverly, neměla na sobě ani kapičku. Ale politý Trelane byl promáčený až na kůži. Vlasy měl připlácnuté k hlavě, elegance volánků poněkud zplihla.

V očích se mu odrážel vztek.

"Ty...!" zavrčel a natáhl se po Guinan. Ta zaujala obrannou pozici s rukama vztaženými, jako by odrážela hada.

Přesně v tomto okamžiku se objevil Q.

Vstoupil svým typickým způsobem, v záblesku světla. Všichni se zarazili a Geordi pocítil záchvěv hrůzy.

Q se podíval z Guinan na Trelana a z Trelana na Geordiho... pod oběma už tou dobou byla pěkná louže. Spráskl ruce a rychle si je zamnul.

"Takže!" zahalekal. "Všichni spolu vycházejí?"

Trelane, natolik rozzuřený, že se mu třásla ruka, ukázal na Guinan a začal žalovat: "Podívej se, co mi udělala!"

Guinan zůstala v obranném postoji. Pokud byla zastrašena kolektivní silou, které čelila, nedávala to najevo. "Tohle ti udělala Guinan?" zeptal se Q s nedůvěřivým důrazem na Guinanině jméně.

"Ano!"

"Tak tedy..." pokrčil Q rameny, "nejspíš sis o to koledoval."

Geordi se snažil zadusit výbuch smíchu. Byl úspěšný jen částečně a tak se z toho vyklubalo podivné, nepovedené škynutí.

"Q!" zvolal Trelane vyčítavě. "Jak můžeš být na její straně proti..."

"Nejsem na ničí straně," přerušil ho Q. "Pouze konstatuji fakta. Oh, no tak, neřkuje." Luskal prsty a Trelane i Geordi stejně jako podlaha pod nimi byli okamžitě suší. "Musíme si promluvit," řekl a s dalším malým gestem oba zmizeli.

Měli to velice dobře načasováno, protože o vteřinku později vpochodovala do Přední desítky Deanna Troi. Měla mokré vlasy a její uniformu pokrývaly velké mokré skvrny.

Pěsti měla zaťaté a v obličejí nejrozzuřenější výraz, jaký kdy kdo u obyčejně klidné poradkyně viděl.

"Tak dobře! Kde je ta malá lasička?"

"Která?" zeptala se Crusherová.

"Kterákoli z těch dvou!!"

Na vrcholku talířové části seděl se sveřepě založenýma rukama a kamenným výrazem Trelane. Q k němu promlouval. Ve skutečnosti ne "k" ale spíše "na". Trelane poslouchal na půl ucha a přikyvoval pokaždé, když se Q odmlčel, za předpokladu, že v těchto momentech měl souhlasit. Nastala dlouhá odmlka. Trelane vzhledl a na okamžik... na kratičký okamžik... pocítil ryzí strach. Neboť, Q na něj temně zíral a vypadal našťvaněji, než jak si ho kdy Trelane pamatoval.

"Vůbec jsi neposlouchal, co říkám," obvinil ho Q.

"To není pravda," rychle odporoval Trelane.

"Je to pravda! Právě jsem prohlásil, že ti ze žaludku roste noha, a ty jsi přikývl!"

"Já myslel, že to byla metafora," vysvětloval ne právě přesvědčivě Trelane.

Q k němu přikročil. "Vstaň," rozkázal.

Trelane založil ruce ještě těsněji. "Nechce se mi," odsekl, aby tak ukázal vzdor.

"Řekl jsem vstaň!" Q popadl Trelana za klopy a vytáhl ho na nohy. A ještě nikdy se Trelane tak opravdově nebál o pokračování své existence jako v tomto okamžiku.

"Jednej s nimi nadřazeně, to mi nevadí. Nebesa vědí, že si o to tou svou nafoukaností koledují. Ale nikdy... nikdy... se ke mně nebudeš chovat jako k někomu méně než nadřizenému! Byl jsem vybrán jako tvůj mentor! Je to posvátná odpovědnost a já ji беру smrtelně vážně, a ty mě nebudeš provokovat nebo ignorovat. Je to jasné?"

Trelane se mu snažil vytrhnout.

Q jím zatřásl.

Existuje několik věcí, které vyvedou z rovnováhy jakoukoliv bytost, například když s ní někdo zalomcuje. Trelane nebyl žádná výjimka z tohoto pravidla. Chodidla mu uklouzla a on se octl zcela v moci Q.

"Je to jasné?" znovu se dožadoval Q.

Trelane beze slova přikývl a Q ho pustil. Trelane upadl.

Dlouhou dobu bylo ticho.

A pak k němu Trelane vzhledl s bolestným výrazem. Jeho hlas byl sotva hlasitější než šepot, když řekl: "Já myslel..."

Myslel jsem si, že chceš být se mnou."

Q si těžce povzdech. "Samozřejmě, že chce. To jen, že..." Pak se mu hlas vytratil. "Proberem to později. Ano?"

Trelane beze slova kývl; nevěřil si natolik, aby promluvil. Nechtěl, aby se mu hlas zlomil před Q. Nikdy ne před Q. Pak Q zmizel a jediný zvuk, který samozřejmě nemohl být ve vakuu vesmíru slyšet, byl potlačovaný vzlyk.

Když se vzaly v úvahu všechny okolnosti, trvalo Deanně pozoruhodně krátkou dobu, než se uklidnila.

Vrátila se do kajuty, upravila si vlasy, usušila uniformu. Chystala se právě jít na můstek, když najednou trošku překvapeně uskočila. Mezi ní a dveřmi stál Q.

Rozhodně se však nechoval výhružně.

"Poradkyně Troi," oslovil ji poněkud formálně. "Vím, že věřit mi není zrovna něco, s čím byste měla ty nejlepší zkušenosti. I přesto mi věřte, když říkám, že se co nejupřímněji omlouvám."

Necítila z něj samozřejmě nic. Ale vypadal upřímně a ona se rozhodla tuto empaticky nepotvrzenou možnost přijmout.

"Dobrá," přikývla, "přijímám."

Sledovala, jak Q lehce přenesl váhu z jedné nohy na druhou, jako by si nebyl jistý, co říct nebo jak pokračovat. "Chtěl byste se posadit a promluvit si?"

"Ne. Ne. Vůbec ne," posadil se.

Čekala.

"Ztratil jsem s ním trpělivost," přiznal Q, "a nevím proč. Nemám rád, když nevím, proč jsem něco udělal. Na vševědoucí bytost se jen stěží sluší mít takovou mezeru ve znalostech."

"Podobné osobnosti mívají sklony k vzájemným konfliktům," vysvětlovala Troi. "Začnete být netrpělivý a našťvaný, protože nevědomky v té druhé osobě vidíte vlastní nedostatky."

"Hmmm." Zvažoval to a přitom si hladil bradu. "Škoda, že to neplatí v tomto případě."

"Proč ne?"

"Protože já nemám žádné nedostatky."

Nevšímalá si toho. Místo toho lehce sepjala prsty a zamyšleně pokračovala.

"Trelane zkouší vyprovokovat různé reakce. Zkouší testovat autoritu. Chtěl vědět, co by Guinan - kterou respektujete -"

"To je příliš silné slovo," okamžitě namítl Q.

Deanna to opět ignorovala. "Chtěl vědět, co by Guinan udělala. Co bych udělala já a co Geordi, a tak dále. Je zvědavý a pátravý a..."

"Otravný mladík."

"Mladík." Chvilu to zvažovala. "S vaší délkou života je 'mládí' extrémně relativní. Ale nechte mě hádat. Trelane stojí na vrcholu toho, co by pro něj bylo dospívání."

Q se trochu napřimil a vypadal, že to na něj slabý dojem udělalo. "Skvělá dedukce, poradkyně. Je to v podstatě pravda."

"Dospívání, Q... to je děsivá představa, dokonce i pro nesmrtelné. A není neobvyklé, že téměř dospělí lidé mívají záchvaty regrese. Jsou vyděšeni myšlenkou dospívání a vlastní odpovědnosti a tehdy dělají chyby. Chovají se na svůj věk nevhodně."

"To znamená, čím blíží dospělosti se Trelane dostane, tím víc lpí na způsobech dětství."

Přikývla.

Q, který vypadal skutečně zaujatě, se zeptal: "A jak byste doporučovala se s takovou situací vypořádat?"  
"Je několik způsobů," odpověděla. "A obzvlášť jeden mohl být moc dobrý."

"Bez debat," odmítl Picard.

Q se nestoudně pohodlně rozvalil na Picardově pohovce. Vlastně téměř ležel, s nohama přehozenýma přes lenoch. Deanna seděla poblíž, Picard přecházel po místnosti.

"Upřímně," pokračoval Picard, "jako první mě napadlo, že ho jednoduše vyhodím z lodi. Co se toho týče, jeho jedinou záchranou je doktorka Martinezová, která tvrdí, že diskuse s Trelanem o temporální fyzice posunují její výzkum milovými kroky vpřed. Ale to, co navrhuje, poradkyně..."

"Trelane je v situaci, kdy se na něj pohlíží jako na dítě... dokonce se tak na něj dívají i bytosti, které jsou o staletí mladší, než je on," vysvětlovala Troi. "Co potřebuje jsou lidé, kteří k němu vzhlíží. Kteří by k němu mohli potenciálně vzhlízet nebo se k němu dokonce chovat jako k osobnosti s autoritou."

"Ano, ale... představit ho dětem z Enterprise?" Picard potřásl hlavou. "To je příliš nebezpečné."

"Budu s ním celou dobu, Jean-Lucu," prohlásil sebevědomě Q. "Zvládnu ho."

"Tím si nejsem tak úplně jistý," odvětil temně Picard. "Picarde," informoval ho Q, "kdybych nebyl schopen na Trelana dohlížet, pak je velmi pravděpodobné, že tvoje milovaná Guinan by touto dobou byla rozprášena po celém sektoru. Byl navýsost rozčilený způsobem, jakým se k němu chovala. A můžu ti říct, že mně samotnému nedělalo žádné potěšení postavit se na Guinaninu stranu, ale je pravda, že ten malej dotěra si o to bezpochyby říkal. A pokud to byla Guinan, kdo mu dal ponaučení, budiž. Nejenže to je má síla, co udržuje Trelana pod pokličkou v těch vašich poněkud ubohých kajutách, které jste mu tak velkoryse přidělili, ale byl jsem to já, kdo ho zadržel ve chvíli, kdy se mu Guinan rozhodla dát ranní sprchu. To je další věc, kterou mi dlužíš, Picarde."

"Nesmysl. Situace by nevznikla, kdybys ho nepřivedl na loď."

Q nad tím mávl rukou. "Pch. Nenechám se zatáhnout do hádky o nicotné detaily."

"Kapitáne, pokud bude pozorně sledován a kontrolován," poznamenala Deanna, "mohlo by mu to velmi pomoci."

Konečně - Trelane chce být kontrolován, cítí se ohrožen pokaždé, když zjistí, že ve skutečnosti není."

"Já myslel, že ho nedokážete číst," podivil se Picard.

"Kapitáne," namítla trochu dotčeně. "Mám i vědomosti, ke kterým nepotřebuji empatické schopnosti. Poskytuji vám profesionální ohodnocení Trelana na základě jeho nynějšího chování a vycházím z některých údajů, které jsem o něm získala z deníků původní Enterprise. Podle mého názoru by Trelane obrovsky získal možnost setkat se s méně než všemocnými bytostmi, které mu nebudou připadat, že ho víceméně ohrožují. Všechno to splňují děti. Co se toho týče, kapitáne, byla by to úžasná příležitost i pro děti."

"Má pravdu, víš?" přisadil si Q. "Koneckonců, jak často si smrtelné děti potřesou rukou s vševědoudcností?"

Picard se zamračil a zabubnoval prsty o stehno.

"Stále si nejsem jistý, že se mi to líbí."

"Nemusí se ti to líbit, Picarde," ozřejmoval Q, "musíš to jednoduše dovolit. Přisahám ti na čest Q Kontinua, že tam budu každíčkou vteřinku, abych se ujistil, že žádnému z tvých drahocenných lidiček nebude zkriven vlasek na hlavě."

Roztomile se usmál. "Věř mi, Picarde. Copak jsem ti někdy radil špatně?"

Začalo to docela nevinně.

Učitelka, které děti říkaly paní Claire, byla ve službě, když Q s Trelanem dorazili. Nepřišli sami. Picard trval na tom, aby byla přítomna ochranka. Ve skutečnosti Picard věděl, že když se Trelane pomátne, neexistuje možnost, jak by ho mohla ochranka udržet na uzdě. To bude práce pro Q. Stráže tu byly hlavně proto, aby Trelanovi doslova připomínaly: Sledujeme tě, bereme to vážně. Takže nic nezkoušej.

Paní Claire byla předem obeznámena s tím, co se bude dít a čeho jsou bytosti, kterým bude čelit, schopné. Snažila chovat jako obvykle a s klidem to odmávala. "Jedno dítě navíc nebude problém." Ale uvnitř se třásla. Velmi dobře si uvědomovala, že zkušenosti, které má v jednání s dětmi v takzvaně problémovém věku, nezískala snadno. To však nebylo nic v porovnání s dítětem, které bylo schopné skoncovat s každým na lodi pouhým mávnutím. Byla ujištěna, že Q bude dohlížet, aby Trelane nic tak drastického neudělal, ale i přesto cítila velké obavy.

Děti se hihňaly, když Trelane poprvé vstoupil. Byl oblečen ještě formálněji než jindy, měl na sobě objemný rudý sametový plášť s černou šerpou. Z ní visel velký ceremoniální meč v pochvě. Zamračil se nad jejich počáteční reakcí a něco v paní Claire sebou trhlo strachem.

Ale pak se jedna pětiletá dívka dotkla prstíkem materiálu Trelanova kabátu. Když na ni shlédl, jednoduše řekl: "To je táááák nádherné." A promluvila s takovou upřímností a ryzím obdivem, že něco v Trelanovi okamžitě - k jeho údivu - začalo tát.

Jeden z chlapců přejel rukou po meči a obdivně písl. "Kdes dostal tohle?" zeptal se závistivě.

"Udělal jsem ho," sdělil jim Trelane s nádechem pýchy.

"To je věc!" vykřikl jiný z chlapců.

Začali se kolem něj kupit, ptali se ho, odkud přišel a jak vyrobil meč a ten skvělý plášť a ty úžasné boty a proč má na rukávech volány a co je to zeman a jestli můžou být i oni zemani, a kde je Gothos a můžou se tam jet podívat a bylo to místo se stromy a s oblohou a zvířátky a jezery a on vyrobil planetu?! Po tomto zjištění úroveň jejich obdivu vylétla až do hlubokého vesmíru. Ještě nikdy nepotkali někoho, kdo jen tak může vytvořit planetu.

"Ty jsi ten nejlepší člověk v celém vesmíru!" zvolal jeden obzvlášť nadšený chlapec.

"Možná, když budete hodní, můžete všichni někdy navštívit Gothos," sliboval Trelane. "Chtěli byste?"

To přirozeně vyústilo ve sbor nadšeného "Ano" ode všech. Jeden hoch zašel tak daleko, že prohlásil: "Přál bych si,

aby s mým otcem byla stejná zábava jako s tebou." Ta poznámka vyvolala pobavené odfrknutí Q, neboť ten chlapec byl Worřův syn Alexander. Q se bavil představou, jak Alexander přání opakuje svému zamračenému předkovi se štětinatým obočím. "Otče, proč nemůžeš být víc jako Trelane?" ptá se. Chlapec by měl zatracené štěstí, kdyby ho Worř neprohodil stěnou.

První setkání mělo neuvěřitelný úspěch. Děti nadšeně vyprávěly rodičům o Trelanovi. Co se týče Trelana, ten o svých zážitcích z toho dne nemluvil o nic méně uchváceně.

"Jak fascinující bytosti jsou tihle malí," prohlásil.

"A jaká strašná tragédie, že se z nich stanou takové nudné bytosti bez humoru, nazývané dospělí lidé."

"Ano, to je tragédie," litoval Q.

Trelane vypadal, že nad tím uvažuje. "Myslíš," zeptal se vážně, "že když je nechám zůstat takovými, jako jsou teď, navždy..."

"Nemyslím, že by to bylo chytré," rychle zakročil Q. "Ve skutečnosti vím, že by to nebylo chytré."

"Oh," povzdechl si jasně zklamaný Trelane.

V tu dobu byl Geordi v turbovýťahu na cestě do strojovny, když se výťah zastavil, aby vyzvedl dalšího pasažéra. K LaForgeově zděšení byla pasažérem Deanna Troi.

"Uh... zdravím vás, poradkyně," dostal ze sebe.

Kývla hlavou a usmála se, zatímco turbovýťah pokračoval k cíli. "Ahoj, Geordi," odpověděla. Zvědavě se na něj podívala. "Je něco špatně?"

"Ne. Ne, vůbec ne." Pak se odmlčel, natáhl se, zmáčkl ruční řízení a výťah se zastavil. "Ehm... hele," začal celý nespůj.

"Já... uh, já jsem jen chtěl, abyste věděla, jak mi to je líto, to předtím..."

"Oh, to," zasmála se. "Geordi, nebyla to vaše vina. Nečekal jste, že se objevíte v mé sprše. Byl to Trelanův dětinský vtip, to je vše. Měl jste jen tu smůlu, že jste byl jeho terčem."

"Já jsem jen chtěl, abyste věděla, že jsem byl... no, dezorientovaný," pokračoval. "Ten skok mi na moment zmotal visor, a s tou vodou najednou všude kolem mě... pak jsem upadl a..."

"A přirozeně jste se chytil nejbližší věci, což náhodou byly moje..."

"Všechno se to stalo tak rychle," omlouval se.

Povzdechla si. "Geordi," vysvětlovala, "když jsem křičela, bylo to pouze proto, že mě to zaskočilo, což si myslím je pochopitelné. Co se týče toho ostatního... no, my Betazoidi nejsme příliš zatíženi cudností, co se našich těl týče. Jsem spokojená se svým vzhledem a se svou sexualitou. Co jste viděl a čeho jste se... chytil... není pro mě důležité. Víím, že jste to neudělal z chlípného zájmu nebo jako pokus mě zranit nebo mi ublížit. Na čem záleží je, abyste se vy nad tou nehodou tak nerozčiloval a abyste se necítil nespůj v mé přítomnosti, nebo se nepatřičně trápil kvůli domnělému přestupku namířenému proti mně. V pořádku?"

Usmál se. "V pořádku, poradkyně."

Natáhl ruku a znovu aktivoval turbovýťah. Ten sjel k Deannině palubě a ona vystoupila. Právě když vycházela, Geordi začal: "Oh... poradkyně?"

Otočila se. "Ano, Geordi?"

"Ca děláte v pátek večer?" projelo mu myslí. Ale velmi rychle řekl: "Nic. Uh... nic."

Zvláště si ho prohlédla, pak se usmála, ustoupila a nechala dveře, ať se se zasyčením zavřou.

Dalšího dne začala interakce mezi Trelanem a dětmi stejně slibně jako předchozího. Ochranka byla opět přítomna a v pohotovosti jako vždy. I když už pociťovala určitý stupeň úlevy, že nemusela zakročit ten první, kritický den.

Paní Claire dnes četla dětem o Medvídkovi Pú. Trelane poslouchal se stejně uchváceným zájmem. Q cítil něco, čemu by se v ubohé lidské řeči nejspíše řeklo "odpor". A. A. Milne nebyl zrovna jeho parketa.

"Omluvte mě," prohlásil. Zoufale potřeboval pauzu od té, jak to cítil, 'och, tak roztomilé, přepřávané prózy'. "Hned se vrátím." A zmizel v záblesku světla.

Stráže poplašeně strnuly. To bylo poprvé, kdy Q nebyl přítomen spolu s Trelanem, jak bylo dohodnuto, a oni se už už připravovali na potíže. Avšak Trelane nevypadal, že by chtěl nějaké působit. Dál poslouchal povídku, i když v jeho výrazu nebyl stejný stupeň nadšené pozornosti, jaký se dal číst na dětských tvářkách.

A pak najednou vykřikl: "Měli bychom jít na vlastní výpravu."

Paní Claire při přerušení vzhledla. Nenamáhala se Trelanovi opravovat špatnou výslovnost slova "výprava", Trelane opakoval výraz Milneho hrdiny. Místo toho se rozhodla hrát taky. "Dobrá, Trelane, to není špatný nápad. Kdybys mohl zorganizovat výpravu, kam bys šel?"

"Kamkoli se mi zachce," odpověděl Trelane. Svižně se zvedl a halasným, lehce přezíravým způsobem pronesl: "Ve skutečnosti si myslím, že přesně tam teď všichni půjdeme! Kamkoli si přeju!"

"Nemyslím, že bychom mohli," podotkla paní Claire vyrovnaně.

Děti však naprosto nezajímaly její starosti.

"Může se Pú a ostatní taky přidat?" zeptalo se jedno dítě.

"Samozřejmě!" zajásal Trelane.

"No tak, počkej minutku, Trelane," zvolala paní Claire.

"Počkej minutku?" zasmál se výsměšně. "Ani minutu nepočkám, ženská. Budu si dělat, co chci a kdy chci. Zjistil jsem, že ti malí jsou výjimečně příjemná společnost. A pokud jim svým skromným způsobem," a hluboce se uklonil, "mohu obstarat zábavu, měl bych to udělat." Naznačil rukama gesto. Nic víc nebylo potřeba. Pouze jednoduché gesto... a možná ani to ne. Když se vzal v úvahu Trelanův přemrštěný cit pro dramatickost, mohl to udělat

pouze pro zvýšení efektu.

Objevil se malý žlutý medvídek. Jednoduše se najednou objevil, doprovázen tím nejpodivnějším zvukem. Rozhlédl se, podrbal se na hlavě a zvolal: "Oh, jemine."

Rychle za sebou se ozvaly další praskavé zvuky. Během vteřiny byla třída zaplněná malými kreslenými zvířátky. Velitel ochranky okamžitě stiskl komunikátor. Avšak Trelane ho uviděl. "Nedovolil jsem ti to udělati" vybafl. Klokan vyskočil do vzduchu a obrovskými tlapami uhodil velitele ochranky do hlavy. Ostatní strážé okamžitě sahaly po fázerech.

Paní Claire vykřikla. Děti se rozběhly a zamíchaly se mezi milované kamarády ze zbožňovaných pohádkových knížek. Strážé se nejistě zarazily. Nevěděly co dělat, neboť nechtěly začít střílet uprostřed houfu dětí.

"Vaše způsoby byly ohavné a bojovné!" oznámil čtverácky Trelane strážím. "Musím vám vštípit dobré chování." Luskal prsty.

Zvířátka zaútočila.

Worf vzhlédl od stanoviště a oznámil: "Kapitáne, ochranka hlásí, že byli napadeni..." zmateně se odmlčel, "žlutým plyšovým medvídkem"

Picard tiše zasténal a zamířil ke dveřím turbovýtahu.

"A spolučníky," dodal Worf.

Deanna Troi se snažila nesmát.

Riker ve snaze zachovat vážnost situace byl okamžitě na nohou. "Pane Worfe, se mnou," rozkázal rychle. O krok za kapitánem zamířil k turbovýtahu se zmateným a udiveným Klingonem v patách. "Žlutým plyšovým medvídkem?"

"Něco, co bychom měli zvládnout, Worfe," poznamenal Riker. Turbovýtah se za nimi zavřel.

"Předpokládám, že má malinkatý mozek."

Q dorazil zhruba ve stejnou chvíli jako Worf s Rikerem. S úžasem sledovali, jak malý vycpaný tygr skáče z jednoho strážce na druhého a vydává hlasitě "grrrrr". Sova jim plácala křídly u obličejů a králík vytrvale hopsal po hlavě jednoho ze strážců. Medvěd z neznámého důvodu prováděl lehkou kalanetiku a cosi si sám pro sebe mumlal.

Dřív, než mohl kdokoli něco říct, zvířátka zmizela. To vyvolalo sborové zahučení nespokojenosti celé třídy. Trelane se našťavaně ohlédl a uviděl Q. "Měl jsem to vědět."

"Ne, já jsem to měl vědět!" odsekl Q vztekle. "Co sis myslel, že děláš? Proboha, Trelane, kdy už konečně získáš alespoň trochu sebeovládání! Nějakou disciplínu! Kdy se naučíš myslet dřív, než něco uděláš - a nic neříkej, Picarde," rychle dodal. "Vím přesně, co ti táhne hlavou, takže vynech svá chytrá odseknutí a ironické poznámky, protože mě právě teď nezajímají!"

"Pak tě možná bude zajímat tohle," oznámil mu Picard. "Už toho mám dost a víc než to. Chci, aby zmizel z mé lodi. Chci, abys ty zmizel z mé lodi. Zneužil jsi pohostinnosti, kterou jsem ti poskytl, a natáhl míru mé tolerance za únosnou hranici."

Picard si byl plně vědom, že stojí ve školní třídě uprostřed Enterprise, vtažený do konverzace, která by se měla raději odehrávat v soukromí. Z nějakého důvodu mu na tom nezáleželo. Vztek ho natolik šířal a ovládal, že mu bylo jedno, jestli je svědkem celé loď.

"Už mi nezáleží na tom, jestli Trelane spolupracuje s profesorkou Martinezovou. Je mi ukradený, jestli jí svěčuje tajemství vesmíru. Loď a její posádka tady nejsou pro vaši zábavu, poučení nebo rozmar. Chci, aby vypadl. Chci, abys ty vypadl. Hned." Ztišil hlas, což byla jasná známka vzteku, protože Picard se nikdy nerozčiloval hlasitě a demonstrativně. Místo toho byl jeho vztek tišší, intenzivnější. "Řekl jsem hned."

Trelane udělal krok a změřil si ho s neskrývaným pohrdáním. "Q, my nemusíme tolerovat takové zacházení." "Ne," řekl Q velice mírně, velice nebezpečně. "Nemusíme." Nastalo nepříjemné ticho a pak Q hlasitě povzdechl. "Ačkoli..."

Trelane se na něj ohromeně požíval. "Ačkoli? Co ačkoli?"

"Trelane," vysvětloval tiše Q, "je jedna základní pravda, kterou jsi dosud nepochopil. Když jednoduše zničíš všechno, co ti vadí, velice brzy tady nezůstane nic. Musíš se naučit sebekontrolu. Toleranci. Otevřeně přiznávám, že to je," a pohlédl na Picarda, "nekonečný proces učení. To je ostatně celý život. Žil jsi izolovaně. Myslím, že tvoji rodiče reagovali až příliš tolerantně na některé z tvých dřívějších nešťastných eskapád. Chránili tě, drželi tě daleko od ostatních, nižších bytostí. V důsledku toho jsi v sobě dál hýčkal veškeré nevhodné chování, kterého by, ses jinak zbavil. Takže já bych řekl, že když tě občas sjede někdo 'podřadný', dostane se ti potřebné dávky ponížení. A musím taky říct, že přes všechny mé zkušenosti v tomto časoprostorovém kontinuu neznám žádnou jinou 'podřadnou' bytost, která by byla schopnější vypálit zdrcující slovní poznámku než Jean-Luc Picard. Zdravím vás, mon capitaine."

Trelane se na Q požíval tak pokořeně - s takovým pocitem zrady - že to bylo téměř hmatatelné. "Ty, ty ho máš radši než mě," vykoktal vyčítavě a sklíčeně.

Rozzuřeně se otočil k Picardovi. Než se Picard mohl pohnout, Trelane se rozmáchl a pokusil se kapitána uhodit hřbetem ruky.

Picard reflexivně zvedl zápěstí a ránu zastavil. Odrazil Trelanovu ruku a pak jej odstrčil. Mladík zakopl a vrazil do Q, kterého náhlá srážka ani v nejmenším nevyvedla z rovnováhy.

"Jak se odvažujete!"

"Odveď ho odsud, Q," poručil Picard. A s viditelným opovržením se k němu otočil zády. "Už bylo vyplýváno dost našeho času."

"Kapitáne..."

To promluvil Trelane, ale jeho hlas postrádal aroganci, která jím prostupovala před pouhými vteřinami. Picard se otočil

a uviděl Trelana, který nevěděl, co s rukama, vypadal rozrušený, zmatený, dokonce vylekaný. Olíz si rty, zdálo se, jako by se chystal něco říct, a pak si to rozmyslel. Evidentně pečlivě vážil další slova. Nakonec široce rozhodl ruce, jako by upřímně přiznával, že je na rozpacích, co dělat.

"Já... já nejsem ve skutečnosti tak zlý," začal. "Chci říct, když mě poznáte. Prosím... vy jste opravdu úchvatný druh a... já bych opravdu rád měl příležitost poznat vás lépe."

Picard ten návrh zvažoval dlouho. Byl si plně vědom očí na něj upřených.

"Je mi líto, ale musím říci ne," rozhodl se nakonec.

Trelanova reakce byla okamžitá.

"Fajn! Tak jděte k čertu."

Zmizel divoce a okázale, s explozí světla a zvuku, která byla oslepivá a ohlušivá a zároveň paradoxně nehřála a byla tichá.

O půl lodi dál Geordi LaForge a jeho inženýrský tým zavrával v reakci na seismickou vlnu, kterou to vyvolalo.

V Přední desítce Guinan přitiskla ruce k uším, pohyb, který překvapil a zmátl řadu zákazníků, kteří nebyli schopni zaznamenat to, na co Guinan reagovala. Jediné, co Picard věděl bylo, že v jednom okamžiku koukal na Trelana a v dalším ležel rozplácený na zádech. Byl tak dezorientovaný, až si na moment pomyslel, že loď možná ztratila umělou gravitaci.

Po dlouhých vteřinách se mu zrak pročistil; ovšem nijak ho nenadchl pohled na pobaveného Q, který se nad ním tyčil.

"Řeknu ti tohle, Picarde: neztratil jsi svou zručnost ve zvládání delikátních situací."

"Co se stalo?"

"Naštval se a zmizel. Opravdu smůla. Doufám, že to dopadne líp." Natáhl ruku k Picardovi, aby mu pomohl vstát.

"Oh, opravdu." V odpověď Picard odmítl pomoc Q a místo toho se zapřel o zeď a použil ji, aby se zvedl.

Vidění se mu plně navracelo; zaregistroval, že i zbytek jeho lidí se sbírá. Několik dětí plakalo a chtělo vědět, kde je Trelane. Postavičky taky zmizely. "Viš co si myslím, Q?"

"Samozřejmě, že vím, Jean-Lucu," přerušil ho Q. "Koneckonců právě to znamená vševědoucí, že ano?"

"Já si myslím -"

Q otočil oči v sloup. "On mi to stejně řekne."

"- že jsi jednoduše chtěl způsobit potíže. Nic víc a nic méně. Vyžíváš se v potížích a libuješ si ve zmatcích."

"A ty se zase rád v jednom kuse opakuješ," odsekl Q. "Já se naučil tolerovat tvoje malé nedostatky. Dříve nebo později se ty budeš muset naučit tolerovat moje."

A s tím zmizel.

"Dobře, že je pryč," zabručel Worf.

"Určitě," souhlasil Picard.

Trelane byl zpátky v kajutě, která mu byla přidělena - v kajutě, kde mu bylo nařízeno zůstat - rychle po ní přecházel a rukama kreslil do vzduchu nezřetelné vzorce.

Nemohl se rozhodnout, na koho má být nejvíc naštvaný. Na Q za to, že ho nepodpořil...?

Na Picarda, že se odvážil se k němu chovat tak drze?

Nebo možná ...

Na sebe.

Sklopil zrak, nechtěl si připustit sebemenší možnou vinu. Ale někde hluboko uvnitř... věděl. Věděl.

Frustrovaně se několikrát uhodil rukou do spánku. "Co je to se mnou?" dožadoval se vysvětlení prázdného pokoje.

"Proč se to děje? Proč si to dělám? Já... já nechci dělat problémy. Nechci působit potíže. Začnu tím, že něco chci, a v tu chvíli to vypadá jako tak dobrý nápad." Promnul si spánky, cítil vzdálený tlukot. Začal přecházet, teď se však zastavil před velkým zrcadlem. Ztraceně do něj koukal a pokračoval. "A já jen chci, aby věci fungovaly podle mého. Vidím přímo v hlavě, jak by se to mělo povést. Jak já chci, aby byly. Ale nikdo jiný to nikdy tak nevidí. Takže se je snažím přesvědčit. A jsem víc a víc frustrovaný, protože oni to jednoduše nepochopí. Oni tomu jednoduše nerozumějí. A hned začínám ztrácet nervy nebo křičet nebo dělat cokoli, aby to pochopili. Ale nikdo to nepochopí. Nikdy to nikdo nepochopí!"

A vtom se ozval jemný hlas, který Trelana poděsil. Zamrkal a zmateně pohlédl na zrcadlo.

Uviděl sám sebe, jak kouká do místnosti, ale s určitým rozdílem. Za prvé byl úplně odlišně oblečený. Měl na sobě černý oblek a na tváři výraz nadutosti, který předčil vše, o čem si Trelane myslel, že je toho schopen. Cítil, jak se instinktivně odtahuje, i když ten hebký hlas promluvil s takovou jistotou. "To se pleteš, já rozumím."

I přes zlou předtuchu Trelane cítil, jak nekontrolovatelně zírá na duplikát v zrcadle. "Co je tohle...?" zeptal se a snažil se zamaskovat zmatek rozčilením.

"No tak, milý kamaráde," zapředl odraz. "Nedomyslel sis to?"

"Ne," odpověděl. "Ne, nedomyslel."

"Tak dobrá... Vysvětlím ti to."

Nato se ze zrcadla natáhly třpytivé ruce, které ho popadly za náprsenku načinčané košile. Trelane vyděšeně vykřikl. Cítil, jak je neúprosně tažen k zrcadlu.

"Přestaň!" zařval. "Pust'! Pust'!"

Odras dvojníka se usmíval s očima zářícíma nesmířitelnou intenzitou.

Trelane se zapřel o rám zrcadla, snažil se zastavit ten pohyb. Pak mu začaly ruce klouzat. "Q!" zavyl a vzápětí byl bezhlučně vtažen do zrcadla. Reflexní povrch se lehce zavlnil způsobem připomínajícím hladinu jezera, přes kterou právě někdo hodil žabku. Pak se to zastavilo a uklidnilo.

Dveře do kajuty se otevřely a dovnitř strčil hlavu Worf. Se zamručením se rozhlédl. Byl si jistý, že něco slyšel: hluk zápasu nebo možná krátký výkřik. Ale rychlá prohlídka pokoje k ničemu nevedla. Neviděl žádnou známku, že by se tu dělo něco zvláštního. Když se ujistil, že vše je v pořádku, pokrčil Worf rameny a vrátil se do chodby. Kdyby ho napadlo přiložit ucho na zrcadlo a kdyby se trochu snažil, skoro by mohl slyšet vzdálený a hodně nešťastný výkřik o pomoc. Ale to ho samozřejmě nenapadlo. Proč by také mělo? To by byl pěkně pošetilý nápad. A jestli existuje něco, co je panu Worfovi určitě cizí, pak je to pošetilost.

Jen o něco později v soukromí kajuty si kapitán Picard povolil luxus lítosti. Ztraceně, měl se nějak inteligentně vypořádat s těmi novými životními formami. Čím to je, že jedna z nejúchvatnějších a nejvyšších životních forem musí být současně tak strašně protivná? Kdyby to jen zvládl lépe. Strávil tolik času urovnáváním vztahů s Q, až by si člověk mýsl, že už si vypěstoval hroší kůži. Nejenže se Trelane dokázal dostat pod tu "silnější" hroší kůži, ale povedlo se mu to rychleji a účinněji, než se to kdy povedlo Q. Jak to dokázal? Picard měl takový legrační pocit, že to je díky Trelanově relativnímu mládí. I přes vnější podobu dospělého Picard věděl, že ve skutečnosti mají co dělat s bytostí, která má všechnu nestálost dítěte. A pokud existovalo něco, co Picarda vždy zneklidňovalo, pak to byly děti. Což možná znamená, že se měl ještě víc snažit mít s Trelanem trpělivost - spíš než dovolit hněvu, aby jej ovládl. Pro Picarda bylo typické být sám k sobě náročný. Ať už zvládl situaci jakkoli, vždy své jednání potom následně pozoroval z různých úhlů, aby je prozkoumal a zjistil, jak mohl reagovat lépe. Vypadalo to, že je jeho osudem vždycky se zpětně dohadovat, co by bylo lepší. Pokaždé v soukromí kajuty a vždy v době, kdy krize dávno pominula. Pak mohly pochybnosti začít hledat. Ale dělal to vědomě, spíše aby rozhodl, jak podobnou situaci zvládnout příště, než aby se trápil tím, jak se s ní vypořádal v minulosti. Minulost byla koneckonců minulost. Byla dávno uzavřena. Nebo snad ne?

## ZMĚNA LINIÍ

"Já... jsem Q... a vy nemáte absolutně ponětí... jak je tohle zvrtné..."

Linie 14

5.

Tommy Riker věděl, že má průšvih, ještě dřív, než vešel do domu. Po matce žádné betazoidské empatické schopnosti nezdedil. Ale vlastně nebylo potřeba žádné závažné geniality nebo telepatie, dokonce ani slabé psychologie, aby věděl, že se něco chystá. Zprv babička stála před domem se založenýma rukama, přísně zamračená. Nebyla ani deset kroků od předních dveří a Tommy byl zvědavý, jestli tam stojí jako přibitá dlouho a čeká na něj. "Cítíla jsem, že jdeš," odpověděla mu Lwaxana Troi na nevyslovenou otázku. "Myslela jsem, že tě raději připravím, protože tvoje matka není vůbec šťastná." Tenhle Lwaxanin zvyk nepřipadal Tommymu nijak zvlášť užitečný. Být Lwaxanou Troi připravován na matčin hněv bylo něco jako připravovat se na letní přehánku pokusem přežít taktický nukleární útok. Tommy se zamračil a to byl jeden z okamžiků, kdy Lwaxaně připomínal svého dlouho ztraceného otce nejvíc. Chlapci nebylo ještě ani osm, a přesto byl jeho původ naprosto jasný. Vůbec nevypadá jako matka. Ah, často, když byl ztracen v myšlenkách, objevil se mu v očích slabý náznak, ale po zbytek času to byl William Riker v malém. Měl rovné hnědé vlasy, jejichž prameny vypadaly, že žijí vlastním životem, a neustále si je odhrnoval z obličeje. Tmavé oči mu zářily neobyčejnou intenzitou, zvlášť ve chvílích, když se střetl s hodně složitou situací. Měl kulatou čelist, v níž se dal vyčíst silný charakter a síla horní části jeho těla byla opravdu působivá. Na dítě měl nejvyvinutější svaly, jaké kdy Lwaxana viděla. Když promluvil, hlas měl vždy pevný a rozhodný. Zdálo se, že v něm nejsou žádné dětské aspekty a Lwaxana se velice často zamýšlela, jestli jeho původ - velmi vážný a agresivní otec ve spojení s pečlivou, přemýšlivou a neustále melancholickou matkou - neoloupil chlapce o pravý význam dětství. "Proč máma není šťastná?" zeptal se. Svlékl si lehkou bundu (venku byl příjemně svěží vzduch) a bezmyšlenkovitě ji mrskl na židli. Jakoby odnikud - jako vždy - se objevil vysoký a hubený pan Homn. Zachytil bundu ještě dřív, než se dotkla židle, a odnesl ji. "Já myslím, že víš, mladý muži." Zamračila se. "Slyšely jsme to dnes od tvých učitelů. Nejsou zrovna nadšení tvým vystupováním ve třídě." "Měli by být." "Měli by být?" Lwaxana na něj zírala, jako kdyby mu vyrostla druhá hlava. "Proč by pro všechno na světě měli být rádi, že ses popral?" "Protože jsem to rychle skončil." S křivým úsměvem rychle předvedl pravý hák. "Mělas to vidět, Lwaxano. Šel hned k zemi, bum." "Samozřejmě, že šel hned k zemi!" vykřikla popuzená Lwaxana. "Betazedští muži se učí klást důraz na myšlenkové soupeření! Myslet hlavou a ne pěstmi!"

"Šťoural se mi v hlavě," odporoval Tommy s neskrývaným podrážděním.

"On je Betazoid. Betazoidi vždycky čtou myšlenky."

"Tak si měl přecíst, že se ho chystám majznout, a uhnout mi z cesty. Nemůžu za to, že tam jen tak stál a zastavil ránu vlastní bradou." Tommy vyfoukl vzduch mezi zuby. "Dělal si srandu z mých myšlenek. Řekl, že nebyly chytré nebo hlubokos -"

"Hlubokomyslné," opravila ho Lwaxana. "Nejspíš měl pravdu, protože bůh ví, že tvůj otec taky nebyl obzvlášť hlubokomyslný -"

V okamžiku, kdy ta slova vyřkla, dala by Lwaxana pravou ruku, aby je mohla vzít zpět. Protože pro chlapce, který si otcovu památku zidealizoval, byla jako studená sprcha. A přes veškerou podrážděnost, kterou v ní chlapec vyvolával, Lwaxana opravdu milovala a opatrovala Tommyho Rikera, syna Williama a Deanny Rikerových silou, která někdy děsila i ji. Jak může žena s takovými obrovskými duševními schopnostmi, jako jsou její, říct něco tak bezmyšlenkovitě? Dřív, než vůbec stačila sestavit slova Je mi líto, zkršvil se Tommyho obličej do divokého výrazu. "Neříkej o něm nic špatného!" vypálil na ni. "Nikdy!" A proběhl kolem ní, přičemž jí dupl na pravou nohu. A provedl to přesně tak, aby zanechal dojem, že to udělal zcela nechtěně.

Povzdychla si. "Jak může být tak oddaný otci, kterého nikdy neviděl?" Ale už v okamžiku, kdy se zeptala, znala odpověď. Deannina láska k Williamu T. Rikerovi byla stejně prudká, intenzivní a nekonečná jako kdysi. Tento čistý cit Lwaxaniny dcery se zjevně přenesl na Deannina syna.

Ta myšlenka jí na rtech vykouzila malý úsměv. Možná, že chlapec nakonec má nějaké základní psychologické schopnosti. Naneštěstí je žádný test nebyl schopen změřit, ale kdo ví? Možná, že testy jen potřebovaly aktualizovat. "Hned na to dohlédnu," pevně oznámila do vzduchu a odešla do pracovny.

Tommy strčil hlavu do matčina pokoje. Něco psala a vypadala do toho docela zabraná. Máma byla prakticky jediný člověk, kterého znal, kdo stále ještě psal na papír. Papír se ve skutečnosti používal tak zřídka, až se divil, kde ho pořád bere. Papír byl částí starých způsobů, tradice, a Lwaxana byla posedlá vším, co mělo co dělat s tradicí a zatuchlými rituály. Právě tu lásku ke všemu starému a nemodernímu přenesla na svou dceru, jeho matku.

Pomyslel si, že teď není ten nejvhodnější čas, aby ji rušil, ale ona k němu vzhledla, zrovna když chtěl zmizet. Deanna byla dost hubená. Měla velké, jasné oči, které temně zářily proti bělosti obličeje. Nebyla nalíčená, vlasy si nechala zastříhnout nakrátko a na spáncích jí šedivěly.

Na moment se na sebe podívali a pak Deanna ukázala nejprve na něj a pak na místo vedle stolu. Beze slova, ale s vcelku hlasitým ukřivděným povzdechnutím se Tommy přivlekl přes pokoj a plácl sebou kousek od ní. Seděl s propletenými prsty a čekal, až skončí, ať už dělá cokoli.

Zabralo jí to několik dlouhých minut, které se šinuly jakoby hlemýžďím tempem.

Zatímco Tommy čekal, rozhlížel se po pokoji. Tohle bylo její místo, její pracovna. Bylo svaté a nedotknutelné. Babičku neuvěřitelně bavilo celý dům přestavovat a vylepšovat. Tommymu připadalo, že neuplynul měsíc, aby se v domě Lwaxany Troi neobjevil nový kus nábytku nebo zvláštní dekorace... a to mohlo o měsíc později zrovna tak lehce zmizet. Babička byla bezesporu žena s proměnlivým vkusem.

Naopak Deanna byla pomalá, přemýšlivá a metodická. Před několika lety, když byl malý (a ne vyspělé dítě, do kterého vyrostl), četla mu pohádky napsané někým z otcovy rodné planety. Byly o dvou bytostech, které na Betazedu nežily a kterým se říkalo luční koník a mravenec. Luční koník strašně rád tancoval a zpíval a byl dost lehkomyšlný. Naopak mravenec těžce pracoval, byl vážný, upřímný a poněkud bez humoru. Když poukázal na podobnost mezi hmyzem, babičkou a mámou, Deanna mu řekla, že si nemyslí, že by v tom měl úplnou pravdu. Ale on (ze svých dlouholetých zkušeností) poznal, že ve skutečnosti si myslela, že možná, ale jenom možná, pravdu má.

Konečně Deanna odstrčila papír a otočila se čelem k synovi.

Ukázala na něj. "Co je tohle?"

Rozhodl se, že nemá co ztratit, když to obrátí v žert, a řekl s nadějí v hlase: "Prst?"

Za pokus to stálo. Ale nezabralo to. Koutky úst se ani nehnuły.

"Měl jsi ve škole problémy," obvinila ho.

"Neměl."

"Zmlátil jsi Rega Lartina."

"Jo, ale to nebyl žádný problém. Šel rovnou k zemi."

Slabě zasténala a potřásla hlavou. "Co s tebou mám dělat?"

"Nasekat mi?"

"Ne, to samozřejmě ne."

"Nenechat mě jít do školy." Přikývl. "To vypadá spravedlivě. Myslím, že přesně to bys měla udělat."

"Ty nenávidíš školu," poukázala. "Byl bys nadšený, kdybys mohl zůstat doma."

"To není pravda," odporoval zcela nepřesvědčivě. "Já miluju školu." Nestálo to v podstatě ani za pokus, protože nejenže matka byla empat, ale Tommyho schopnosti lhát byly ubohé. Tommy Riker byl umělec mnoha oborů, ale lhář - nebo alespoň úspěšný lhář - rozhodně ne.

"Proč ses s ním popral?"

"Už jsem to říkal Lwaxaně..."

Deanna si povzdechla. "Přála bych si, abys ji říkal 'babičko'."

"Požádala mě, abych ji tak neříkal. Řekla, že si pak připadá stará."

"Děláš vždycky, co ti řekne?"

"Když chci."

Deanna zjistila, že by pokračování na toto téma nepřineslo žádný užitek, a zeptala se: "Cos jí řekl?"

"Že si Reg dělal legraci z mých myšlenek. Řekl, že nemají hloubku."

"Víš, co tím myslel?"

"Vím, že se mi nelíbil ten tón. Vím, že dělal obličej, když to říkal. Velký, pitomý, hloupý obličej. Takže jsem ho do něj praštil."

Jemně ho vzala za ramena. "Betazoidi," vysvětlovala, "mají mysl, které fungují na jiných úrovních. Což i většina živých organismů, ale my Betazoidi jsme na rozvoj myšlenek opravdu naladěni víc než ostatní. On jednoduše komentoval, že jsi nevypadal, že bys věděl o co jde," a poklepala mu ze strany na hlavu, "tady uvnitř."

"Jo, fajn," kývl Tommy, sevřel pěst a hrdě ji ukázal. Deanna spatřila klouby odřeného v místě, kde se pěst střetla s obličejem druhého chlapce. "Já jsem mu ukázal, o co jde uvnitř jeho nosu... zvlášť když mu z něj začala téct krev až na bradu."

"Tommy, chováš se nevhodně," prohlásila Deanna pevně. "Nejen, že ti to zřetelně není líto, ty se tím přímo pyšníš."

Zamračil se. "Py- co?"

"Pyšníš. Jsi na to hrdý."

"Aha. Jasně."

"Nesouhlasíš s tím?"

"Ne, ale aspoň tomu rozumím," odmlčel se. "Lwaxana řekla něco ošklivého o tátovi."

Deannin obličej potemněl. "Co tím myslíš, 'ošklivého'? Co řekla?"

"Že nebyl hlubokomyslný."

Zamrkala. Nebyla si jistá, co si o tom myslet. Pak se slabě usmála. "No... má pravdu. Předpokládám. Tvůj otec byl úžasný, ale hlubokomyslný zrovna nebyl. Ale víš, Tommy, když někoho miluješ, jako já jsem milovala tvého otce, naučíš se milovat ho právě kvůli vlastnostem, které ostatní považují za chyby."

Díval se na ni podivně, s hlavou trochu nakřivo. "Už o něm takhle nikdy nemluv."

"Jak?" Byla zmatená. "Co myslíš, zlato?"

"Říkalas 'byl'. Nikdy jsi o něm takhle dřív nemluvila. Jako že tady už není. Jako že je mrtvý nebo tak něco." Deanna cítila, jak jí nechťe vlhnou oči slzami. Silou vůle je dokázala potlačit. Jistým způsobem jí po všech těch letech připadalo neuvěřitelné, že slzy mohou vyhrknout tak rychle.

"Je mi to líto, miláčku," ujišťovala ho. Pokusila se přitáhnout si ho do náruče, ale on se odtáhl. Stál, nohy vrostlé do země, oči přivřené a podezíravé. "Je mi to líto, už se to nikdy nestane -"

"Ty si myslíš, že je mrtvý, že jo?"

"Ne," odpověděla.

"Tak proč jsi řekla 'byl'?"

"Nemyslela jsem, Tommy. Měla jsem o čem přemýšlet..."

Tommyho obličej znachověl a ona věděla, co se chystá říct ještě předtím, než to vyslovil. "Je to Wyatt. Pořád čmouchá kolem, že jo."

Přes vážnost situace měla Deanna co dělat, aby se nesmála.

"Čmouchá kolem? Kde jsi tohle slyšel?"

"Od Lwaxany."

"Hm." To ji nemělo překvapit. "Dobře, ano, Wyatt na tom má velký podíl. Rád by se mnou trávil víc společného času."

Tommy, pravda je taková, že Wyatt byl můj dobrý přítel ještě dříve, než ses narodil. Dokonce ještě dříve, než jsme se já s tvým otcem vzali. Podle betazoidského zvykového práva by byl Wyatt mohl svatbu zakázat. Byl se mnou zasnouben, když jsem byla ve tvém věku. Ale protože se víc staral o mé štěstí než o své, vyvázal mě ze slibu. Nemusel to udělat. Určitým způsobem mu dlužíš život," ozřejmovala zamračenému synovi. "Takže být tebou, byla bych slušnější, co se týče Wyatta Millera..." Snažila se najít správná slova. "Už je to dlouhá doba, co tvůj otec..."

"On není mrtvý," odpověděl pevně Tommy. V hlase měl tolik přesvědčení, až to Deannu zarazilo. "Není," opakoval.

"Tommy," stiskla mu ruku. "Chci věřit, že je naživu, stejně jako ty. Věř mi, opravdu."

"Vrací se k nám. Já mám jen takový silný pocit, to je všechno."

"Kdy jsi ten pocit získal, zlato?"

"Prostě získal. Chci tomu rozumět, ale nejde to. Nemůžu předstírat, že mi to dává nějaký smysl. Já jen... jen jsem se jednou v noci vzbudil a cítil jsem, jako bych ho viděl."

"Vzbudil jsi se," smutně se usmála. "Mně to připadá, jako by to byl jenom sen, Tommy."

"Ne," namítl pevně a na zdůraznění dupl. "Žádný sen. Já věděl, že to řekneš a že si to budeš myslet, a proto jsem ti to neřekl."

"Tommy..."

Pak Deanna vzhledla. Cítila, jak matka přichází ještě dříve, než se Lwaxana dostala ke dveřím. Ale i kdyby Deanna nebyla empat, nedělalo by jí nejmenší problém všimnout si Lwaxanina příchodu. Lwaxana totiž běžela halou a zvuk jejích kroků tak rychlý, jako kdyby sprintovala. Co u všech všudy mohlo přimět Lwaxanu Troi, dceru Pátého domu, aby se hnala chodbou jako lavina?

Deanna slyšela, jak se něco zřítilo, a okamžitě podle místa zvuku poznala, že to byla váza Bel-t'zor z druhého století. Byla nenahraditelná, nedocenitelná. Slyšela matku zamumlat kletbu, ale přesto Lwaxana ani nezpomalila. Co se kruci děje?

Lwaxana běžela tak rychle, že málem přelétla Deanninu pracovnu. Uklouzla a zachytila se pečlivě pěstěnými prsty rámu dveří.

"Deanno," zalapala po dechu. Pak, aby nemusela čekat, až chytí dech, vyslala k dceři myšlenku. Pojd' rychle.

Rychle kam? odpověděla Deanna.

Dolů. Máš hovor. Nebudeš... nebudeš tomu věřit. Já tomu nevěřím.

Věřit čemu, mami? Deanna už měla pocit, že ví, co se jí matka snaží říct, ale nějak se nemohla odvážit doufat. Je tam Klingon...

"Přestaňte!" vykřikl Tommy rozzlobeně. "Už zase myslíte jedna s druhou! Nesnáším, když to děláte!" "Kontaktoval mé Klingon," vyrazila ze sebe Lwaxana, když úspěšně popadla dech a už mohla začít mluvit. "Má zprávu."

Deanna se chytla desky, klouby rukou jí úplně zbledly. "Je... je..." to slovo mohla jen zašeptat "...naživu?" Lwaxana se na Deannu udiveně podívala. "No, samozřejmě, že je."

Deanna pohnula rty, ale žádný zvuk nevyšel.

Ale matka pokračovala. "Tím chci říct, že by nám nevolal mrtvý Klingon, samozřejmě: to nedává žádný smysl. Jsi si jistá, že jsi v po..."

"Ne Klingon, mami!" vykřikla Deanna zoufale. "Já vím, že ten Klingon je naživu. Volá kvůli Willovi? Je Will naživu?"

"Nevím," přiznala Lwaxana. "Nechtěl mi to říct! Nechtěl mi říct vůbec nic, ani proč volá! Abych pravdu řekla, byl nevyslovně hrubý. Jmenoval se Woof, myslím."

Deanna už byla na nohou a vyletěla ze dveří s matkou a synem v patách. Jak zamířili do haly, Deanna bezmyšlenkovitě pohlédla na roztrfštěnou vázu, kterou už pan Homn zametal. "Mami, proč jsi mě nezavolala telepaticky? Proč jsi běžela takovou dálku?"

"Oh, ten ošklivý Klingon mě úplně vyvedl z rovnováhy," vysvětlovala a rozhazovala rukama. "On na mě jednoduše vybafl. Štěkal rozkazy! 'Dovedte ji', nařídil mi. Mně, držitelce svatého kalichu z Rixxu!"

Deanna už ji neposlouchala. Běžela, ruce se jí míhaly, nohama rychle zkracovala vzdálenost. Doběhla ke schodům a brala je po dvou tak rychle, že dole skoro upadla; zabránila tomu jen tím, že se zachytila zábradlí. Pak už jen za vstupní halu do západního křídla a do matčiny pracovny, kde byla komunikační obrazovka.

Na obrazovce čekal zamračený obličej Klingona. Ve chvíli, kdy se dostala do záběru, ji přísně oslovil: "Jste Deanna Troi Rikerová?"

"Ano, jsem."

Vypadal, že si ji na okamžik měří od hlavy k patě. Z nějakého důvodu si Deanna položila ruku přes prsa způsobem, který mohl být považován za poněkud nepřítomný projev cudnosti. Co ji v Klingonově pohledu tak vyvádělo z rovnováhy?

"Já jsem Worf," řekl konečně. "Přáli bychom si vyjasnit situaci, která nastala. Prosím, mluvte s tímto jedincem."

Ustoupil stranou a Deanna zírala na prázdnou obrazovku po dobu, která jí připadala jako věčnost.

Pak se na ni objevil jiný muž. Vlasy měl dlouhé a vypadal dost zanedbaně - i přes zřejmou snahu alespoň trochu ho zcivilizovat. Měl na sobě klingonské oblečení bez odznaků nebo hodnostního označení. A jeho oči...

Tyto oči se jí kdysi dávaly zamilovaně do obličeje. Nesčetněkrát hladově hltaly její nahé tělo a měly schopnost hledět jí přímo do duše.

"Oh... můj bože," zašeptala. Cítila, jak se jí podlamují kolena, opřela se o židli a svezla se do ní. "Imzadi..."

Zíral na ni a jeho ústa to slovo zopakovala. Na krátký okamžik to bylo dvojhlasné jako vyznání lásky, myslela si, že to šeptá v odpověď tak pohnutě a upřímně, že to není schopen vyslovit nahlas. Ale v dalším okamžiku s nezvratnou jistotou poznala pravdu. Bylo jí jasné, že to slovo neříká jako odpověď. Vyslovoval ho zkoumavým způsobem jako někdo, kdo se setkal s neznámým výrazem.

"Im-zá-dý?" zopakoval tak nejistě, až to znělo jako obscénost.

Cítila, jak jí vytryskly slzy, a tentokrát neudělala nic, aby je zastavila. Slyšela, jak Lwaxana s Tommym dorazili, jak stojí za ní a jak Lwaxana zalapala po dechu, když uviděla obličej na obrazovce. Slzy Deannu pálily, křečovitě propletené prsty zvedla k ústům a kousla se takovou silou, až se objevila krev.

"Oh můj bože... Wille... co ti to udělali?" vydechla ztěžka.

Worf znovu vstoupil do obrazu. "Byl zajat Romulany. Byl mučen."

Lwaxana za ní potlačila sten. Pak s hlasem překypujícím vztekem řekla: "Ta... zvířata co tohle udělala... ta..."

"Všichni jsou mrtví," věčně prohlásil Worf. "Jeho mučitele jsem zabil já sám."

"Správně," odsouhlasila Lwaxana s takovým zadostiučiněním, že by to Deannu bylo omráčilo, kdyby poslouchala.

Ale ona neposlouchala. Místo toho zírala na obrazovku, na strnulý a vystrašený obličej muže, za kterého se provdala. Muže, kterého milovala. Muže, kterého nakonec, nakonec začala považovat za ztraceného... a teď se vrátil. Byl živý. Ať udělali jeho mysli cokoli, dá se to napravit. Ať už jakkoli dokázali křivit a mučit jeho duši... ať ji shodili do sebehlubší propasti... Deanna byla najednou naplněna jasným přesvědčením, že to může napravit. Dokáže uzdravit duši svého manžela. Jediná věc, kterou by nemohla udělat, byla přivést ho k životu, kdyby byl mrtvý. Bohové, už ať jacikoli, se rozhodli, že nebude muset truchlit. Milovaný manžel, otec jejího syna, jí byl vrácen a ať už prošel třeba peklem, vypořádají se s tím. Překonají to.

Jediné na čem záleží je, že budou zase spolu.

"Je to... táta?" zašeptal Tommy.

Deanna dokázala pouze přikývnout. Snažila se ovládnout třas v hlase, když řekla: "Wille, Wille, to jsem já, Deanna. Wille, my se přes to dostaneme. Ty a já a náš syn." Přitáhla Tommyho blíž, takže byl z obrazovky jasně vidět. "To je Tommy. Byl jsi... byl jsi pryč, než se narodil. Všechno jsem mu o tobě řekla. Hrozně se těší, až tě potká."

"Enterprise je na cestě k Terminusu, kde ho předáme do rukou Hvězdné flotily," informoval ji Worf. "Zjistil jsem dopravní rozpis a v blízkosti Betazedu je klingonská nákladní loď, která se může odklonit, aby vás vyzvedla a setkala se s Enterprise. Museli byste být připraveni ihned odletět..."

"Ano, ano, samozřejmě. Do hodiny. Budu připravena do hodiny," slibovala Deanna. "Wille... oh bože, Imzadi, já..."  
"Dobře," odsouhlasil svižně Worf. "Připravte se k odletu." A obrazovka zhasla.  
"Co jsem ti říkala?" prohlásila Lwaxana. "Ten Worf. Úplný nevychovanec." Otočila se k Deanně. "Miláčku, šla bych s tebou... ale mám tady povinnosti, které nemůžu..."  
"Ne, mámi, to je v pořádku," řekla Deanna. "Já..." hlas se jí zlomil. "Panebože, chci říct a dělat půl tuctu věcí, všechny najednou, na různých místech, já..."  
Lwaxana rozpráhla náruč a objala ji. Deanna se k ní přitiskla a začala otevřeně vzlykat, nijak se nesnažila zadržet přívál, který se jí hrnul z očí. Natáhla se po synovi a přivinula ho k sobě. Tommy však měl suché oči a když promluvil, měl hlas tlumený a nesrozumitelný. Deanna nad sebou znovu nabyla kontroly a zeptala se: "Copak, zlato?"  
"Já jedu s tebou," opakoval Tommy.  
"Oh, miláčku... ne, ne. Nemyslím si, že bys..."  
"Já jsem řekl, že jedu s tebou," pronesl Tommy rozhodně.  
"Mladý muži," vložila se do toho pevně Lwaxana, "tohle je cesta tvé matky. Už teď je dostatečně citově rozrušená a určitě tě nepotřebuje mít okolo sebe jako další zdroj neklidu. Zůstáváš tady se mnou a to je bez odmlouvání poslední, definitivní rozhodnutí."  
Tommyho brada získala odhodlaný výraz.

Klingonská nákladní loď odletěla ze zajižďky na Betazed přesně o hodinu a deset minut později. Na palubě měla nového pasažéra, betazedskou ženu jménem Deanna Troi Rikerová...  
...a jejího syna Tommyho.

Linie A

6.

Q pomalu otevřel oči a beze slova podezíravě zkoumal okolí.  
Doktorka Beverly Howardová si všimla, že je vzhůru a okamžitě zavolala Crushera s Picardem. Geordi LaForge stál vedle ní, zatímco čekali, než dorazí.  
Pomalů přistoupili k bytosti, která sama sebe představila jako "Q". Beverly se zeptala: "Slyšíte mě?"  
Q si ji zvědavě prohlížel. "Kdybych neslyšel, jak bych mohl odpovědět? Ženská, co jste si to udělala s vlasama?" "Já... co?" Dotkla se zrzavých kudrn... a zalapala po dechu, když zjistila, že se její vlasy narovnaly do hladkého, po ramena dlouhého účesu.  
"To je mnohem lepší," přitakal Q netrpělivě. Začal se zvedat z postele a teprve teď si uvědomil, že má ruce svázané popruhy. Podíval se na ni s pohrdavým výrazem a prohlásil: "To nemůžete myslet vážně." A s tím se posadil zpřímá a popruhy jednoduše zmizely.  
V té chvíli vešli Crusher s Picardem. Kapitán Crusher vstoupil s rukama založenýma a pevným výrazem. "Nuže, co se to tady děje?"  
Q hned neodpověděl. Místo toho beze slova omráčeně zíral na scénu před sebou. "Podívejme se, jestli jsem to pochopil," poznamenal, jako kdyby Crusher vůbec nepromluvil. "Vy jste kapitán Enterprise... a ty, Picarde, jsi první důstojník..." Podíval se na Beverly. "A vy jste pořád lodní lékařka."  
"Správně."  
"Doktorka Beverly Cru... ne." Luskla prsty, aby se upamatoval. "Doktorka Beverly Howardová. Ano, samozřejmě."  
Podíval se na hlavního ošetřovatele. "A Geordi LaForge a s velkýma hnědýma očima místo ošklivého kusu kovu. To je zlé; kov byl vylepšení." Dřív než se LaForge stihl zeptat, o čem to Q mluví, dal Q jasně najevo, že ztratil o konverzaci s ošetřovatelem zájem. Obličej mu potměl, jako by na něj padl stín. "Tak dobrá. Nemůžeme ztrácet čas."  
"Nevadilo by vám, kdybyste mi napřed sdělil, o co tady jde?" požádal kapitán Crusher.  
"Po pravdě nemyslím, že byste to opravdu chtěl vědět. Setkali jste se s Trelanem?"  
"Ano," přisvědčil trpce Crusher.  
"Tak dobře. Pozorně mě poslouchejte. Já vám to vysvětlím, i když si upřímně řečeno myslím, že vám to nepřinese užitku ani co by se za nehet vešlo. Jestliže se však celý váš svět chystá zhroutit, předpokládám, že máte právo znát důvod."  
"Zhroutit?" zeptal se Crusher nedůvěřivě. "Jen kvůli Trelanovi? Je to pouze jedna bytost. Jak můžete -"  
"Ne," přerušil ho Q, zatímco vstával z lékařského lůžka. Ke svému znepokojení zjistil, že trochu kulhá. "Ne, on není pouhé cokoliv."  
"Nevím, co tím -"  
"Ne, kapitáne," přerušil ho Q s neskrytým opovržením. "Nevíte, a protože nevíte, všem by prospělo, kdybyste nechal pusu zavřenou a chvíli poslouchal."  
"Jak se opovážujete -"  
"Neplývejte na mě pózami, neúčinkují," zarazil ho striktně Q. "Teď mě pozorně poslouchejte. Jste seznámeni s pojmem paralelních časových linií?"  
"Mluvil o nějakých kouscích a útržcích teorie," odpověděl Picard. "Ale nic velkého."  
"Hmm," odfrkl si Q. "No, řeknu vám rovnou, že jste se octli až po uši v něčem velkém. Tedy, s Trelanem jste se už... potkali. Mluvili jste s ním zrovna tak, jako teď s vámi mluvím já." Začal přecházet. "Hovoříte o vesmíru. To ale není úplně správně. Je to multivesmír plný bytostí podobných vám. Avšak našlo by se tu i mnoho rozdílných věcí."  
"A který z multivesmírů je ten pravý?" zeptal se LaForge.

Q přestal přecházet a zíral na něj. "Přesto mnoho věcí zůstává stejných... jako třeba nepřekonatelná schopnost vašeho druhu klást hloupé otázky."

Dřív než mohl Geordi vymyslet odpověď, Q už od něj odešel. "Události se liší, tok času se neshoduje. Hlavním společným prvkem je vlastně rozdílnost. I když několik hlavních konstant prochází multivesmírem skrz naskrz."

Zastavil se a nedbale k nim prohodil: "Já jen chci, abyste pochopili, že vám tady odkrývám tajemství vesmíru. Nezařadíte si je do stejné sekce vašich malých mozečků s trivialitami jako jsou recepty na banánovo-orechový chléb nebo ke vzpomínkám na vaši první sexuální zkušenost. Mluvíme tady o důležitých věcech. Rozumíte tomu? Dobře."

Takže... jedna z opravdových konstant je chaos. Pro vás je chaos teorie. Je to záležitost mysli. Ale když se střetáváte s bytostmi z Q Kontinua, linie mezi teorií a skutečností je stejná jako čára mezi pobřežím a oceánem. Nezáleží, jak nakreslíte čáru, oceán bude pleskat o pobřeží a pobřeží eroduje do oceánu. Pořád mi rozumíte?"

Fascinování intenzitou a naléhavostí jeho jednání a důležitostí jeho sdělení, důstojníci pouze přikývli. "Chaos je reálný," pokračoval Q. "Reálný stejně jako tahle loď, stejně jako vy, jen kdybyste věděli, kde a jak ho hledat. Chaos je jednou z podstat látky reality. Skrývá se v centru skutečného nerealna, které my z Q Kontinua nazýváme Srdce bouře. A když se vám podaří napojit na tento neuvěřitelný zdroj síly, pak neexistuje nic, co by vás mohlo zastavit. Avšak cena je... značná."

"A to jaká?" zeptal se Crusher.

"Přičetnost," odpověděl Q. "A to jen pro začátek."

"A vy říkáte, že Trelane se dokázal dostat do tohoto... tohoto chaosu..."

"Nemělo se to stát," vysvětloval Q. "Vidiš, Jean-Lucu, to je to, čemu jsi nikdy na Q Kontinuu nerozuměl..."

"O čem to mluvíte? Já jsem nikdy..."

"Dobře, dobře," přerušil ho Q. "Samozřejmě. Nikdy dřív jsi o nás neslyšel. Jeden z hlavních důvodů existence Q Kontinua, Picarde, je chránit před pouhou takovou možností. Existujeme déle, než si dovedete představit, Picarde. Všechny věci v tomto velkém multivesmíru mají svůj účel. A důvod, proč existuje Q Kontinuum je, abyste vy všichni mohli..."

Jeho hlas se vytratil a Q najednou vypadal obezřetně. Přesl ke středu ošetřovny a pohledem probodával okolí. Zpozorněl, jako by očekával, že bude odněkud napaden - nebo snad ze všech stran.

"... existovat," konečně dokončil. "Ale teď... teď to může všechno spět ke konci."

"Co tím myslíte?" zeptal se Crusher.

Q se na něj pohrdavě podíval. "Vy jste dneska plný neužitečných otázek, že ano. Myslím tím, Jackie, že Q Kontinuum má problémy. Q Kontinuum je teď utiskováno jako nějaké podřadné bytosti. Je pod nátlakem. S nožem na krku. Jsme... abych použil zastaralé, ale kdysi populární pozemské pořekadlo... pod bičem. A ten svírá jeden z nás."

"Trelane," doplnil Picard.

"Na tebe je alespoň spolehnoutí, Jean-Lucu, že se místo další hloupé otázky postaráš o očekávanou a předvídatelnou odpověď. Ano, Trelane. Ale ne Trelane vašeho vesmíru... co se toho týče, ani mého. To je Trelane, který zkroutil Srdce bouře. Ten Trelane, který dokázal v podstatě odříznout, izolovat Q Kontinuum od zbytku multivesmíru. Kam až naše paměť sahá, toto je poprvé, co se někdo vměšuje do našeho fungování. Tohle je..."

"Konec."

Q se otočil, protože za ním stál Trelane a vypadal stejně nenuceně jako vždy. Tentokrát byl však oblečen odlišně. Byl celý v černém, ale jeho oděv měl přísný střih vojenské uniformy. Měl zářivě červeně olemované manžety a přes rameno přehozený krvavě rudý pláštík.

"Trelane!" vykřikl Picard. Chystal se přivolat ochranku, ale Trelane nedbale mávl rukou a v tom okamžiku se nikdo z nich nebyl schopný pohnout. Volně se pohybovat mohli jen Q a Trelane.

"Co sis myslel, že získáš tím, že jím tohle všechno řekneš?" zeptal se Trelane.

Q obezřetně ustupoval s rukama v obranném gestu. "Chtěl jsem jím dát znalosti," vysvětloval Q, "protože znalosti jsou moc."

"Oh, o tom nic nevím," prohlásil Trelane. Vypadalo to, že se velice baví obezřetností, s níž se Q choval. "Řekl bych, že pouze moc znamená moc. Můžeš vědět, že ti k hlavě letí střela. Můžeš vědět, kdy tě zasáhla a pronikla dovnitř. Avšak veškeré vědomosti vesmíru nezastaví sílu té střely."

"A nic nemůže zastavit tebe, to je to, co tím chceš říct?" zaútočil Q.

"No, tak takhle jsem to neřekl, že ne?" usmál se Trelane. "Ale přesto... jsem dalek toho, abych nesouhlasil se svým úctyhodným mentorem."

"Nepodceňuj vědomosti," varoval ho Q. "Protože kdybys měl opravdu alespoň nějaké tušení o tom, co děláš... tak bys to nedělal."

"Žvást!" vykřikl Trelane. "Blbost a nesmysl! Já přesně rozumím tomu, co dělám."

"Oh, opravdu?"

"Ano." Zvedl ruce. "Zabím tě."

Jakmile to dořekl, vytryskly mu z rukou paprsky energie a zamířily na Q.

Q uskočil, roztrhl dokořán látku reality a prošel skrz. Paprsky se vedle něj srazily, ale nezasáhly ho naplno. "Ha!" vykřikl Trelane potěšeně. "Nádherné! Nepochopils ještě beznadějnost své situace a nakonec z toho hodláš udělat výzvu. Jak skvělé!"

A s radostným zavýsknutím Trelane zopakoval výkon Q a následoval ho.

V hlubinách vesmíru, tisíce kilometrů daleko od Enterprise, se Q odrazil od několika zrn kosmického prachu a pokoušel se získat náskok. Jeho mysl se jako o závod probírala možnostmi.

Nebyl však dost rychlý, protože Trelane se objevil v prázdnosti téměř současně a to přímo proti němu. Jeho smích byl ostrý, pištivý a nezněl zrovna příjemně.

"Vážně sis myslel, že můžeš uniknout tak lehce?" posmíval se Trelane. "Opravdu sis myslel, že přeskok dimenzionálních bariér tě přede mnou skryje?"

"Nezkoušel jsem se před tebou schovat, Trelane," odsekl Q. "Získával jsem čas, abych se rozhodl, jak tě zastavit, aniž bych tě musel úplně zničit. Alespoň tolik dlužím tvým rodičům, kteří ke mně byli vždycky slušní. Přál bych si, aby se alespoň špetka jejich slušnosti přenesla na tebe. Zasloužili si víc."

"Zasloužili si, co dostali," vyštěkl Trelane. "Všichni si zasloužíte, co jste dostali! Je to jenom tvoje vina, Q. Kdybys měl dost rozumu, abys byl se zbytkem Q Kontinua, když jsem ho izoloval, nebyl bys teď tady a nemusel mi čelit. Ale ne. Ty ses musel někde poflakovat."

"Poflakoval jsem se tak, že jsem se o tebe staral!" oznámil mu Q. "Nebo už jsi to zapomněl?"

Opravdu se na okamžik zdálo, že zapomněl. Přes obličej mu nakrátko přelétl zmatený výraz. Pak pokrčil rameny.

"Ah, dobře. Lidé mají výraz, který se k tomu vztahuje. Žádný dobrý skutek neprojde nepotrestán. A tvůj trest, Q, bude velmi... velmi... přísný."

Udělal gesto a svět kolem Q jako by explodoval.

Kapitán Crusher a komandér Picard si nebyli jisti, co se stalo. V jednom okamžiku tam Q s Trelanem byli a v dalším... byli pryč. Když se ujistili, že nikdo na ošetřovně nepřišel o ten podivný zážitek, vydali se na můstek. V půli cesty je dostihlo vyhlášení poplachu od šéfa ochranky Taši Jarové, která je popoháněla, aby se vrátili na můstek. Za normálních okolností to mohlo vypadat jako náhoda. Oba však měli poměrně rychle zjistit, že situace má k normálním okolnostem daleko.

Dorazili právě včas, aby viděli, co způsobilo zděšení hlavy ochranky. Dat, který převzal velitelské křeslo v nepřítomnosti kapitána a prvního důstojníka, se teď zvedl a zamířil ke svému stanovišti. Začal objasňovat situaci, ještě než se usadil, jeho obličej androida však zůstával bez jakéhokoli výrazu.

"Když se anomálie začala formovat," oznámil, "nechal jsem Enterprise přesunout do podle mě bezpečné vzdálenosti."

"Dobrá práce, pane Date," přitakal Crusher, když usedal do velitelského křesla. Podíval se na Picarda, ten byl ale plně zaujatý hlavní obrazovkou. Objevilo se to doslova odnikud, jako by někdo vzal chirurgický nástroj a rovnou prořízl látku reality. A to, co teď viděli, bylo srdce vesmíru, rozřiznuté a pulsující, surově otevřené a vystavené nižším bytostem na pospas.

"Zjišťuji masivní kvantové poruchy, kapitáne," hlásil Dat. "Kvantové bariéry všude kolem nás přetékají. Údaje senzorů jsou mimo stupnici."

"Vzdalte se od toho," rozkázal Crusher.

"Nejsem schopen vykonat," odpověděl Dat. "Řízení nereaguje. Kapitáne... nedokážeme udržet naši pozici."

"Vtahuje nás to dovnitř," pronesl Picard se smrtelným chladem v hlase.

Q se pod útokem svíjel a ječel. Někde v dálce slyšel Trelanův smích.

Nedařilo se mu chápat ani pouhou podstatu útoku. Předtím to bylo prostě zlomyslné, síla proti síle. Ale tohle... tohle bylo něco jiného. Něco šileného. Tohle byl útok moci, která přesahovala všechno, co Q až dosud zažil, a byla jen jeho smůla, že byl na tom konci, kam to všechno směřovalo.

Útočil na něj. Snažil se vykroutit, odtrhnout se, ale nemohl. Předtím se proti Trelanovi udržel, i když jen krátce.

Tentokrát však ne. Tentokrát jím poprvé procházel skutečný pocit beznaděje. Jediné, co mohl udělat, bylo nepoddát se zoufalství úplně.

"Vzpomínáš si, Q?" posmíval se mu Trelane. "Vzpomeň si na ten kratičký okamžik, kdy jsem potřeboval radu, která by mi pomohla ovládnout moc! Zaostřit moje schopnosti, podobně jako děti na staré Zemi potřebovaly pomocná kolečka ke kolům. Nebyly to zábavné časy, kdy jsem byl bezmocný a mohl jsi mě ponižovat a pohrdat mnou? Vzpomínáš, když jsem byl generál Trelane ve výslužbě? No, dobré zprávy, Q, starý brachu!" Vesmír kolem něj zaječel. "Generál se vrátil z výslužby!"

Vtom se Q vzepřel.

"Ne!" vykřikl. "Nebudeš se mnou zacházet tímto způsobem! Nedovolím to!"

"Jaká škoda," odpověděl Trelane. "Já jsem tě o dovolení nežádal."

Q se pokusil blokovat, čelit... udeřit hluboko do Trelanova nitra, najít slabý bod a využít ho. Trelane může být zraněn, může být zastaven. To Q věděl. Jediné, co nevěděl, bylo jak.

"Naplno zpět!" křikl Crusher.

Nadarmo. Silné motory Enterprise kvílely námahou, ale žádný viditelný výsledek se nedostavil.

Prostor se teď před nimi plně otevřel a vypadalo to, že je masivní časový vír spolkně. Během pár sekund byla celá obrazovka pohlcena vířící masou časové energie. Neměli větší naději, že se uvolní, než hmyz polapený hurikánem.

To se nemůže stát! myslel si zoufale Q. Už několikrát prohrál, leckdy byl ponížen. Ale i tehdy, ve chvíli, když byl na tom nejhůř, vždycky byl schopen myslet. Nějak vyrovnám skóre. Až dosud se vždycky přes porážku, která mu v daném okamžiku hrozila, přenesl k nevyhnutelné odplatě, která přišla na řadu, jakmile měl možnost znovu se vzchopit a plánovat.

Tentokrát však ne.

Trelane ho přemohl silou, která vyvěrala mimo říši reality, mimo panství soudržnosti. Byl doslova trhan na kusy

nespojivosti.

Stačilo malé pošťouchnutí a Q byl náraz smeten zběsilostí časové anomálie, kterou Trelane bez námahy vytvořil.

Zoufale se snažil držet se svého vědomí, chytal se ho, jako se člověk pokouší zachytit posledních slunečních paprsků dřív, než ho inkoustové hloubky oceánu pohltí navěky.

Hlas přicházel odevšad, z jeho nitra, zvnějšku, skrze každou molekulu jeho bytosti. Ta bytost, samozřejmě, byla daleko větší, než jakou kdy dovolil těm ubohým smrtelníkům z Enterprise spatřit. Podoba, kterou na sebe bral, byla stejně dobrá jako kterákoli jiná, ve stejném poměru k němu skutečnému jako špička ledovce k masě ledu, která se skrývala pod hladinou.

"Je to tak trochu škoda, Q," pronesl Trelanův samolibý, posměvačný hlas. "Víš... v jiné realitě jsme ty a já mohli být kamarádi. Byl jsi mi nablízku tak dlouho, jak si jen vzpomínám. Byl jsi vedle mne vždy, nejlepší přítel mých rodičů. Škoda, že se bez tebe budu muset obejít, abych mohl završit převzetí moci. Ale to, drahý Q, je jedna z nepříjemných pravd vesmíru. Konečné jsme se k tomu dostali, že ano. Musíme se rozhodnout, komu se povede lépe: tobě nebo mně. Když tak všechno zvažuji, Q, obávám se, že musím hlasovat pro sebe. A jelikož tohle není žádná demokracie, ale poprava, bojím se, že můj hlas je jediný, který se počítá. Sbohem, Q. Sbohem nyní a navždy."

Q měl čas pouze na jeden jediný výkřik, a pak cítil, jak ho trhá časový vír. Ztratil soudržnost ve všech smyslech toho slova, zatímco kroužil zpět, zpět...

A slyšel Trelanův samolibý hlas, jak mu dává sbohem. "Sbohem, poslední obránce pořádku, je to ironické, když uvážíme, jak ses vyžíval v chaosu. Možná, že tohle byla nakonec tvoje slabost a důvod pádu. Představoval sis sám sebe jako rebela, průšviháře. Člověk by si myslel, že uvítáš čistotu chaosu, ale k tomu ses přimět nedokázal. Odtud nejspíš prameni tvoje zkáza. Nechtěl sis zcela připustit své pohnutky. Já jsem na druhou stranu vůbec neváhal. Vždy si pamatuj, Q, ať už se ti v časovém proudu podaří udržet jakýkoli zlomek vědomí... jestli budeš vůbec schopen přemýšlet, a zvláště pak o ničení, pak ti doporučuji to důsledně zvážit. Protože pokud ne, následky můžou být... a budou... osudné."

A pak už Q neslyšel - nemohl slyšet - už ne.

Vesmír se ovinul kolem Enterprise a loď zapadla do časové trhliny. O okamžik později se trhlina zhroutila do sebe a spolu s ní zmizel i děsivý hukot, který se předtím rozléhal dokonce i vakuem vesmíru.

Jediná věc, která pak zůstala, byl tichý, pohrdlivý a triumfální smích generála Trelana, bývalého zemana z Gothosu.

Linie A

7.

"Oh... Geordi, tohle je kapitán Jack Crusher. Kapitáne, tohle je můj hlavní ošetřovatel Geordi LaForge."

"Je mi ctí, pane," Geordi potřásl Crusherovou napřaženou rukou.

"Geordi je se mnou už několik let," vysvětlovala Beverly. "Bez něho bych byla ztracená. Nejlepší ošetřovatel v branži." Crusher si ihned všiml, jaký je LaForge okouzující mladík. Měl příjemný a otevřený obličej s jemným hnědým očima. LaForge byl evidentně prvotřídní materiál na ošetřovatele, bylo na něm něco, co každého hned uklidnilo. Když se na vás shora podíval, jak ležíte na zádech, a řekl vám, že všechno bude v pořádku, určitě jste mu uvěřili.

"Je radost mít vás na palubě, LaForgi," řekl Crusher. "Jistým způsobem vám závidím."

"Mně, pane?" podivil se zdvořile Geordi.

"Ano." Na kratičký okamžik se s netajeným smutkem podíval na Beverly. "Doktorka Howardová je úžasná žena. Má mnoho, mnoho skvělých kvalit a každý muž, který s ní smí strávit delší čas, se může počítat mezi šťastlivce."

Poprvé od okamžiku, kdy dorazila na Enterprise, se Beverly Howardová na bývalého manžela upřímně, hřejivě usmála.

"Děkuji, kapitáne. To je opravdu kouzelné. Jsi takhle milý ke všem svým šéflékařům?"

"Ano, jsem," přitakal poněkud vážně. "Ve skutečnosti si několik mužů stěžovalo... jednoho nebo dva jsem svou pozorností úplně ztratil."

Ozvalo se pouze rozpačité zasmání, protože to byl opravdu slabý vtip. "Dobrá," poznamenal rozhodně Crusher a zamnul si ruce, jako by si je chtěl zahřát. "Jsem si jist, že všichni máme spoustu práce, a bylo by nejspíš nejlepší, kdybychom se do toho teď pustili."

Mířili ke dveřím, když se Crusher ještě zastavil a prohodil: "Mimochodem, doktorko..."

"Ano, kapitáne?"

"Možná to nebude nejdůležitější pozorování, co jsem dnes učinil, ale... jsem rád, že nosíte vlasy zase takhle." "Děkuji, kapitáne," poděkovala Howardová, zvedla ruku a přejela si po lehce zvlhčených vlasech, které jí spadaly až po ramena. Kapitán ještě jednou souhlasně kývl a pak i s Picardem vyšli na chodbu.

Beverly se zamračila, zatímco si bezmyšlenkovitě prsty projížděla sestřih. "Geordi," začala. "Ehm... jak dlouho už mám takhle upravené vlasy?"

Geordi se na ni trochu zmateně podíval. "Já... já nevím, doktorko." Lehce se zasmál. "Chvilku, myslím. Nečekal jsem kvíz, jinak bych dával větší pozor. Oh," dodal, jak zachytil pokynutí jednoho ze zdravotních techniků. "Jsou na vás připraveni."

Pokrčila rameny. Podivné, ale na okamžik viděla v duchu samu sebe s kratšími, vlnitějšími vlasy.

"Už asi stárnu," zamumlala.

Na nejvzdálenějším okraji Galaxie, tam byl Q.  
Už nebyl v lidské nebo v jakékoli jiné podobě, kterou by posádka Enterprise mohla rozpoznat.  
Co se toho týče, nepoznal by ho ani nikdo z Q Kontinua, neboť nebyl ničím víc než neuvědomělým oparem volně poletující energie, který neměl žádnou rozpoznatelnou strukturu.  
Nevěděl, kdy nebo kde je.  
Nevěděl, co je, ani proč je.  
Neměl o sobě žádné skutečné povědomí.  
Měl jen mlhavý, slabounký pocit (jen kdyby tak mohl rozlišovat věci), že (kdyby si tak mohl vzpomenout, co je) ztratil (jen kdyby si mohl vzpomenout, co znamená mít, aby porozumět ztrátě) něco opravdu důležitého (kdyby jen tak mohl porovnat relativní důležitost věcí).  
Nic z toho však nebylo v jeho silách.  
Takže jediné, co mohl dělat, bylo vznášet se a čekat, dokud nebude schopen porozumět... ať už se to stane kdykoli, pokud vůbec.

Linie A

8.

Picard ten večer našel kapitána Crushera v Přední desítce. Docela ho to překvapilo, protože Jack nepatřil k těm, kdo by se neustále motali kolem Přední desítky. Crusher byl dobrý člověk, spolehlivý vůdce, ve kterého mohla mít posádka důvěru. Ale společenské akce, večírky, tlachání... to nebyl jeho styl.

Ale byl tady.

Picard se zastavil u baru. Tu noc u něj obsluhovala Johnsonová. "Jako obvykle, komandéře?" ujišťovala se. "Ano, Caryn, děkuji," přitakal Picard.

Za okamžik už mřil k Jackovi, který seděl osaměle u vyhlídkového okna. "Nevadí, když se přidám?" zeptal se.

Jack pokrčil rameny, ani nevzhlédl.

Picard se usadil naproti, v ruce svíral synthehol a nevypadal, že by se chystal ho vypít. "Na co myslíš, Jacku?"

Crusher k němu vzhlédl s trochu zamlženým zrakem. "Opravdu, opravdu se musíš ptát?"

Ne, to nemusel. "Na ni?"

"Tohle bude zatraceně těžší, než jsem si myslel, Jean-Lucu," přiznal. "Vidět ji... to vyvolalo všechny staré vzpomínky způsobem, jaký jsem považoval za nemožný. Tím chci říct - myslíš si, že se ti rány zahojily, víš? Myslíš si, že bolest otupěla, že je bezvýznamná. To ale jen do chvíle, kdy se znovu střetneš s jejím zdrojem, a pak bum. Všechno na tebe dolehne."

Picard si povzdechl. "Je mi to líto, Jacku."

Crusher se naklonil a ztišil hlas tak, že se Picard musel nahnout, aby ho slyšel. "Víš, co si myslím? Myslím si, že mě stále viní z Wesleyho smrti."

"Oh, Jacku. Já si nemyslím, že -"

"Ona ano," prohlásil Crusher hlasitěji. "Ona ano a ty to víš. A má na to má právo."

"Jacku! To, že spadl, byla nehoda. Ona -"

"Ale on to nebyl ledajaký pád, víš."

Picard se na něj tázavě podíval. "Co tím myslíš?" Crusher zíral do pití, jako by čekal, že k němu promluví. "Byly mu teprve čtyři, Jean-Lucu."

"Neexistuje žádný dobrý věk, ve kterém by dítě mělo umřít, Jacku..."

"Jenom čtyři," opakoval Crusher, jako by Picard nepromluvil. "Ale vylezl na strom za naším domem, jako by se k tomu narodil. Šplhal a šplhal čím dál výš. Na větve, které nemohly unést jeho váhu..."

"Jacku, netýrej se."

"Nevykřikl, víš. Ne při pádu... myslel by sis, že musí vydat nějaký zvuk. Třeba pronikavý výkřik nebo tak, ale nic se neozvalo. Beverly byla v domě a vůbec nic neslyšela. Jediné, co slyšela, byl náraz. Jak to, proboha, muselo znít, Jean-Lucu? To malé chlapecké tělíčko při dopadu na zem."

Picard položil nápoj na stůl, vstal, vzal Jacka pevně za ruku a prohlásil: "Jdeme, kapitáne. Myslím, že by bylo lepší, kdyby..."

Crusher se ani nepohnul. To pro Picarda představovalo poněkud problém. Posádce příliš neprospěje, když bude svědkem, jak se kapitán kompletně hroutí v Přední desítce. Zprávy tohoto druhu mají tu vlastnost, že se šíří rychle. Na druhou stranu Picard nemohl popadnout Crushera za límec a vytáhnout ho ven proti jeho vůli, pomocí pár kopanců a spousty křiku. S nadějí, že klidnějším přístupem získá víc, se Picard pomalu znovu posadil. "Kapitáne," zašeptal a doufal, že Crusher přinejmenším automaticky ztiší hlas na stejnou úroveň, "můžeme to probrat jinde."

K jeho ulehčení kapitán skutečně ztišil hlas do šepotu. Ale z výsledku přeběhl Picardovi mráz po zádech, protože to znělo, jako by Crusher mluvil ze záhrobí. "Za jímalo by mě, co je horší, Jean-Lucu," pronesl. "Zvuk, který slyšela Beverly, když narazil na zem... nebo zvuk, který si představuji ve své příliš živé fantazii."

Na to Picard neměl odpověď.

"Žil dost dlouho, aby jí řekl proč, víš." Crusher se zoufale usmál. "Vzhlédl k ní, tělíčko celé polámané, a pak řekl..."

Crusherovi selhal hlas a roztrásla se mu čelist.

"Jacku, prosím..."

"Řekl: 'Chtěl jsem vylízt dost vysoko... abych viděl tatínka.'"

Ostatní hosté baru se teď už po nich ohlíželi, neboť až už seděli kdekoli, poznali, že kapitán se necítí zrovna nejlépe. Nyní už bylo Picardovi jedno, jak to před posádkou bude vypadat. Jeho hlavní starostí bylo pokusit se dát přítele zase dohromady.

"Nebyla to tvoje chyba..."

"Měl jsem tam být."

"Nemohl jsi vědět..."

Crusher na něj pohlédl zpřímá, dojem opilosti ze syntheholu z něj opadl. "Kdybych tam byl," prohlásil kategoricky, "nestalo by se to."

"Jacku, pro boha živého, nemůžeš zpochybňovat každický okamžik svého života. Nemůžeš se podívat na nějakou cestu a říct: 'Měl jsem se po ní vydat, protože koukni, jak daleko lépe by se věci vyvinuly!' Podívej se na nás! Jsme dokonalý příklad. Kdybys zůstal na Zemi a nepracoval na své kariéře, co by se k sakru stalo, když padl Stargazer do léčky u Maxia Zety, no? Stačilo, že byla ztracena loď. Ale kdybys nebyl dost rychlý a bystrý a nevynalezl Crusherův manévr, zemřeli by úplně všichni spolu s lodí."

"Kdybych tam nebyl já, přišel bys na něco ty:"

"Hloupost," odsekl Picard. "Vojenský soud s tebou rozhodně nesouhlasil." Pokračoval i přes to, že to pro něj bylo bolestné téma. "Vrátil ses pak pro mě. Tys byl hrdina, který, buďme upřímní, zachránil svému kapitánovi zadek. Mohl jsem dopadnout daleko hůř než jen se sníženou hodností, to tě ujišťuju. Co se toho týče, dlužím ti pokračování své kariéry. Kdo myslíš, že by byl jen trochu ochoten přijmout mě na svou loď jako prvního důstojníka, co? Měl jsem za sebou vojenský soud a ta porážka na mě lpěla jako skvrna."

"Odstavili tě na vedlejší kolej, Jean-Lucu," prohlásil pevně Crusher. "Je to politikaření. Celé to bylo politikaření. Ve Flotile jsou pořád lidi, co si myslí, že ses jenom svezl. Řeči, co se tam přetřásají, že jsi nikdy neměl dostat hodnost kapitána ve dvaceti osmi letech. Je to hnus."

"Ano, přesně, 'hnus' je to správné slovo," poznamenal Picard temně. "I kdybych byl někdy dokázal získat nějaké pověření, bylo by to nejspíš velení kocábky na odvoz odpadu nebo nějaké nákladní lodi. Ušetřil jsi mě toho, Jacku. A nakonec, když jsi převzal velení vlajkové lodi Flotily, vyžádal sis mě jako Jedničku."

"To nebyl žádný problém."

"To byl velký problém, Jacku," oponoval pevně Picard. "Nemysli si, že si to neuvědomuji. Vím o tom, jak jsi tvrdil velení Hvězdné flotily, že jestli nemáš pravomoc vybrat si kohokoli chceš za svého velícího důstojníka, pak že nemáš zájem velet téhle lodi. Bože můj, Jacku... to byl pěkně odvážný kousek. Ani jeden z tisíce by neprokázal takovou loajalitu k příteli."

"Co jsem měl dělat jiného?" chtěl vědět Crusher. "Můžeš si mluvit o Maxiu Zeta a Crusherově manévru... Ježíši, jak já nesnáším ten název... jak je libo. Ale my oba víme, že rok předtím jsi mi zachránil život při výsadce. Kdyby nebylo tebe, tak bych teď vězel šest stop pod zemí místo v křesle Enterprise. Ne že by samozřejmě byl doma někdo, kdo by truchlil, až by moje tělo dorazilo."

"Oh, Jacku," povzdychl si Picard. Myslel si, že se mu povedlo Crushera odvést od jeho sebevražedné zasmušlosti, která se ho neúprosně zmocnila. "No tak, nech toho. Ty a Beverly jste se rozvedli až několik let po Wesleyho smrti."

"Jo, ale to byl zlomový bod. Tím se všechno změnilo. Víš, co si myslím? Myslím, že pokaždé, když se na mě od té doby podívá, nemůže si pomoci a musí na mě svalovat vinu. A proč by neměla? Nemůže mě obviňovat víc, než to dělám já sám. Jistým způsobem ti strašně závidím. Po tom soudu, když jsi byl na planetě, jsi měl možnost s ní strávit víc času, než jsem kdy strávil já." Naklonil se zvědavě k Picardovi. "Řekla ti, že se mě chystá opustit?"

"Jacku, proč si to děláš ještě horší?"

"Řekla ti to?" Kapitánův tón byl naléhavější a trochu hlasitější. Picard potřeboval udělat něco, aby ho uklidnil. "Ne, neřekla," odpověděl. "Jacku, Beverly a já jsme spolu netrávili tolik času. Opravdu ne. A většinu času, co jsem tam byl, jsem byl jen... příležitostné rameno, na kterém se mohla vyplakat."

"Což je víc, než jsem byl já," přiznal Crusher. "Jean-Lucu, kdybych mohl změnit jedinou část svého života, byla by to tahle. Co mě to napadlo, odejít tak rychle zase do vesmíru? Potřebovala mě. Chovala se, jako by se s tím vypořádala, jako by měla emoce pod kontrolou. Podařilo se jí přesvědčit tak dokonale sebe, že přesvědčila i mě. Co jsem to byl za sobeckého bastarda. Ne, ne sobecký... zbabělý. Protože jsem nemohl vydržet ten způsob, jak se na mě dívala..."

"Dost, Jacku." A tentokrát bylo Picardovo slovo dostatečně důrazné, aby se prodralo Crusherovým zoufalstvím. "To už stačí."

Jack Crusher přikývl. "Jo," přiznal, zíraje na svůj obraz ve vyhlídkovém okně. "Jo. Myslím, že to už stačí, jo." Zvedl se, "Myslím, že si půjdu lehnout, Jean-Lucu."

"To bude nejspíš rozumné."

Nešťastně se usmál. "Viš... ty jsi opravdu dobré rameno na vyplakávání. Beverly měla kliku, že tě měla." "Všichni jsme měli štěstí, že jsme měli to, co jsme měli, Jacku. Věci, co jsme neměli... to je samozřejmě politováníhodné. Můžeme na nich lpět, bezvýsledně toho litovat... nebo se z nich poučit a pohnout se dál."

"Já myslím, že přesně to taky udělám. Pohnu se," prohlásil Crusher. Poklepal Jean-Lucovi na rameno a vyšel z Přední desítky. Když odcházel, upíraly se na něj oči posádky, on však šel s takovým sebevědomím, že přesvědčil všechny, kdo ho pozorovali.

Jediný, kdo ho v tom okamžiku nesledoval, byl Jean-Luc Picard. Naráz vypil svůj drink a teď seděl, zíral na prázdnou skleničku a přemýšlel, kam, vzhledem k situaci, půjde teď.

Až na to, že o tom vlastně vůbec nepřemýšlel. Věděl to.

Beverly Howardová byla dlouho vzhůru a četla si ve své kajutě, když se ozvalo zapípaní dveří. Nejdříve ji napadlo, že

to je zdravotní pohotovost, kam ji volají, ale rychle si uvědomila, že to není tento případ. To by ji jednoduše zavolali komunikátorem.

Věděla, kdo to je.

Nebyla si jistá, jak to ví nebo co se toho týče, jaký z toho má vlastně pocit. Jediné co věděla bylo, že se jí srdce najednou rozběhlo rychleji. Bezděčně si změřila puls. Vstala, protože mu chtěla být tváří v tvář, až vstoupí. Pak se rozhodla, že by to vypadalo příliš formálně, příliš upjatě. Tak si sedla. Ale usedla s nonšalancí, ze které bylo cítit, jak je nucená a neohrabaná. Takže se skrčila a napůl se opřela o jedno koleno. To samozřejmě nepomohlo, protože jí to připadalo ze všeho nejhorší. Z nejprve upjatého a následně neohrabaného postoje přešla do pozice úplně nepřírozené. V tom okamžiku se dveře ozvaly znovu.

Opět vstala a tentokrát se postavila za židli a opřela se o ni. Věděla, že když stojí za nábytkem, budí dojem, že se schovává. Ale jestli jí to bude trvat ještě chvíli, pak to bude dost divné, až ho nakonec pustí dovnitř, protože se bezpochyby zeptá: "Co tě zdrželo?" Může předstírat, že byla ve sprše. Skvělý nápad. Jediné, co musela udělat bylo sundat si uniformu, skočit do sprchy, namočit se, vyskočit ven, hodit přes sebe šaty a otevřít dveře... v tom okamžiku bude muž na chodbě už pravděpodobně zpátky v posteli a hluboce spát.

K čertu s tím. "Vstupte," zvolala.

Dveře se otevřely a na druhé straně stál samozřejmě komandér Jean-Luc Picard. Byl napůl otočený a bylo jasné, že se chystal odejít. "Oh," řekl. "Ahoj. Já... myslel jsem si, že už třeba spíš."

"Spala jsem," pohotově přesvědčivě zalhala. "Usnula jsem při čtení. V každém případě pojď prosím dál."

Picard přikývl a vešel, dveře se za ním zavřely. Rozhlédl se s rukama za zády. "Zabydlela ses?"

"Ano."

"Dobře, to je..." Odkáslal si. "To je fajn. To je moc, moc fajn."

"Jsem ráda, že souhlasíš." V duchu se sebrala a tak přirozeně, jak jen to dokázala, vyšla zpoza židle. "No, mohla jsem tady jednoduše bydlet s nevybalenými kufry dalších pár let, ale to by mi nepřipadalo jako projev důvěry."

"Ne, řekl bych, že ne."

Chvilí proti sobě nejistě stáli.

"Takže," řekl nakonec.

"Takže," opakovala.

Na moment se odmlčel, a pak si dodal odvahy: "Beverly," a ona podle tónu jeho hlasu poznala, že se chystá přejít k jádru věci. Měla docela jasnou představu, o co půjde, ale mlčela, aby ho neodstrašila. Co se na to dalo říct?

Olízl si rty, které najednou byly úplně suché, a znovu řekl: "Beverly..."

"Ano, Jean-Lucu?"

"Nevím, jestli bylo od tebe chytré přijmout tohle místo."

"Opravdu," pronesla takovým způsobem, že to zaznělo jako Tohle bude dobrý.

Picard zachytil podtext, ale rozhodl se pokračovat. "Nemyslím si, že si uvědomuješ, jak bude tvoje přítomnost působit na Jacka. Neudělal nic, aby ti zabránil nastoupit na Enterprise, i když mohl. To by Jack Crusher neudělal."

"Ty bys to udělal, Jean-Lucu?"

"Co tím myslíš?"

"Víš, co tím myslím," odpověděla. Vypadal trochu... trošinku... tou otázkou vyvedený z míry a jeho reakce ji určitým způsobem povzbudila. Vyšla zpoza pracovního stolu a pokračovala. "Kdybys velel ty a já chtěla tohle místo... bral bys v úvahu naši minulost a snažil se mě nepřijmout?"

Přemýšlel nad otázkou déle, než kdokoli z nich považoval za příjemné.

"Ne," prohlásil nakonec. "Rád bych věřil, že ne. Přesto... víš, co k tobě Jack cítí."

"Je to už za námi, Jean-Lucu. Už delší dobu."

"Vím, že tomu věříš a že on tomu chce také věřit. Ale Beverly, ten muž, kterého jsem viděl dnes v noci... tě stále miluje. Hluboko uvnitř... kruci, vlastně ani ne tak hluboko. Ve skutečnosti hned pod povrchem. Viděl jsem to zřetelně. Vlastně každý, kdo se díval, to mohl vidět."

Stoupla si k němu blíž, aby mu čelila, a on cítil její vůni, parfém, který použila. Oči se jí třpytily způsobem, který si pamatoval tak jasně, že si ho mohl v duchu vyvolat pozdě v noci ve tmě své kajuty. Uchvátilo ho, jak přesné byly ty vzpomínky. Plné a pevné rty a jejich sladká chuť, a ten první šok poznání, když se jeho ústa před tolika lety dotkla jejích. Poznání, že se mezi nimi dělo něco, co ani jeden z nich opravdu nechtěl, protože by to byl další problém v jejich už tak dost komplikovaných životech.

Ale bylo to také něco, co ani jeden z nich nedokázal zastavit.

Začalo to tak neočekávaně. Narazili na sebe na nějakém smrtelně nudném večíрку. Nebyl si jistý, jak se k ní má přiblížit, neboť ještě stále nosila jako rubáš smutek nad synovou smrtí a navíc si byl Picard až příliš vědom, že její manželství s Jackem spěje ke konci. Beverly si na druhou stranu nebyla jistá, o čem má s Picardem hovořit, protože soudní přelíčení týkající se Stargazeru bylo značně medializováno a Beverly se za Picarda cítila strašně v rozpacích.

Během večíрку vedli rozhovor nesmírně opatrně a oba se usilovně snažili vyvarovat se čehokoli, co by se toho druhého mohlo dotknout. Nakonec party skončila a protože oba přišli bez partnera, nabídl jí Picard doprovod. Byla kouzelná svěží noc, na toto roční období příjemně chladivá.

Procházka proběhla v tichu a mlčky ji dovedl před dveře. "No," řekl a cítil se stejně podivně jako teenager na první schůzce, aniž chápal proč. "Bylo to... moc pěkné."

"Ano, bylo."

Stáli tak ještě chvíli a pak se impulzivně sklonil a políbil ji napravo od úst, přímo na spodní část obličeje. Bylo to nezvyklé místo na polibek a on sám se divil, proč to tak udělal, když najednou zjistil, že se po jednoduché, přátelské

puse neodtáhl. Jeho rty zůstaly na Beverlyině tváři, a on se k ní tiskl, proboha, je Jackova žena, zešílel snad...? Lehce zalapala po dechu a on čekal, že ho odstrčí, čekal, že zaprotestuje, uhoď ho, že udělá něco, určitě ale nečekal, že se k němu také přitiskne. Vzápětí se odtáhli, ale jen na tak dlouho, aby se políbili na ústa. Spočívala mu na hrudi a on si nebyl jistý, jestli to srdce, co tak divoce buší, je jeho nebo její. Nevypadalo to, že by na tom záleželo. Ani zpoloviny ne tolik jako na náhlém oboustranném poznání, že důvod, proč měli takové problémy spolu mluvit, spočíval v tom, že mluvení nebylo přesně to, co chtěli dělat. Jejich těla milovými kroky předběhla jejich mysli.

Věci se pak rychle daly do pohybu.

Přinejmenším dokázali zůstat diskrétní. Picard za to děkoval bohu. I přes to, že manželství už se hroutilo... I když Jack v podstatě zahodil veškeré naděje na záchranu vztahu a místo toho se zabral do budování kariéry, kterou nově oživil akcí na Stargazeru...

I přesto, i přesto...

Nic z toho nebylo důležité, protože jednoduchým faktem zůstávalo, že Jean-Luc Picard, kdysi to nejlepší a nejslibnější, co mohla Akademie nabídnout, byl ze zvolené kariéry bezohledně odstaven na vedlejší kolej. Dříve vypadal jako miláček osudu, ale nyní se zdálo, že jeho osudem bude mít milostnou aféru s budoucí exmanželkou jeho v dohledné době velice pravděpodobně expřítele.

To byl bod, kdy měl Picard možnost být šťastný. City mezi ním a Beverly Crusherovou, která se měla brzy znovu stát Howardovou, byly stále intenzivnější. Staly se hlubší, plnější a bohatší. Mohl odejít z Hvězdné flotily, najít si práci na Zemi. I přes to, že Beverly prošla tréninkem v lékařských sborech Hvězdné flotily, zdálo se, že se spokojí s místem na Zemi nebo možná na blízkých koloniálních světech. Picard by se k ní mohl přidat. Mohli by být spolu.

Avšak něco dost podstatného tomu bránilo.

Pocit viny.

Picard byl plný štěstí, ale měl pocit, že si ho nezaslouží. Spaloval ho pocit viny, ať už byla jeho účast na rozpadu přítelova manželství skutečná nebo jen domnělá.

Nakonec už to Picard nemohl vydržet. Zašel na velitelství Hvězdné flotily, odhodil zbytky důstojnosti nebo sebeúcty, které mu ještě zbyly, a prakticky škemral o nové přidělení funkce mimo Zemi. Na nejbližší dostupné lodi, která by ho přijala. I přes sníženou hodnotu byl stále ještě velitel, ale byl ochoten přijmout pozici obvykle určenou pro důstojníky s nižší hodnotou, jen když ho to dostane rychle co nejdál od planety.

Mluvil s nadřízenými, žádal o laskavost, dokonce volal i muži, kterého respektoval opravdu skoro každý, kdo něco v Hvězdné flotile znamenal: Boothbymu, zahradníkovi Akademie. Byl to přirozeně Boothby, kdo mu sehnal místo a do čtyřadvaceti hodin po rozhodnutí, že odletí, byl Picard pryč.

Odešel od Beverly ukvapeně a ospravedlnil to pustým výmyslem. Řekl jí, že nemá na vybranou, že ho povolala Flotila. Beverly přikývla s porozuměním a smířlivě a on se od té doby často v duchu ptal, jestli to věděla. Nikdy neměl dost odvahy ani sebedůvěry, aby se jí zeptal.

Až dodnes.

"Vědělas to?" zeptal se.

Doktorka Beverly Howardová se na něj zvědavě podívala. "Věděla co? Ze jsi utekl? Že sis odvelení vyprosil na Hvězdné flotile? Oh, Jean-Lucu, samozřejmě, že jsem to věděla."

"Ale nic jsi neřekla."

Pokrčila rameny. "Co jsem měla říct?"

"Nechala jsi mě odejít."

"Nemohla bych tě zastavit, i kdybych chtěla."

"A chtělas?"

Odmlčela se. "Vlastně jsi mi pomohl."

"Pomohl?"

"Ano. Protože jsem se od Wesleyho smrti schovávala. Skrývala před Galaxií. Cítila jsem... Budeš se smát." "Nikdy."

"Cítila jsem, že... když opustím Zemi... opustím i Wesleyho. Opustím své dítě. Nechám ho... mrtvého, beze mě, samotného." Cítila v očích pálení, ale snažila se nedat to na sobě znát a slzy potlačit. "Není to ta nejhloupější věc, jakou jsi kdy slyšel?"

Viděl, jak jí kanou slzy, a naklonil se s něžností, o které si myslel, že už ji v sobě nenajde. Jemně jí otřel tváře. "Ne. Ne, vůbec ne."

"Ohhh," tiše zamumlala. "Ty lumpe. Přisahal jsem si, že nedopustím, abys mě viděl plakat. A to splním." "Nebudeš plakat?"

"Ne, nedovolím, abys mě viděl. Počítači, vypni světla."

Světila v kajutě zhasla. "Beverly," začal Picard s nádechem výčitky. "Nevidím na východ."

Vtom ucítil její ruce na hrudi a z temnoty řekla tichým a chraptivým hlasem: "Nechci, abys odešel."

Měl sto dobrých důvodů opustit Beverlyinu kajutu tak rychle, jak jen mu budou stačit nohy. A jen jeden důvod... a ve skutečnosti pěkně všivý... aby zůstal.

Bohužel právě tento důvod vyhrál.

Linie A

Když se Jack Crusher vracel do své kajuty, zpomalil, ještě než se otevřely dveře. Něco slyšel... něco divného. Něco lehkého a hravého.

Slyšel hudbu.

Rozhlédl se, aby zjistil, jestli to slyší taky někdo z členů posádky, kteří právě procházeli kolem, ale nikdo nijak viditelně nereagoval. Nechtěl začít otravovat vlastní lidi dotazy typu: "Slyšíte to? Slyšíte tu hudbu?" Vypadalo by to, že ztrácí rozum.

Vstoupil do kajuty připravený na cokoli.

V rohu seděl Trelane. Brnkal na velkou krásně zdobenou harfu.

Crusherův první impuls bylo nařítit té podivné bytosti, aby vypadla z jeho kajuty, aby zmizela z lodi. Ale něco ho zarazilo. Byla to ta hudba. Hudba, která se vznášela ve vzduchu, byla andělská. Trelanovy prsty laskaly struny a Crusherovi skoro připadalo, že tóny jsou hmatatelné. Že se kolem něj omotávají, utěšují ho a zmírňují nepokoj, který má v duši.

"Možná vám bude připadat obtížné tomu uvěřit, kapitáne," lehce ho informoval Trelane, "ale vy a já budeme nejlepší přátelé."

"To máte pravdu, Trelane," přitakal Crusher ostražitě, "věřím tomu jen stěží."

"Ah, ale je to pravda." Trelane přestal na okamžik mluvit, zavřel oči a vypadal, že vstřebává krásu hudby, která mu přýštila z prstů. "Jsem první, kdo přizná, kapitáne, že nejsem expert na to, jak udělat hned napoprvé dobrý dojem."

"Expert?" vyhrkl ohromeně Crusher. "Zastavil jste naši loď, ohrozil nás, vy -"

"Vím velice dobře, co jsem udělal, kapitáne, takže vaše litanie plná výčitek je zcela zbytečná." Ruce nepřestaly klouzat po strunách. "Jen řekněme, že jsem byl naštvaný. Naštvaný na věci mimo vaše chápání. Můžeme začít od začátku, kapitáne?" zeptal se s těžkým nádechem afektovanosti. "Bylo by to možné?"

"Nevím," pronesl obezřetně Crusher.

"Jste otevřen pochybnostem!" vykřikl hravě Trelane. "To je naprosto úžasné! Řekněte mi, kapitáne... co si myslíte o mém hrání?"

"Hrajete velice dobře," byl nucen uznat Crusher.

"Přišel jsem k tomu přirozeně. Nikdy jsem neměl jedinou hodinu. Těžko uvěřitelné, že jo." Vzhlédl ke Crusherovi. "Chtěl byste si zahrát?"

"Já neumím hrát."

"Oh, ale já na tom trvám."

Crusher si nebyl jistý, jak se to přesně stalo, ale náhle si uvědomil, že sedí na místě, kde předtím seděl Trelane.

Obrovský nástroj mu spočíval mezi nohama, opřený o podlahu. "Tohle je bláznovství," odporoval Crusher.

"Je to bláznivý vesmír, kapitáne!" nesmlouvavě mu oznámil Trelane. "A my máme dvě možnosti, jak se s ním vypořádat. Buď se můžeme podvolit bláznovství osudu a nechat ho vzít nás, kam si zamane. Nebo se ho můžeme pokusit porazit v jeho vlastní hře. Co se týče mého pokorného já, víc se mi líbí ta druhá možnost. Zahrajte nám něco, kapitáne. Zahrajte, co máte v srdci."

S pokrčením ramen zvedl Crusher prsty ke strunám. Neměl nejmenší tušení, co má dělat. Proto byl opravdu překvapen, když ruce začaly hrát jakoby samy od sebe. Nemusel na to vůbec myslet. Bylo to úplně instinktivní. Ruce se mu vznášely nad strunami. Každý dotek byl jistý a přesný a vypadalo to, že automaticky ví, kde jsou správné tóny. Nehrál žádnou konkrétní melodii, žádnou písničku, kterou by už znal. Byla to abstraktní, bloudivá melodie, a přesto to vypadalo, že má pro něj určitý význam. Vyvolávala v něm obrazy, pocity, které mu připadaly podivné a přesto mu byly nějakým zvláštním způsobem povědomé.

Trelane seděl naproti němu a oči se mu zamlžily. S mávnutím vyndal kapesník z náprsní kapsičky a otřel si je. "Hrajte dál," povzbudil ho a Crusher s rostoucí jistotou pokračoval. Ztratil pojem o čase a určitě by nebyl schopen znovu reprodukovat skladbu, kterou hrál. Nebyl by ani schopen říct jistě, jak poznal, že skončil. Věděl pouze, že je u konce, a když dohrál, Trelane propukl v nadšený potlesk.

"Co jste mě to přiměl hrát?" podivil se Crusher.

"Přiměl?" Trelane vypadal zděšen, dokonce dotčen tou domněnkou. "Můj drahý kapitáne, nedonutil jsem vás hrát nic. Nic, mé čestné slovo. Dal jsem vám schopnost, ano. Obratnost, znalost. To všechno jako dar, jako pokus o usmíření a omluvu za mé neotesané chování. Ale hudba, kterou jste hrál... ta, kapitáne, pocházela z vašeho nitra. Řekněte mi: znělo vám to alespoň trochu povědomě?"

"Trochu ano," připustil Crusher. "Zatraceně, kdybych jen mohl říct odkud..."

"Já vám řeknu, odkud to je. Ta hudba, kapitáne Crushere, byla vyjádřením vaší duše. Připadalo vám to povědomé, protože velmi skutečným způsobem jste to byl vy. To ve vás, co se snažíte nenechat vyjít na povrch."

Crusher stále seděl za harfou. Trelane si přitáhl židli, sedl si pár stop od Crushera a pozorně ho studoval. "Jaká vy jste osamělá duše," řekl smutně. "Máte srdce válečníka... něco, co umím respektovat. Kdybyste se narodil ve správný čas, byl byste schopen vést armády přes pláně. Bodnout hluboko do srdce nepřítele, nezpomalen jeho nářkem a škenráním o milost. Jaká velká lidská tragédie to je, Jacku Crushere... že jste promarnil svoji příležitost."

Crusher k němu pomalu obrátil pohled a lehce zavrtěl hlavou. "Ty jsi něco jiného, Trelane. S tou tvou přetvářkou a přehnanými frázemi. Je tohle součást bolesti, kterou nám chceš způsobit?"

Trelane se naklonil blíž. "A chtěl bys vědět, jaká je největší tragédie toho všeho, Jacku?"

"Ne nijak zvlášť, ne."

"Největší tragédie je, že ty jsi skutečně velice osamělá duše... a nevíš proč."

"A ty ano."

"Samozřejmě," potvrdil Trelane.

"Takže podělíš se se mnou o tu velkou znalost?"

Trelane zamyšlené potřásl hlavou. "Ne. Ne, nemyslím, že bych měl. Ještě ne. Je to poznání, na které, podle mě, ještě nejsi připraven. Ale na mou duši, kapitáne, dozvíte se to včas. I když vás musím varovat: možná se vám to, co uslyšíte, nebude líbit."

A zatímco ta poznámka zůstala viset ve vzduchu, Trelane zmizel.

Znovu se objevil na okraji talířové části Enterprise a široce se usmál.

"Ach, Q," zvolal. "Byl bys na mě tak pyšný. Tvoje lekce jsem zvládl na výbornou. Za to ti, Q, děkuji. Odpočívej v míru, s vědomím, že jsi udělal správnou věc. Anebo ještě líp. Odpočívej... ve vesmíru."

Hlasitě se zasmál vlastnímu vtipu a jeho veselé pochechtávání se rozléhalo i prázdnou vakua.

Linie A

10.

Picard pomalu otevřel oči s oním pocitem dezorientace, který se objeví vždy, když se člověk vzbudí na neznámém místě. Pak ale uslyšel tiché oddechování poblíž ohbí lokte a všechno se před ním vynořilo v jemně zářícím oparu.

"Och... bože," zašeptal.

Propnul prsty a pomalu zjistil, že ztratil cit v pravé ruce. Jemně, opatrně vytáhl ruku zpod Beverlyiny hlavy. Krátce se ve spánku zavrtěla, jak ji nechtěné zatahal za pramen vlasů, a pak už měl ruku volnou. Beverly sklouzle, na polštář s očima stále zavřenýma, zatímco si Picard ruku natáhl a rychle s ní zatřepal. Cítil mravenčení a pokusil se sevřít ruku v pěst.

"Mám ti na ni dát pusku a vyléčit ji?" ozval se něžný hlas vedle něj.

Podíval se na ni, a přestože měla oči stále zavřené, na rtech jí pohrával úsměv.

"Spi dál," promluvil Picard.

"To určitě. Za čtvrt hodiny jdu do služby."

Zamračil se a zkontroloval chronometr v potměšlé místnosti. Měla pravdu.

"Nám vnitřní hodiny, které jsou přesnější než cokoli na této lodi," vysvětlovala s nádechem pýchy. "Nastavím je, vzbudím se podle nich, jdu podle nich spát."

"Miluješ se podle nich?" zeptal se.

Ted' otevřela oči, které se v temnotě vesele blýskaly, jako by samy generovaly světlo. "Svým způsobem. Byl konečkonců nejvyšší čas a bylo to dlouhé prázdno."

"Chceš říct, že jsi neměla..."

Zavrtěla hlavou. "Ne, Jean-Lucu. Po tobě ne."

"Hmmp." A pak mu to zjištění pomalu začalo zapadat. Posadil se a opřel se o loket. "Beverly... chtělas jít na Enterprise kvůli..."

"Tobě?" dokončila za něj otázku. "Tak to je pořádně egoistický dotaz."

"Neodpověděla jsi mi," podotkl.

"Pravdu?"

"To je vždycky lepší."

"Enterprise byla skvělá příležitost. Moje kariéra už stagnovala dost dlouho. Budu navždy truchlit pro své děťátko, ale ono mě to už ochromovalo. Takže když jsem se rozhodla začít znova, ponořila jsem se do toho záměru úplně. Od studií jsem na ničem nestrávila tolik času. Spánek byla věc, které jsem se pro kariéru vzdala. Pak, když se objevila možnost přidělení na Enterprise, tak jsem se... jak zní ten výraz, co Jack užíval?" Zamračila se a pak se jí obličej rozjasnil. "Do toho obula naplno. Moje jméno a pověst byly uznány za prvotřídní. Pracovala jsem bezchybně a záznamy mám bez poskvrnky. Nikdo nepochyboval, že bych tu práci mohla dělat, ale já si nebyla jistá, zda mám dostatečně dlouhou praxi ve Flotile. A pak tu byla ještě ta skutečnost, že kapitánem Enterprise je Jack."

"Řekni mi... myslela sis, že když bude rozhodovat on, vysloví se pro tebe nebo proti?"

"Vsadila jsem na jedno z toho," prohlásila stručně. Když bylo podle Picardova obličejů jasné, že čekal víc než tuhle odpověď, dodala: "Řekněme, že jsem jen doufala, že se dokážeme přenést přes minulost."

"Takže fakt, že jsem na této lodi, neměl nic společného s tím, že jsi sem chtěla nastoupit."

"Jean-Lucu, tvoje ego je nekonečné." Smutně si povzdechla, jakoby strašně znepokojena objevem takové slabosti u svého milence.

"Zase jsi neodpověděla na otázku."

"Kdyby zněla odpověď ne, byl bys zklamaný, a kdybych řekla ano, byl bys ještě nesnesitelněji samolibý, než jsi teď."

"Ty jsi mistryně ve vyhýbavých odpovědích."

"Dobře, dobře." Těžce si povzdechla. "Když ti povím, že zjištění, že jsi tady komandérem, bylo velmi silným dodatečným podnětem, bude ti to stačit?"

Na chvíli se nad tím zamyslel. "Myslím, že bude muset." Pak těžce pokračoval. "Víš... tohle se nesmí stát pravidlem."

"Co myslíš?"

"Nedělejte stydlivou, doktorko. Nesedí vám to. Mluví o tomhle. O nás." Ukázal na sebe a na ni. "Jak by se proboha cítil Jack, kdyby to věděl?"

"Nevím."

"Ano, víš."

"Ano, vím," připustila neochotně Beverly. "Ale mám úplně ignorovat, co cítím... co cítíme... protože to naštvě mého

bývalého muže?"

"To není dobrý způsob, jak o tom přemýšlet," oznámil jí Picard. "Mysli na to jako na potenciální zhoršení už tak vyhočené situace mezi sebou a kapitánem téhle lodi."

Ležela na zádech a hleděla do stropu. "Když to postavíš takhle, pak je výběr jasný, že jo."

"Bohužel ano."

"No... tím je to vyřešeno." Otočila se, aby se na něj mohla podívat. "Jsem ráda, že jsme si promluvili, Jean-Lucu. Chci tím říct, že jsem vděčná i za všechno, co jsme dělali. Ale myslím, že bylo třeba si o tom promluvit a mít mezi sebou jasno. Pokud budeme spolu sloužit na Enterprise, je důležité vědět, jak náš vztah vypadá s ohledem na cokoli, co děláme... nebo neděláme..." Zhluboka se nadechla, jako by jí spadla z ramen obrovská tíha. "Tak jo... dáš si sprchu?"

"Můžeš jít první."

Usmála se. "Kdo říkal, že půjdeme postupně?"

Jak Geordi LaForge procházel kolem kajuty doktorky Howardové, zaznamenal, že se otvírají dveře. Uvítal to jako perfektní příležitost probrat s ní některé administrativní záležitosti, než obvyklý shon na ošetřovně zabere celou její pozornost. Rychle se otočil, zamířil ke dveřím a zavolal: "Doktorko!"

Ke svému značnému překvapení vrazil přímo do komandéra Picarda, který viditelně právě odcházel. Ke svému ještě většímu překvapení zjistil, že doktorka Howardová je ještě uvnitř a zjevně si zrovna upravuje horní část uniformy. Zabrало mu zhruba dvě sekundy, než si vše domyslel.

"Oh," vypravil ze sebe.

Picard po něm střelil pohledem, který jako by říkal Já to věděl. Ale Beverly nebyla ani na chvíli vyvedená z míry.

"Pojďte dál, Geordi. Co pro vás můžu udělat?"

Zachoval se podle jejího přání a vstoupil, zatímco Picard vyšel. Dveře se za Geordim zavřely a on pořád jen tak stál a zíral na doktorku Howardovou.

Ta se na něj podívala bez jakéhokoli výrazu. "Co pro vás můžu udělat, Geordi?"

"Ehm... já jsem to zapomněl," vykoktal a byla to vlastně pravda.

Povzdechla si. "Dobře, podívejte... velitel Picard a já jsme staří přátelé."

"Podívejte, doktorko," nejistě přešlápl, "to není moje věc."

"Ne, nebyla, ale teď myslím, že je."

"Ale já se nechci stát soudcem. Chci říct - kdo jsem, abych vynášel nějaké rozsudky?"

"Za prvé jste můj přítel," odpověděla mírně, "a záleží mi na tom, co si myslíte. Takže jsem nechtěla, abyste si myslel, že jsem zrovna potkala velitele Picarda a hned, vždyť víte..."

"To jsem si nemyslel. A i kdyby, no... vždyť jste oba dospěli."

"To jsme," usmála se Crusherová. "Něco jiného je, že někteří lidé by to mohli chápat jako něco nevhodného. Enterprise může vypadat jako obrovská loď, Geordi, ale jako komunita je tisíc lidí docela málo. Nepotřebujeme, aby se po lodi šířily, zvláště takhle brzo, klepy nebo mylná vysvětlení."

"Což je, nepřímo řečeno, že byste radši, aby o tom ode mě nikdo nic neslyšel."

Přikývla. "Správně."

Geordi na ni mrkl. "Nebojte, doktorko. Co se mě týká, neviděl jsem zhola nic."

"Díky, Geordi. Mimochodem, vážně, o čem jste chtěl se mnou mluvit?"

"Jenom nějaké maličkosti. Nic, co by nepočkalo, fakt."

"Dobře. V tom případě budu dole během pár minut. Oh, mimochodem, hlavní inženýrka Argylová musí přijít na prohlídku. Neustále 'zapomíná'. Chtěla bych, abyste za ní zašel a připomenul jí to osobně. Použijte proslulý LaForgeův šarm."

"Jasně, doktorko."

Teprve když opustil kajutu, Beverly si dlouze oddechla.

"Máte vůbec představu, kolik tu mám práce?" stěžovala si hlavní inženýrka Argylová. "Omluvte mě, prosím." Obešla Geordiho, aby se dostala k pracovnímu panelu.

Geordi se držel těsně za ní. "Ano, veliteli, jsem si toho plně vědom. Každý na téhle lodi si to uvědomuje."

"Ha, to má být vtip," prohlásila a slova pronesená se silným skotským přízvukem zněla, jako by je vyzpívala.

"Ne, to je pravda," odporoval. "Nejsem tady ještě moc dlouho, ale kdykoliv se zeptám někoho na cokoli, co se týká chodu lodí, všichni říkají totéž: 'Skoč si za Argylovou. Ta je na to expert'."

Vzhlédla a podívala se na něj, jako by ho viděla poprvé. "S tím na mě nechodte," řekla skepticky.

"Vypadám snad, že lžu?"

Pozorně zkoumala Geordiho oči a pátrala po náznaku přetvářky. "Buď jste pozoruhodně upřímný nebo úžasný pokrytec, to vám teda řeknu."

"Mnoho lidí se na vás spoléhá. To je tak těžký tomu uvěřit?"

"No," narovнала si uniformu, "inženýrům se nikdy nedostane uznání. Ne že bych to dělala pro uznání. To jste pochopil, že ano."

"Samozřejmě, veliteli."

"Dělám to, protože mě to baví. To je důležité. Baví mě to a musí se to udělat. V tom jste měl pravdu. I lidé, co o mně nikdy neslyšeli, na mě spoléhají."

"To je fakt. Právě proto je to taková ostuda, to je vše."

Úkosem se na něj podívala. "Co je taková ostuda?"

"Co?" Tvářil se udiveně, jako by to bylo tak jasné, až ho její otázka přímo ohromila. "No to, že se o sebe nestaráte. Pracujete tady tak těžce, že byste z toho mohla být nemocná, a kde by potom všichni byli?" Stiskla rty a přimhouřila oči. "Jaká by to byla tragédie."

"To si myslím v každém případě. Samozřejmě, pokud máte jiný názor, je to vaše plné právo. Už vás nebudu obírat o čas."

Otočil se, aby odešel, když se Argylová ozvala:

"Ošetřovateli LaForgi." Geordi se otočil.

"Ano, veliteli?"

"Jste zaručený pokrytec. Prosím, oznamte našemu váženému hlavnímu lékaři, že tam do hodiny budu," varovně zvedla prst, "pokud to nezabere moc času."

"Vyřídím," přítakal Geordi a usmál se svým nejhezčím, neodolatelným úsměvem.

Ani Argylová nebyla imunní a začervenala se.

Když vycházel ze strojovny, všiml si Geordi podivně vypadajícího důstojníka, který šel ke dveřím. Geordi se zastavil, ustoupil z cesty a pokynul důstojníkovi, aby ho předešel.

"Děkuji, pane LaForgi," poděkoval důstojník. Geordi s ním vyšel ven. "Vy znáte moje jméno?" podivil se. "Samozřejmě. Vím o všech nových členech posádky Enterprise."

"Máte dobrou paměť."

"Mám pozitronický mozek."

Geordi luskl prsty, když si vzpomněl. "Samozřejmě. Četl jsem o vás v lékařských novinách! Vy jste poručík Dat!"

"Nadporučík," opravil ho Dat. "Ale můžete mi říkat Date. Zjist'uji, že tomu dávám přednost, neboť to obsahuje nenucenost, která se mi zamlouvá."

"Oh. Tak fajn." Geordi uznale hvízdal. "Nadporučík Dat, první a jediný human-oid. Pozitronický mozek v lidském těle. Neuvěřitelné."

"To říká spousta lidí," poznamenal Dat. "Nícméně musím přiznat, že přestože rozumím tomu nadšení intelektuálně, mám potíže s jeho sdílením. Jelikož jsem tím, čím jsem tak dlouho, jak si jen pamatuji, nepřipadá mi na mně nic výjimečného."

"Věřím, že vám asi ne. Ale pro zbytek lékařské komunity jste přímo fascinující. Doktor Soong pracuje v Institutu Daystrom a vytvoří vás... no, tak to je... neuvěřitelný."

"To už jste říkal," poukázal Dat.

"Promiňte."

"Omluvy nejsou nutné. Nemohu se cítit uražen."

Dat vyšel, ale hned zpomalil, aby s ním mohl Geordi udržet krok. Musel si často připomínat, že musí zpomalit, aby ostatní, kteří s ním chtěli udržet krok, neuhnal. "Avšak mohu poskytnout pozorování změn lidské existence. Například skutečnost, že věda postupuje úžasnou rychlostí. Co by včera vypadalo jako pouhá fantazie, je dnes skutečností."

"Jo, jsem toho živoucím důkazem."

"Vy?" podivil se Dat.

"Jasně. Víte, po většinu života jsem byl slepý."

"Opravdu?" Podíval se na Geordiho oči. "Váš zrak nevypadá poškozeně."

"Protože není. Na čas jsem byl vybaven všemi možnými protézami. Nejprve senzorová síť a pak visor, kus kovu, který jsem měl přes obličej. Ale měl jsem z něj takové bolesti hlavy, že byste tomu nevěřil."

"Proč bych vám nevěřil?"

"Byly to opravdu strašné bolesti hlavy," prohlásil jednoduše Geordi. "Přestal jsem ho používat a určitou dobu jsem žil v temnotě. Nepoznal byste mě, protože jsem byl v té době dost zahořklý. Ale pak vynalezli tu klonovací techniku, která umožnila vypěstovat mi oči. Opravdové oči, které mi potom implantovali. Jsou k nerozeznání od pravých, že?"

"Skutečně," pohotově souhlasil Dat.

"V každém případě jsem strávil tolik času kolem lékařské profese, že mě to začalo fakt zajímat. Setkal jsem se s tolika doktory a sestrami, až jsem se nakonec rozhodl, že péče o druhé je směr, kterým se chci v životě vydat. A jedna věc vedla k další a tak jsem tady."

"Musíte teď prožívat úžasné období."

"To mi věřte, pane, je to tak. Věřte mi," ujist'oval Data při společné cestě koridorem. "Nenapadá mě žádné jiné místo, kde bych byl radši, nebo cokoliv, co bych dělal raději, než to kde jsem a co dělám právě teď."

Kolik času?

Kolik času uběhlo? Staletí? Tisíciletí? Eony?

Q se vznášel a první slaboučké záblesky uvědomění sama sebe se k němu natahovaly, jako si embryo dítěte poprvé začíná uvědomovat matčin hlas.

Bylo tam... velmi vzdálené volání.

Nevěděl, co to je, ale cítil, že to pro něj má význam. Avšak aby zjistil, že to pro něj má význam, musel by mít pocit sama sebe, aby mu to dávalo smysl, aby...

Bylo to opravdu strašně zmatené.

Co nevěděl, čemu nerozumí a co neměl ani nejmenší naději pochopit bylo, že ten slaboučký daleký hluk, který zaznamenával, byl počátek lidstva. Bylo těžké určit, co přesně zaujalo jeho nesouvislou pozornost.

Snad to byla humanoidní bytost roztrhaná obrovským divokým zvířetem se spoustou pařátů.

Snad to byl nářek novorozeněte.

Snad to bylo první znásilnění ženy nebo vražda muže. Opravdu se to nedalo říct. Ale upoutalo to jeho pozornost, stoprocentně ano.

Asi tak na milisekundu. Pak byl opět unášen pryč.

## ZMĚNA LINÍ

### Linie B

5.

Chafin se uchechtl, zatímco se nadporučík Geordi LaForge snažil soustředit na údaje z inženýrské stanice. "Takže ty sis jen tak zaskočil za Troi? Odnikud? A ona byla -?"

"Tome, raději bych o tom opravdu nemluvil, jasný?" přerušil ho Geordi. "Nepatří to mezi nejlepší okamžiky mého života a jejího určitě taky ne."

"No, u mě by teda určitě patřilo."

Geordi se otočil a podíval se na Chafina skrze visor. "Tome, řekni mi něco. Jak je to dlouho, cos měl rande?" "Rande?" Chafin se zamračil. "To jako když trávíš čas se ženou? Romantika?"

"Dlouho," potvrdil si Geordi. "Příliš dlouho."

"Neměl jste právo to udělat."

Martinezová probodávala Picarda zlostným pohledem. Na druhé straně stolu v konferenční místnosti seděl Picard, ruce s propletenými prsty položené před sebou. Mimo nich byl v místnosti už pouze Riker, který seděl vedle něj. Zatímco se mu ve tváři odrážela nespokojenost s tónem, jímž Martinezová obviňovala kapitána, Picard se zdál daleko klidnější, ne však méně rozhodný.

"To, co jsem udělal, profesorko, bylo pro dobro této posádky a lodi," prohlásil pevně. "To je můj nejvyšší zájem. Povolit nebo dokonce prominout Trelanovi jeho činy bylo pro mne nepřijatelné."

"Ó, ano," přitakala Martinezová se stěží potlačeným sarkasmem. "To je přímo úkolem téhle lodi, pokud si vzpomínám. Hledat nový život, dokud nejsme ohroženi."

"Váš tón není vhodný, profesorko," promluvil Riker. "Kapitán udělal, co bylo nezbytné pro bezpečnost všech, včetně vás. Rád uznávám vaši převahu v teoretických věcech, ale když přijde na praktické zacházení s bytostmi jako je Trelane, tak byste naopak vy měla vzít v úvahu možnost, že asi víme, co děláme."

Martinezová se zamračila. "Koukněte, já se tady nesnažím někoho podrazit. K čertu, kdybych se to pokoušela udělat, tak bych si teď hlasitě stěžovala na můstku nebo v Přední desítce, místo abych si vyžádala tuto soukromou schůzku. Jenom bych si přála, abychom našli lepší způsob, jak to zvládnout, to je vše."

"Souhlasím, profesorko," přitakal smířlivě Picard. "Bohužel jsme jej nenašli."

Martinezová si povzdechla. "Tak dobře. Fajn. Dala jsem průchod hněvu a vy jste mi odpověděl. Věřte mi nebo ne, oceňuji to. Nějaký vědec, co ani není členem Flotily, si přijde a začne si stěžovat, že něco děláte jinak, než by si představoval... k sakru, někteří kapitáni by mě vystřelili v obalu fotonového torpéda a tím by to skončilo."

"Den ještě neskončil," poznamenal Picard. Jeho kamenný výraz vyvolal u Martinezové úsměv.

"Dokud vás tady máme, profesorko," pokračoval Picard, "rád bych se zeptal, jak ještě dlouho budeme sledovat Ompetskou zvláštnost. Samozřejmě, že se snažíme přizpůsobit, ale neměl jsem v úmyslu z toho udělat svou celoživotní práci."

"Bez nepředvídatelných komplikací dalších osm až deset hodin, řekla bych. To mi postačí na úplné zmapování gravitačních proudů." Potřásla hlavou. "Nechci, aby to vypadalo, že s tím znovu začínám, ale to byla mimo jiné informace, kterou jsem chtěla dostat od Trelana."

Koneckonců tvrdil, že je odpovědný za většinu, jestli ne za všechny podivné anomálie, na které jste vytrvale naráželi. To by znamenalo, že toho o nich musel spoustu vědět. On mi ale dával informace po kapkách. Upřímně, bylo nemožné určit, jestli byl jednoduše upejpatý, nebo si ve skutečnosti nebyl jistý, jak udělal to, co udělal, ale nechtěl to přiznat. "Pokud si mohu vybrat, hádal bych to druhé," řekl Picard. "Jedna do očí bijící skutečnost je, že Trelane byl a je velice neukázněný talent."

"To je bezpochyby potvrzeno deníkem původní Enterprise, která se s nim setkala," potvrdil Riker. "Například bez potíží dokázal vytvořit jídlo, ale nemělo žádnou chuť."

"Pokud je tohle část požadavků," pobaveně řekla Martinezová, "pak je moje matka všemocná bytost."

"Nejsou snad všechny?" poznamenal Picard.

To Martinezovou rozesmálo a Picard si nemohl nevšimnout, že je opravdu pozoruhodná a sympatická žena. Kdyby se jen nestala tahle věc s Trelanem a Q a nepostavila Picarda a Martinezovou proti sobě. Kdo ví, jak by se věci vyvinuly. Q měl ostatně bezpochyby ve zvyku objevit se v nejnevhodnějším možném okamžiku. Na druhou stranu, kdy vůbec nastane vhodný okamžik, aby se Q objevil?

Riker se také usmíval. Pak ale zvážněl: "Také vytvořil v krbu oheň, který nevydával žádné teplo."

"Takže povrchové mechanice rozuměl dostatečně na to, aby vyvolal vnější dojem, ale vůbec nepronikl do hlubší dynamiky," zamyšleně poznamenala Martinezová. "Což by bezpochyby podporovalo teorii, že ve skutečnosti naprosto nemusí vědět, co dělá."

"Jenom to dělá," přikývl Picard. "Také by to podpořilo důvody, proč by měl být Q Trelanovým 'mentorem'. Představa bytosti, která vládne takovým druhem moci a přesto nemá jasno v tom, jak ji použít..."

"Je dost děsivá," doplnil Riker.

"Nikdy mě nenapadlo, že to řeknu, ale jsou okamžiky, kdy Q určitě nezávidím jeho životní los. No," - podíval se z Rikera na Martinezovou - "předpokládám, že téma jsme vyčerpali."

Oba přikývli. Riker vstal a následován Martinezovou vyšel z konferenční místnosti.

"Pane Worfe," řekl Riker energicky, jakmile vešel na můstek.

"Ano, pane."

"Laskavě informujte Hvězdnou flotilu, že profesorka Martinezová myslí, že skončí s pozorováním a výzkumem Ompetské zvláštnosti do... deseti hodin." Podíval se na ni. Přikývla. "Za předpokladu, že nenastane žádný další překvapivý vývoj událostí, máme rozkaz pokračovat k planetě Terminus a tam profesorku vysadit, aby se setkala s několika kolegy a podala úplnou zprávu."

"Ano, pane."

"Veliteli, děkuji za všechnu vaši pomoc," poděkovala Martinezová.

"Bylo mi potěšením."

Zatímco Martinezová vykročila k turbovýtahu, Riker si uvědomil, že Picard nevyšel z konferenční místnosti. Zamířil tedy zpátky a dveře se za ním zavřely, takže si nevšiml, co se stalo, když Andrea Martinezová vešla do turbovýtahu. Výkřik byl krátký a přerušovaný zavíracími se dveřmi. Přesto stačil upozornit zbytek posádky můstku. Ta měla zhruba dvě sekundy, aby zareagovala, než můstek zmizel.

"Kapitáne - ?"

Picardův nepřítomný pohled se zaměřil na Rikera. "Ano, Jedničko?"

"Jste v pořádku, pane?"

Picard chvíli nad tou otázkou uvažoval a pak si povzdechl. "Víte, ona měla pravdu."

"Pravdu v čem - ?"

"Měl jsem tu záležitost s Trelanem zvládnout lépe."

"Netuším jak."

"To já také ne, a to mě na tom nejvíce zlobí. Střetli jsme se dvěma bytostmi neobyčejné moci a schopností. .. a já jsem to setkání zakončil tím, že jsem je vykázal z lodi, protože jsem nebyl schopen uřídit jejich ničivé sklony. Jak velká část mého jednání byla motivována skutečnými obavami o bezpečnost lodi a nakolik v tom hrálo roli moje ego, naježené kvůli porušení mých pravidel disciplíny?"

"Neměl jste na vybranou, kapitáne," řekl Riker. "Jestliže Trelane už od začátku nerespektoval pravidla vedení a autority... nedá se vůbec říct, jak by se věci mohly vyvinout. Vážně pochybuji, že by se zlepšily. Ve skutečnosti se můžu zaručit, že by se pouze zhoršovaly."

Picard přikývl. "To si uvědomuji. Přesto se mi to nemusí líbit. Stejně jako není možné, abych toho nelitoval. 'Ze všech slov jazyka i pera jsou nejsmutnější ta, že...'"

"Mohlo se to stát," doplnil Riker. "To všechno napsal Shakespeare, že ano?"

"Téměř všechno," poznamenal Picard. "To byl John Greenleaf Whittier."

Riker ani na okamžik nezaváhal. "To jsem věděl, jen jsem chtěl vědět, jestli vy také."

"Samozřejmě," odpověděl Picard s hraným rozhořčením.

A to byl okamžik, kdy se objevil až příliš známý záblesk světla, který okamžitě upoutal jejich pozornost. Stál tam Q a působil opravdu nervózně.

"Viděli jste ho?"

Picard se ani nenamáhal poukázat na fakt, že Q ignoruje rozkaz kapitána, aby se k čertu držel mimo loď. Takové záležitosti měly většinou pramalou váhu, co se týkalo Q, ale tentokrát to vypadalo, že je znepokojen tak opravdově, na nejvyšší míru, že to plně zaujalo Picardovu pozornost. Nemusel se ptát, po kom Q pátrá. "Ne, od minule ne."

"Hmmm." Q začal přecházet. "Máme problém."

Picard s Rikerem se ozvali unisono: "My?"

"Ano, 'my', Jean-Lucu. Po tom tvém malém slovním útoku Trelane zmizel."

"Nevšiml jsem si, že bys proti mému slovnímu útoku něco namítal!"

"To jsem se mohl zrovna tak přeslechnout," podotkl Q. "Kdybych byl reagoval vhodným způsobem a proměnil té v jezevčíka, bidet nebo pěknou chajdu nebo něco stejně užitečného, nemuselo se tohle stát. Ale jelikož jsem pouze přihlížel..."

"Přihlížel? Ty jsi se mnou souhlasil!"

"Kolik ještě takových nekonečných nepodstatností na mě ještě vytáhneš, Jean-Lucu? Na někoho, kdo má omezenou délku života to vypadá, že rád plýtváš časem."

"Dobře, ať je po tvém," zavrčel Picard podrážděně jako většinou, jakmile byl Q poblíž. "Takže Trelane zmizel a ty ho nemůžeš najít."

"Přesně tak, a bohužel, mohlo by to být velice nebezpečné. Bytost s jeho schopnostmi, ponechaná vlastní vynalézavosti, zmatená, ukrivděná a rozzlobená... následky mohou být katastrofální."

"Co navrhuješ?" zeptal se Picard poněkud netrpělivě. "Nemůžeme kvůli němu prohledávat celou Galaxii."

"Tak na to teda budu muset dohlédnout. Nedělej si s tím starosti, Jean-Lucu. Jako vždy uklidím nepořádek, který jsi způsobil."

Picard otevřel ústa a chystal se ostře odseknout, ale rozmyslel si to. Jaký by to mělo smysl pomyslet si.

Místo toho se na místě otočil a vyšel na můstek s Rikerem těsně v patách...

Riker vletěl do Picarda a málem ho porazil. Na kratičký okamžik, nechápal, proč se Picard zastavil.

Pak to pochopil.

Mústek zmizel.

Vlastně nezmizel, ale změnil se. Teď vypadal jako středověká mučirna. Místo přepážek tam byly cihlové zdi a na podlaze hlína. Ve vzduchu visel nepříjemný zápach a jediné osvětlení poskytovaly blikající pochodně na každé straně místnosti. Celá posádka můstku byla připoutána řetězy ke zdi a pro jistotu umlčena. Worf sebou škulal nejagresivněji, lomcoval řetězy a vydával neartikulované vrčivé zvuky. Dat pečlivě zkoumal pevnost řetězů článku po článku, ale se stejným úspěchem.

Vzhlédli k Picardovi s očima zoufale zírajícíma nad roubíky, které jim bránily v řeči.

"Víš," prohodil po chvíli Q, který stál Picardovi po boku, "myslí si, že jsem blázen, ale tuším, že Trelana nakonec vůbec nebudeme muset hledat nijak daleko."

Linie B

6.

Profesorka Martinezová nedávala při vstupu do turbovýťahu pozor a byla tím pádem naprosto zaskočena zjištěním, že výťah tam ve skutečnosti vůbec není.

Když si toho všimla, bylo už pozdě. Gravitace - i když na Enterprise pouze uměle vytvořená - ji zachytila a vzápětí Martinezová letěla dolů. Vykřikla, jak se řítí šachtou, a hrabala prsty do vzduchu, jako by se ho mohla zachytit. V jednom okamžiku cítila, jak jí ruce zuřivě přejely po stěně šachty, ta však byla zcela hladká a nebylo na ní vůbec nic, čeho by se mohla zachytit.

Připadalo jí, že křičí a padá už věky, ale ve skutečnosti to trvalo jen pár sekund.

Pak se pád zastavil.

Panika, které propadla, ji tolik ochromila, že jí trvalo několik sekund, než si uvědomila, že už vlastně nepadá. Vznášela se ve vzduchu a až tehdy si uvědomila, že už se nikam neřítí.

Její první myšlenkou bylo, že je mrtvá a na dost podivné cestě do nebe.

Druhá myšlenka byla poněkud praktičtější, i když nikoli správná: konkrétně ji napadlo, že systém podpory života na Enterprise obsahuje nějaký program, který ruší gravitaci, když zaznamená padající tělo. Loď ve skutečnosti takový program neměla, i když to vůbec nebyl špatný nápad. .

Třetí myšlenka byla zásah do černého.

"Trelane," zašeptala.

"K vašim službám," ozval se vemlouvavý hlas.

Těsně nad ní se objevilo světlo. Stál tam Trelane, kterému nevadilo, že tam vlastně není na čem stát. Vypadalo to, že mu beztlížný stav nepůsobí nejmenší problémy. Rozhodně daleko menší než Martinezové, která bojovala s nutkáním se ho zachytit. Světlo pocházelo z tepaného svícnu, který Trelane držel v pravé ruce.

Pokusila se uklidnit hlas, aby zněl vyrovnaně. Uspěla pramálo. "Co... co to děláš?"

"Dělám?" Tvářil se, jako by mu ta otázka nedávala žádný smysl. "Co tím myslíte?"

"Proč jsi nechal zmizet výťah? Proč se tady jen tak... jen tak vznáším?"

Udělal "krok" k ní. Světlo svícnu mu vytvářelo na obličej tančící stíny, které mu dodávaly téměř ďábelský výraz.

"Bojíte se?"

"No... ano."

"Oh, skvělé!" pochlivil si spokojeně. Téměř konverzačním tónem pokračoval: "Rozsah lidských emocí je tak fascinující. Chci je všechny vyzkoušet. Já sám jsem samozřejmě nikdy nepoznal strach. Triumf, zlost, frustraci, ano. Těch jsem se napil zhluboka z kalichu hořkosti," deklamoval s tragickým nádechem a udeřil se pěstí do hrudi. Vtom zase změnil náladu a promluvil s téměř odtahitou morbidní zvědavostí. "Ale strach, strach je opravdu působivý. Tak co se stane? Buší vám srdce? Krátí se vám dech, tělo se pokryje potem? To všechno?"

Přikývla, snažila se překonat hrůzu, přesvědčit sama sebe, že jediné, co musí udělat, je zůstat klidná a pak že neskončí rozmetaná po celém dně šachty turbovýťahu. Bohužel, moc se jí to nedařilo.

"Víte, co je opravdu fascinující?" nadhodil.

Myslela, že to je řečnická otázka, dokud jí jeho otrávený výraz nenapověděl, že čeká na odpověď. "C... co je fascinující, Trelane?"

"No, jak chápou lidské emoce, tak při strachu se projevují přesně stejné symptomy, jako když prožíváte vášně. Řekněte mi... čím myslíte že to je?"

"To je..." olízla si rty, které měla najednou hrozně suché. Cítila, jak se jí svírá hrdlo. "To je... to je část lidské fyziologie.

To je... prostě to tak je, to je všechno."

"Oh, to není dost dobré vysvětlení, profesorko!" zvolal Trelane evidentně zklamán.

Martinezová padala.

Vykřikla, ale výkřik stěží vyšel z hrdla, než se zastavila.

Trelane ji nechal padnout necelý metr, pak její pád zarazil. Nato ji nechal vystoupat do úrovně svých očí a ona uviděla něco, co ji opravdu vyděsilo.

Ty oči byly téměř mrtvé. Jediná známka života za nimi byl studený, mihotavý a vzdálený nádech pobavení. "Snažte se víc, profesorko. Mnohem víc."

Povolily jí nervy.

"Nechápu, co chceš, abych řekla!!" zaječela. "Řekni mi, co mám říct! Neumím číst myšlenky. Nejsem psycholog!"

Jako by se mu nad hlavou objevilo světlo.

"Víte... máte pravdu! Vy jste tak fascinující, upřímná žena... ale nejste psycholog ani neumíte číst myšlenky." Luskal prsty.

Deanna Troi se ve své kajutě naklonila a vzala praporečka Cavalieriho za ruku. "Proč mi neřekneš, co tě opravdu trápí, Josephe," zeptala se jemně.

Zamyšleně se na ni podíval a podotkl: "Vy už to stejně víte, že ano."

"Mám silný pocit," prohlásila, což byl poněkud mírný výraz. "Ale proč mi to neřekneš? Myslím, že by bylo lepší, kdybys to vyslovil."

"Dobře," povzdechl si. "Myslím, že mám problém s delšími známostmi kvůli neustálému strachu z opuštěnosti. Myslím, že i když žena říká, že mě má ráda, může mě prostě kdykoli opustit."

Deanna Troi zmizela.

Cavalieri seděl a koukal do prázdného prostoru. Pak natáhl ruce, aby se ujistil, že se jen nezneviditelnila, ale zmizela úplně. Poté zkusmo promluvil k prázdné místnosti: "Je tohle... ehm... je to nějaký druh názorné ukázky...?"

Deanna se zhmotnila v šachtě turbovýtahu, několik centimetrů od Andrey Martinezové. Chvilí ji trvalo, než plně pochopila, co se přihodilo. V tom okamžiku ji téměř sežehl záchvat slepé paniky, jak se snažila najít oporu tam, kde žádná nebyla.

"Oh, přestaňte kolem sebe mlátit," promluvil lehce otráveně Trelane.

"Pomozte mi," zašeptala Martinezová, "madre de Dios, poradkyně, pomozte mi..."

"Tohle není pomoc pro vás," informoval ji Trelane. "Ona má pomoci mně. Pomoci mi porozumět, pochopit, růst, plně obsáhnout tu úchvatnou různorodost emocí a vášní, které utvářejí lidskou duši. Vyhledal jsem pomoc laskavé profesorky, má krásná Deanno, ale lituji, byla mi jen pramálo k užítku. Oh, byla velice okouzlující společník, když si myslela, že jí budu užitečný. Jedna vlezlá otázka za druhou o všem možném. Ale když jsem chtěl já, aby mi pomohla, tak začala fňukat a kňourat." Spiklenecky ztišil hlas: "Upřímně, bylo to dost trapné. Měla jste štěstí, že jste toho byla ušetřena. Vlastně... není žádná záruka, že toho budete ušetřena v budoucnu. Nebojte se, moje drahá poradkyně Troi. Uchráním vás dalších takových potupných výstupů."

Udělal nedbalé gesto směrem k Martinezové.

Spadla.

Jak padala do hlubin, ztrácel se s ní i zoufalý křik, který se mísil s Deanniným. Křik Martinezové už bylo odporné zadunění těla, které narazilo na podlahu. "Deanno," řekl drsně Trelane, "navrhuji, abyste se ovládla, nebo si budu nucen najít někoho jiného, kdo rozumí lidské mysli. Vy pak na oplátku budete dělat společnost profesorce Martinezové. Pochybuji, že byste to chtěla."

S nelidským úsilím se Deanna uklidnila a postavila se Trelanovi tváří v tvář.

"Mnohem lepší," pronesl Trelane. "Teď, když jste se úplně ovládla, můžeme pokračovat."

Přiblížil se k ní a sledoval ji se zaujatou pozorností. Přejel jí prstem po linii hrdla. "Jsem si jistý, že to bude poučné pro nás oba."

Linie B

7.

Picard zděšeně sledoval přízračnou scénu, v níž byl jeho můstek přetvořen. Můstek, nervové centrum, místo, které bylo jádrem Enterprise, se změnil v příšernou, hrůzostrašnou karikaturu sama sebe. Jakýmsi šíleným způsobem se Picard cítil zhanoben.

Samotného ho překvapila drsnost vlastního hlasu, když se otočil ke Q. "Změň to zpátky!"

Q však vypadal překvapeně. "Já se snažím," namítl. "Já se snažím, ale vypadá to, že -"

"Změň to, Q! Hned!"

"Bud' zticha, Picarde!" vykřikl Q se zuřivostí, kterou u něj dosud nezažili.

V té chvíli si Picard všiml, že Q má v očích něco, co nemělo daleko k ryzímu strachu. Tohle přesahuje vše, s čím se kdy střetl, a ta myšlenka byla následována zděšeným dohadem co by mohlo přesáhnout to, s čím se dosud střetl?

Q se ale okamžitě ovládl. Zavřel oči a vypadal, jako by se uzavřel do sebe, našel klidné místo, o které se mohl opřít a ze kterého mohl čerpat. Dýchání (pokud se ovšem u bytosti jako Q dá říct, že dýchá a že pouze nevytváří nějaký druh iluze), se zpomalilo; oční víčka se zachvěla.

Když opět otevřel oči, můstek se vrátil do normální podoby.

Posádka zůstala v původních pozicích, ale okovy zmizely. Worf měl paže nad hlavou, jako by byly stále ještě připoutány ke zdi řetězy, jimiž do poslední chvíle, než je Q nechal zmizet, lomcoval. Následkem toho klopýtl a málem upadl, ale rychle se mu podařilo narovnat se.

Okamžitě se otočil a nakročil, aby mohl vyrazit ke Q. Očividně byl na tuto mocnou bytost naštvaný. Q vypadal velice zranitelně, jako dosud málokdy ve svém dlouhém životě. Přeměna můstku ho zřetelně vysílila.

"Stůjte, pane Worfe!" ostře přikázal Picard.

Smysl pro povinnost a věrnost kapitánovi obrazně přikovaly Worfovy nohy k zemi.

Přesto to v něm zjevně vřelo. "Kapitáne, co to udělal?"

"Nic, ty primitive," odsekl Q, který se opřel o pažení. "Nic, až na to, že jsem vás dostal z řetězů, kam tě s potěšením zase

vrátím, jestli si to přeješ."

Worf odpověděl zavrčením.

"Pane Date, hlášení," rozkázal řízně Riker.

"Změna nastala bez jakéhokoli varování, pane," oznámil Dat. "Žádná změna v údajích energií, nespustil se žádný automatický poplach. V jednom okamžiku bylo všechno v pořádku a náhle jsme byli přesně tak, jak jste nás viděl, pane."

"Trelane," pronesl Q. "Musel to být on."

"Nebo Trelane s něčí pomocí," poznamenal temně Worf a jeho pohled jasně naznačoval, kdo podle něj přiložil ruku k dílu.

"Ah, prosím," odsekl Q. "Nejsem ničím pomahač."

"Tak to je slabé slovo," zamumlal Riker.

Q se k němu otočil. "Podívejte, Rikere, nelíbí se mi to o nic víc než vám! Ale nemůžete mě z toho vinit!"

"Vy jste ten, kdo ho sem dovedl!" připomněl Riker.

"Jestli si chcete stěžovat..."

"Q!" zarazil ho zlostně Picard. "Kde je?"

"Nevím!" vypálil Q. "Máte vůbec páru, jak je pro mě těžké říct ta tři slova dohromady, Picarde? Já... to... nevím."

"Užasl byste, Q, jak málo nás zajímá, že máte s něčím potíže," informoval ho Worf.

"Poplach," rozkázal Picard, který si uvědomil, že konverzace nikam nevede. "Bezpečnostní tým - na všechny paluby.

Najděte Trelana. To je vše, co chci, abyste udělali, pane Worfe. Neútočte na něj. Neprovokujte ho. Jen ho najděte. Dále chci, aby se všichni nahlásili. Ať se ozvou všichni muži, ženy, děti. Chci slyšet hlášení od každého."

"Troi můstku!" zvolala Deanna. Bez odpovědi.

"Vidíte?" poznamenal Trelane, který ji s klidem sledoval v šachtě turbovýťahu. "Poznal jsem, že se rozhodujete, zda zavolat o pomoc. Nuže, necítíte se teď lépe? Nechal jsem vás povolát kavalerii, a vy jste to zkusila. Samozřejmě, že nepřijdou. Zablokovat komunikaci... milá dámo, ten trik jsem dokonale ovládl před sto lety. Určitě si nemyslíte, že s tím teď budu mít problémy, že ne? Přejdeme k věci, má drahá. Byl jsem k vám zcela upřímný. Domnívám se, že od vás můžu očekávat, že mi poskytnete podobnou laskavost."

Deanna se vzchopila. Když se na něj znovu zpřímá podívala, byl to pohled stejně klidný, jako by relaxovali u ní v kajutě.

"Samozřejmě," přitakala; její hlas zněl, jako by přicházel z obrovské dálky. "Budu šťastná, když pro vás budu moci udělat vše, co bude v mých silách."

"Skvostné. Takže... se zesnulou profesorkou Martinezovou jsem probíral to podivné spojení mezi obrovskou touhou a hrozným strachem. Zajímá mě, proč je tomu tak. Poskytla mi nějaké příšerně nudné nesmysly, co neměly hlavu ani patu, o lidské fyziologii. Nezajímá mě lidské tělo. Je to dost ubohá, slabá, zranitelná věc. Je to mysl, moje drahá, co je mojí vášní. Je to moje posedlost. Mysl, ze které pramení všechny zajímavé aspekty lidstva. Takže... povězte mi... jaké je spojení mezi strachem a touhou? A pamatujte na..." Významně ukázal do šachty.

Deanna Troi se nebála. Pokud měla strach, zahнала ho do kouta vědomí, kde ji nemohl ublížit. Největším problémem bylo nemyslet na ženské tělo, které leželo na dně turbošachty.

"To je složitá otázka," začala. "Nepřekvapilo by mě, kdyby strach a touha měly spoustu společného. V každém z nich se skrývá značná část toho druhého."

Deannin věcný tón ho uchvátil. Zamyšleně si promnul bradu. "Pokračujte, prosím."

"No... co se týče romantického vztahu, obsahuje vysoký stupeň osobního rizika."

"Jako zápas na život a na smrt!" zvolal Trelane.

"Ne, ne zcela. Ve chvíli boje máte co do činění pouze s instinktem přežití. Všechna pozornost se soustřeďuje na jediný cíl: Přežít!"

"Stejně, jako to teď děláte vy."

"Svým způsobem," připustila pohotově. "Ale milostný vztah mezi dvěma... nebo více... lidmi je rozhodně daleko komplikovanější. Je v něm mnoho významových odstínů. Také při něm dochází k jistému obnažení."

Trelanovy oči se temně zaleskly, jako když kámen udeří do pazourku. "Narážíte na nahotu. Na sex."

"Ne, ne tak docela, i když i to je součástí vztahu. Měla jsem na mysli emocionální odhalení. To, že jsi vystaven odmítnutí. To je velice zranitelný stav. Navíc, ano, sex je element, který se také musí brát v úvahu. Nikdy jindy nejsme jako druh zranitelnější než při milování. Jediný pohled, gesto vydá za tisíc slov. Když přijde na sex, věř mi: jeden špatně načasovaný úšklebek může pokazit celý večer. Nekontrolovaný záchvat smíchu může rozbít vztah. Už jsem to viděla."

"Takže kvůli všem těmto prvkům," uzavřel Trelane, "existuje strach, že se stane chyba. Že se někdo dopustí faux pas. Že budou zraněny city."

"Přesně."

"Zní to hrozně!"

"Svým způsobem to je hrozné. Stojí to však za to. Nic, co ve vesmíru za něco stojí, se nedá získat bez určitého rizika, včetně lásky a štěstí."

"To je neuvěřitelně zajímavé, sladká Deanno. Vy rozumíte tolika věcem. A díky vám to teď chápu i já! Nejkrásnější," vykřikl bez dechu. "Obdaruji vás za to, že jste mi umožnila nahlédnout do podstaty lidství. Za to vám poskytnu pocit, jaké to je být blízko božství."

"Oh, to je... to je v pořádku," bránila se Deanna, která se snažila nesklouznout do nervozity. "Komandér Riker byl v

podobné situaci a nevyvedlo se to zrovna nejlépe. Takže jestli mi nabízíš moc, jako byla tamta..."

"Oh, ne! Samozřejmě, že ne. Nechtěl bych vás zatížit něčím tak úžasným a potenciálně nebezpečným."

"Pokud pro mě chceš něco udělat, tak by mi rozhodně nevadilo, kdybys mě vrátil do kajuty."

"Oh, časem. Časem." Ušklíbl se jako neobyčejně potěšené dítě a pokračoval. "Teď přijde to, co jsem pro vás nachystal, milá Deanno. Budete... jste připravená?" přerušil sám sebe otázkou.

"Nejspíš ano."

"Dobře. Protože, Deanno, stane se tohle. Vím, že to pro vás bude úžasný zážitek."

Připlul k ní a pomalu si přitáhl její obličej. Pamatuj na centrum klidu! křičela na ni mysl. Stálo to hodně sebekontroly, aby se netrásla strachy, když jí všemocná bytost přiblížila rty těsně k uchu. Jemně ji kousl do ušního lalůčku a pak velmi tiše zašeptal.

Deanně Troi už v minulosti muži šeptali do ucha nesčetněkrát. Ale nepamatovala si na žádného, kterého by přitom vůbec neslyšela dýchat. Slyšela hlas, ale necítila na kůži žádné teplo dechu.

Na tu chybějící drobnost však rychle zapomněla, když uslyšela, co jí Trelane nabízí.

"Vy," prozrazoval jí s potěšením, "rozhodnete, kdo bude žít a kdo zemře."

Na můstku prošli právě čtvrtinu hlášení od členů posádky, když se Dat otočil na židli operačního a řekl: "Kapitáne... myslím, že tohle byste měl slyšet."

Picard si poposedl. "Prosím."

"Ehm, kapitáne? Tady praporčík Cavalieri. Tohle se stalo a já si napřed myslel, že se třeba snaží o názornou ukázkou."

Chci říct, nevím, co všechno dokáže a možná -"

"Praporčíku, hlášení," přerušil ho pevně Picard. "Poradkyně Troi zmizela, pane."

Picardovi šlo dost na nervy, že Q, který stál vedle něj vypadal, jako by u všech čertů na můstek patřil. Přesto nakrátko pocítil úlevu, že tam Q ve skutečnosti je.

"Zmizela?" ověřoval si.

"Ano, pane."

"Skvělé. Děkuji, že jste to nahlásil, praporčíku. Můstek poradkyně Troi," navázal bez přerušení.

Ticho. Ale jen na okamžik, protože Picard napůl očekával, že nedostane žádnou odpověď.

"Počítači, lokalizuj poradkyni Troi."

"Poradkyně Troi je v turbošachtě A," odpověděl počítač.

Za všechna ta léta, co byl Picard kapitánem na Enterprise, takovou odpověď ještě neobdržel. Na moment si myslel, že Trelanovy triky s realitou počítač znátly. "Je v turbovýťahu?" ujíšťoval se.

"Negativní," informoval ho pedanticky počítač. "Nachází se v šachtě mezi palubami patnáct a šestnáct."

"O můj bože," zašeptal Riker.

Okamžitě přešli k šachtě turbovýťahu. Dveře se neotevřely. "Manuální ovládání," přikázal Picard.

Riker otevřel panel manuálního ovládání a zmáčkl bezpečnostní vypínač. Stále nic.

"Mám to udělat?" nabídl se Q.

Ale to už byl u dveří Worf. Vsunul prsty mezi dveře, zaťal zuby a zavrčel. Dveře se Klingonovou silou otevřely.

Worf zavrával a jen o vlásek nepřepadl do šachty. To bylo totiž to jediné, co se před ním objevilo... potměšlá šachta. V dohledu nebyl žádný turbovýťah.

Avšak dříve, než se mohl Worf ocitnout ve vážném nebezpečí, Riker s Picardem ho chytli za ruku a zadní část uniformy a vtáhli do bezpečí. Q stojící poblíž zamumlal: "Nemuseli jste se bát. Nejspíš by přistál na hlavě a vyhnul se tak vážným zraněním."

Riker se předklonil a zapřel se rukama o stěny šachty. Na krátký okamžik se cítil jako se musel cítit Orfeus, když křičel do temného vchodu Hádova království a volal jméno své milované, která se vracela mezi mrtvé. "Deanno!" zakřičel.

Hluboko dole Deanna vzhledla, jakmile zaslechla Rikerův hlas, který se rozléhal šachtou. Chtěla odpovědět, vykřiknout, poděkovat Bohu, že zjistili, kde je.

Ale nemohla udělat vůbec nic. Najednou se cítila paralyzována, neschopná se pohnout či promluvit nebo jakkoli reagovat.

Trelane se neustále vznášel na místě, ale teď vypadal poměrně rozzlobeně. "Začínají být dost únavní," pronesl beze snahy skrýt rozmrzelost. "Pojď, má drahá. Měli bychom se odebrat někam, kde můžeme relaxovat a zkoumat tvoji nově nalezenou nadvládu nad životem a smrtí."

Zmizeli.

Guinan o nich věděla půl sekundy předtím, než dorazili.

Celé ráno byla jako na trní, byla si totiž jistá, že na obzoru se rýsují velké potíže. Posledních pár minut dostávala tolik podnětů, že je její smysly téměř nedokázaly zvládnout. Bylo to, jako by nevěděla, kam se "podívat" dřív. Hosté v Přední desítce ji sledovali se starostlivým zájmem, neboť Guinan dnes viditelně nebyla ve své kůži. Jakmile však mělo dojít k přepadení jejího malého teritoria, hrozba a blízkost nebezpečí jí pomohly úplně zaostřit mysl. Stačila ale jen stěží vykřiknout: "Všichni pryč!" a pak už nebyl čas na nic. Trelane s Deannou po boku se objevil jen tak ze vzduchu.

Deanna se mohla opět pohybovat a znovu byla schopná mluvit.

"Guinan můstku!" vykřikla Guinan. "Trelane je tady dole!" Zatímco mluvila, vyšla zpoza baru a zamířila přímo k Trelanovi. "Zůstaň stát kde jsi a nedělej žádné potíže."

"Totéž bych mohl nařídít já tobě," odsekl Trelane a luskl prsty.

Guinan okamžitě znehybněla, ztichla jako pěna. Ve tváři se jí zračil výraz opravdového překvapení.

"Nech ji jít, Trelane!" vykřikla Deanna.

"Proč bych měl?" zeptal se Trelane, který vypadal zcela zmateně. "Nemám ji rád. A když já nemám rád ji a ona nemá ráda mne, tak jaký by to mělo smysl? Oba by nás to jen našťvalo. A pokud má někdo z nás mít potíže, budu daleko raději, když to bude ona. Ledaže..." Zatvářil se prohnáně a skoro se rozhlířil. "Ledaže by to byla ona, koho vybereš, aby zemřel. Můžu to za tebe zařídit, jestli chceš."

Mávl rukou a Guinan se do Přední desítky dívala zvenku, skrz klenutá skla.

Zrušil ochromení a vydal ji napospas studenému, nemilosrdnému vakuu vesmíru.

Linie B

8.

Po celé Přední desítce se ozývaly výkřiky ohromení a děsu, zatímco Guinan, natlačená na sklo, s široce otevřenými očima divoce bušila do okna, třebaže neměla nejmenší naději se přes něj dostat. A díky tloušťce skla nebylo slyšet ani údery pěsti.

"Troj transportéru," vykřikla Deanna.

"Oh, prosím," ozval se Trelane svým arogantním způsobem. "To už jste zapomněla? Nikdo si s nikým nepovídá, když to nedovolím. Guinanin pokus zavolat o pomoc taky nikdo neslyšel. Tohle je moje hra, poradkyně... s mými pravidly. Teď... zde někdo zemře. Výběr je na vás, takže budete mít představu, jaké to je být bohem. Jestli si přejete, aby to byla Guinan, staniž se. Necháme ji venku dalších, hmm, řekněme dvacet sekund - a, jak se říká - bude to. Pokud si ale přejete, aby to byl někdo jiný, pak si vyberte. Ale vybírejte rychle. Moje trpělivost se tenčí a já jsem jednoduše unášen jinými záležitostmi, na které musím dohlédnout."

Guinan dál mlátila do skla.

Riker hleděl dolů do šachty a pak pronesl: "Zdalo se mi, že jsem něco viděl. Nějaký záblesk. Podobný tomu, když se objeví Q. Musí s ní být Trelane."

"Samozřejmě, že je s ní, Rikere," utrousil pohrdavě Q. "Pokud ovšem nemá vaše drahá poradkyně ve zvyku dobrovolně se vznášet v turbošachtě."

"Počítači, lokalizuj poradkyni Troi," rozkázal Picard, který usoudil, že bude rozumnější znovu to ověřit. Jestli že je v Trelanově společnosti, což je evidentně pravda, pak se to mohlo velice snadno měnit.

"Poradkyně Troi je v Přední desítce."

"Setkáme se tam," slíbil Q a v záblesku zmizel, zatímco Picard a ostatní zamířili k nouzovému východu.

"Zkoušíte moji trpělivost, poradkyně," prohlásil Trelane.

"Přenes ji sem zpátky! Hned!"

Pohled mu ztvrdl. "Víte... váš postoj se mi přestává líbit."

V tom okamžiku se Guinan opět objevila uprostřed Přední desítky. Klečela na zemi na všech čtyřech, a pak se lapajíc po dechu převálila na záda. Neovladatelně se třásla zimou, která se jí dostala do každého póru těla. Přesto však očima přímo metala blesky, kdykoli pohlédla na Trelana. Zuby jí příliš drkotaly, než aby mohla vyslovit kletbu, kterou by na něj tak ráda vychrlila.

Deanna k ní zamířila, ale Trelane našťavaně vykřikl: "Zůstaňte, kde jste!" Až tehdy si všimla Trelanova poněkud překvapeného pohledu; vypadal, jako by byl Guinaniným nenadálým návratem spíš zmaten, než aby jej sám způsobil.

"Dobrá, Trelane. Máš co vysvětlovat."

Trelane se otočil, aby čelil Q, který se nenadále s tradičním zábleskem objevil v Přední desítce.

Q nasadil obvyklý samolibý výraz nadřazenosti, když se však na Trelana zahleděl pozorněji, ta maska jako by dostala trhlinu.

Trelane byl neméně překvapený: "Co ty tady děláš?" vykřikl. "Už jsem se té přece zbavil."

"O čem to mluvíš?" nechápal Q. "A... co se s tebou stalo? Jsi jiný. Ty..."

Trelane spráskl ruce. "Aha, samozřejmě! To je ono! Jak jsem se mohl takhle splést. Těmi neustálými časovými skoky začínám být tak trochu zmatený. Ještě jsem se tě nezabavil. Teprve se to stane a zároveň už se to stalo. Vidíš, je to pro mě úplně nové. Udržovat všechny ty záležitosti v chodu. Je to neuvěřitelné obtížné."

"Odpověz na mou otázku, Trelane," přikázal Q. "Co jsi se sebou provedl? Co tě změnilo?"

"Opravdu bys to rád věděl?" zeptal se Trelane dychtivě. "Je to úžasná novina, vskutku. Řekni... co ti říká Srdce bouře?"

Q o krok ustoupil a ani se nesnažil skrýt hrůzu, která se ho zmocnila. Stěží slyšitelným hlasem ze sebe vypravil: "To... to jsi neudělal."

"Ale udělal."

"Neudělal. Ty..."

Q pochopil. Všechno mu začalo dávat smysl.

"Ty nejsi Trelane," konstatoval. "Ne můj Trelane."

"Směšné zjednodušení pozoruhodně zamotané situace," pronesl Trelane tragicky. "Já jsem ve skutečnosti svůj Trelane. Svěbytná bytost s vlastními prioritami, s vlastními hodnotami." Hlas se mu prohloubil a Trelane s nepotlačovanou, neskrývanou zuřivostí dodal: "S vlastní potřebou pomsty. Vůči tobě. Vůči Enterprise. Vůči všemu a všem, kdo se ke mně chovali s odporem nebo opovržením, když jsem neměl tu moc, co mám teď."

V tom okamžiku vpadli do Přední desítky Picard, Riker a Worf spolu s půl tuctem členů ochranky. Q však nekompromisně zvedl ruku. "Není třeba, Jean-Lucu," oznámil. "Mám to pod kontrolou." Otočil se opět k Trelanovi a vážně ho informoval: "Ty půjdeš hned teď se mnou. Vracíme se do Q Kontinua..."

"Ty teatrální tatrmane! " vysmál se mu Trelane. "Ještě pořád ničemu nerozumíš? Není žádné Kontinuum. Není nic. Zbavil jsem se ho. Uzavřel jsem ho. Je konec, finito..." A se silným přízvukem dodal: "Kaput!"

Q na okamžik vypadal, že na Trelana zapomněl. Zdálo se, jako by se v mysli natahoval a vysílal tiché výzvy svým druhům v Q Kontinuu:

Odpověď, nebo naopak ticho, dopadlo jako úder. Z místa kde stál, Picard okamžitě uviděl ve tváři Q výraz čisté hrůzy. "Vidíš?" podotkl Trelane. "Jsme tu jen my, Q. Ale to se rychle, velmi rychle změní."

Natáhl ruce před sebe a z prstů mu vytryskla energie. Jediné, co mohl udělat, bylo nekřičet, zatímco cítil, že se do něj napřela síla, kterou dosud znal jako pouhou teorii. Byla to energie, o které už slyšel a kterou dokonce z bezpečné vzdálenosti pozoroval. Nikdy ale nebyl vystaven takové vytrvalé, nezastavitelné a strašlivě dokonalé palebné cloně síly, která ho teď zasáhla.

Cítil, jak soudržnost reality slábne, Přední desítka se kolem něj roztočila. Struktura vesmíru se rozpadala na kusy. Zatímco se zoufale snažil najít cestu ven, zaslechl, jak Picard vykřikl jeho jméno. Potřeboval čas na přemýšlení, uspořádání myšlenek. Čas zformovat plán proti téhle obrovské a nezadržitelné síle, kterou Trelane ovládl.

Dítě v seníku mělo sirky a Q musel objevit bezpečný způsob, jak sfouknout plamen dřív, než jiskry dopadnou na seno a všechny sežehnou. Vagónii, ve zmatku a v zoufalství zvolil jedinou možnost, kterou měl. Modlil se, aby si Trelane nevšiml, když si "vybral směr". Vyhlédl z místa, kde byl, na všechny struktury všech realit, které se proplétaly, aby vytvořily jednu jedinou. Aby vytvořily realitu samu o sobě. Nebylo to něco, co by dělal často. Byla to vysoce vyvinutá schopnost, kterou měli pouze nejvyspělejší a nejmoudřejší z Q.

Když uviděl vlákna těch struktur, postřehl také nekonečně malinké mezery mezi nimi.

Náraz síly srazil Q k zemi a okamžitě narušil jeho soustředění. Pokusil se zvednout se na nohy a proniknout látkou reality k Trelanovi.

Najednou Q došel k překvapivému zjištění: to by mohlo být ono. Byl na tom natolik bledě, aby se rozhodl, že ústup je jediná uskutečnitelná varianta. Jenže teď mu možná nezbude ani tahle žalostná možnost.

V tom okamžiku mu byl poskytnut kratičký odklad.

"Pal! " zavelel Picard a až tehdy si Q všiml, že Picard nechal Trelana obklíčit ochrankou. Q ocenil Picardovo gesto, i když bylo velice pravděpodobné, že může být také Picardovo poslední.

Q zjistil, že má na vybranou. Mohl zůstat na Enterprise a rozdat si to s Trelanem bez jakékoli šance sebrat se a vymyslet plán. Nebo odtud mohl pěkně rychle vypadnout. To ale mělo jednu stinnou stránku, totiž že nechá Picarda a jeho odvážnou bandu - která vědomě používala ekvivalent foukačky na hrách proti rozzuřenému slonovi - ať si poradí sami. Pokud ale bylo Kontinuum opravdu uzavřeno, pak on, Q, byl poslední nadějí Galaxie, ne-li celého vesmíru. "Promiň, Picarde," zamumlal. A dotkl se nitek látky reality.

Trelane zavrával pod nápoem paprsků fázérů. Byl spíše překvapen než cokoli jiného. Překvapen troufalostí těch komárů z Enterprise, kteří si dovolili ho napadnout. Navíc světlo fázérů bylo poněkud oslepujivé.

Vtom ale přes palbu fázérů zahlédl, jak Q uniká. Vypadal, jako by lehce ustupoval stranou, jeho tělo se otáčelo kolem neviditelné osy a změnilo se na dvourozměrné a pak jednorozměrné...

Trelane vztekle zařval a vyslal výboj, který, bohužel pro něj, nebyl dostatečně silný, aby Q zabránil zmizet, ale naopak zrychlil jeho odchod. Q byl ohromnou rychlostí vystřelen vlastní únikovou cestou a zmizel v éteru alternativních skutečností.

Vzteky nepřičetný Trelane se otočil k Picardovi a udělal rychlé gesto. Fázery zmizely a místo nich se v rukách ochranky objevily zvadlé kytky.

"Ty," vyštěkl hystericky Trelane, "jsi velice otravný mužíček. Uvědomuješ si, jak snadno bych tě mohl zničit?"

"Ano," odpověděl Picard. "Ty to ale neuděláš."

Ta jistota Trelana pobavila. "Á, opravdu. Pročpak ne?"

"Protože jsi sadista," oznámil mu Picard, "Protože se ti víc než cokoli jiného líbí zraňovat a mučit ostatní stvoření. Když mě zabiješ, už mi nebudeš moci ublížit. Čím by ses pak bavil?"

Po boku se mu objevila Troi. "Kapitáne, nedělejte to," upozornila ho varovně, protože věděla, že Picardem lomcuje stěží kontrolovaný vztek. "Trelane je bytost s téměř neomezenou mocí! "

"Téměř? " vyštěkl Trelane. "A to jsem si o tobě myslel, že jsi bystrá. Téměř, říkáš? Zkus cokoli, ženská." Deanna neměla v úmyslu rozdmýchávat Trelanovu už tak dost značnou zlost. Ale teď, když to nechtě udělala, zpozorovala i zoufalou šanci něco napravit. "No, ty... ty ale určitě nemůžeš někoho oživit."

"Samozřejmě, že můžu," tvrdohlavě odporoval Trelane. "Můžu udělat, cokoliv se mi zachce."

S tichou modlitbou Deanna pokračovala: "No... a co takhle profesorka Martinezová? Tu oživit nedokážeš." Picarda zamrazilo u srdce, když uslyšel Deannina slova a podíval se na Rikera; ten byl stejně vytřeštěný jako on sám. Mrtvá? Martinezová? Profesorka je mrtvá? Zašel Trelane už tak daleko, natolik se přestal ovládat, že by se naprosto lhostejně zbavil bezmocného života?

Trelane vypadal, že zvažuje, co Deanna řekla.

Pak se velice nepřijemně zasmál.

"Ženo, dokonce i na člověka je to ubohý pokus. Obrácená psychologie na někoho, kdo je vševědoucí? Jak neoriginální. Jak patetické."

Vtom udělala Deanna něco velice neobvyklého.

Naštvaně přistoupila k Trelanovi a velmi ostrým hlasem ho obvinila: "Lhal jsi mi."

"Jak to?" ohradil se rozhořčeně. "Co tím chceš říct?"

"Řekl jsi, že si mohu vybrat, kdo bude žít a kdo zemře. Zřejmě jsi to nemyslel vážně."

"Samozřejmě, že myslím!"

"Pak tedy dobrá." Přiblížila se k němu tak, že se jejich obličeje téměř dotýkaly, poháněna zoufalstvím a pocitem zcela bezmocné zlosti. "Vybrat kdo zemře je lehké. To není důkaz božství. Jakýkoli idiot s fázérem a svrbícím prstem na spoušti může rozhodnout, že někdo zemře. Ale vybrat někoho, aby žil poté, co už je mrtvý... to je něco, co může dokázat pouze bůh. Pokud na mě chceš udělat svým božstvím dojem, pak jsem zvolila jako důkaz tohle."

Uvažoval o tom dlouho, a ani Deanna s veškerým svým tréninkem nebyla schopná zpomalit si tep srdce, které běželo jako o závod. Nevědomky zadržovala dech.

Pak si Trelane znaveně povzdychl.

"Když na tom trváš," prohlásil a mávl rukou.

Objevila se profesorka Martinezová. Visela ve vzduchu, kde ji držela Trelanova síla, a pouze špičkami bot šoupala o podlahu.

Deanna zalapala po dechu. Picard instinktivně vykročil, ale Riker ho zadržel.

Martinezová vypadala přesně jako to, co byla... žena, která se zřítíla turbovýtahovou šachtou. Nohy a ruce jí visely v podivných úhlech jako loutce s přetřhanými provázky. Hlava pokrytá krví se slepenými a zcuchanými vlasy, rozdrčeným nosem a lebkou zřetelně proraženou nad levým spánkem se bezvládně klátila na krku.

"Bastarde beze cti," vydechl Worf v klingonštině. Trelane porozuměl a usmál se. "Každý máme nějaké mouchy, pane Worfe. Takže." Čile si zamnul ruce. "Copak je tady zapotřebí?"

Přiložil jí ruce na obličej a zaklonil hlavu. "Vzbud' se, krásná Šípková Růženko," řekl a políbil ji na ústa.

Profesorka Martinezová otevřela oči. Tiše zasténala, když Trelane o krok ustoupil. "Blahopřeji, má drahá. Jste oživlý důkaz síly argumentace, kterou vládne takzvané slabší pohlaví."

Picard stiskl komunikátor a vyštěkl:

"Doktorka Crusherová do Přední desítky. Zdravotní pohotovost."

Hlas Martinezové zněl skřípavě a zmateně. "C... co se stalo?" vykoktala.

"Podívejte se na sebe," navrhl Trelane.

"Andreo," rychle na ni zavolala Deanna ve snaze odvést pozornost stále ještě zmatené ženy od vlastní osoby. Nebyla ale dostatečně rychlá, neboť Martinezová poslechla Trelana a uviděla tu rozbitou skořápku, která jí zbyla z těla.

Vykřikla. Vykřiku se to sice podobalo jen vzdáleně, protože hlasivky měla poničené stejně jako celé tělo, ale vyjadřovalo to všechnu hrůzu, kterou cítila.

V tom okamžiku ji Trelane uvolnil a ona dopadla na zem. Kombinace bolesti a děsu na ni byla příliš; ztratila vědomí.

Dveře do Přední desítky se otevřely a dovnitř vešla doktorka Crusherová s několika zdravotníky a antigravitačními nosítky. Když uviděla rozdrčené tělo profesorky Martinezové, pocítila stejné nutkání jako Deanna - zalapat po dechu, dát najevo zděšení, dokonce se odvrátit. Crusherová ale ani v nejmenším neudělala nic tak neprofesionálního. Masku neosobního zájmu lékaře zůstala pevně na místě.

Trelane nic neřekl, nic neudělal. Pouze stál s rukama založenými na prsou a fascinovaně sledoval, jak Crusherová se zdravotníky položili profesorku Martinezovou... nebo to, co z ní zbylo... na nosítka. Crusherová chrlila rozkazy stran podání léku na stabilizaci pacientky, a přesto si našla čas, aby ujistila Martinezovou, která byla stěží při vědomí:

"Budete v pořádku."

Všimla si, že Guinan se jen tak tak drží na nohou a výraz jejího obličeje vyjádřil němou otázku. Ale Guinan, která se opírala o bar, zavrtěla hlavou a mávla rukou.

Beverly strašně chtěla vědět, co se tady dělo. Co to Trelane provedl? Jak přišla Martinezová k tak brutálním zraněním? Na to ale nebyl čas. Picard rozhodně nepotřebuje, aby tu postávala a kladla otázky, které by sloužily pouze k ukojení zvědavosti a neprospěly by pacientce. To počká na později... i když podle tiché mrtvolné nehybnosti, která vyzářovala z Trelana, si nebyla na sto procent jistá, jestli nějaké později nastane.

V okamžiku, kdy Crusherová s týmem odešla, začal Trelane pomalu sarkasticky tleskat. "Vaši zdravotníci jsou skutečně výkonně zorganizováni, kapitáne. Podívejte se na ně! Rychlí, schopní, sebejistí. Určitě je často potřebujete v těch vašich neustálých válkách a při velkých výpravách. Musí to být vzrušující. Jak fantastické, že se na ně můžete spolehnout! Řeknu vám, kapitáne, udělalo to na mě dojem. Vskutku obrovský dojem. Nu a co teď, kapitáne? Jaký nový plán spřádá váš mozeček? Jaký nový vývoj událostí? Jaký nový útok, mazaný úskok, jaký druh výpadu, hrozby nebo rozkazu přijde od taktického počítače, kterým je mozek Jean-Luca Picarda?" Obcházel Picarda v kruhu a gestikuloval rukama, jako by promlouval k tisícům diváků. "Tváří v tvář nezdolnému nepříteli, nevyčísitelné převaze! Jak se s tím vypořádáte? Jak Jean-Luc Picard, kapitán Enterprise, zařinčí zbraněmi? Pocházíte z dlouhé linie vojenských strategů a géniů, Picarde! Tato loď nese hrdou tradici boje a dobývání! Pokračujte! Proved'te svůj další tah! Už to napětí nevydržím, už se nemůžu dočkat!"

Picardův výraz zůstal neproniknutelný.

Pak pomalu došel k Trelanovi.

A pak kolem něj prošel.

Trelane ho sledoval a viditelně se snažil nedat najevo zmatek.

Picard přešel přes půl Přední desítky ke stolku a posadil se. "Jedničko, pane Worfe... poradkyně... všichni... prosím, přidejte se."

Riker s Worfem se na sebe podívali a ochranka se nejistě zavrtěla.

"No tak, lidi, čekám. Guinan... prosím, synthehol pro moje lidi. Vypadají vyprahle."

Přestože si stále nebyli jistí, co se děje, ale jako dobří důstojníci poslušně rozkazů se Worf, Riker, Troi a členové

ochranky přidali k Picardovi u stolu. Nebylo tam pro všechny dost místa, takže pár strážců zůstalo stát. Picard nenabídl žádné konverzační téma a ani důstojníci se nepokusili zapříst rozhovor. Stráže, které si vzaly příklad z vyšších důstojníků, také mlčely.

Trelane k nim přistoupil, pyšně a sebejistě, a nadhodil: "Takže?"

"Takže co?" opáčil Picard.

Guinan přinesla na tácu nápoje. Při servírování se na Trelana ani nepodívala.

"Co si myslíš, že děláš?" dožadoval se Trelane.

"Nic," vzhledl k němu Picard s pečlivě neutrálním výrazem.

"Nic?"

"Správně. Jsi na nás jednoduše příliš mocný. Nemůžeme se ti postavit. Nemůžeme tě porazit. Než bychom plýtvali časem a energií při pokusech tě porazit... což je jasně beznadějně... jednoduše se raději posadíme a počkáme, ať už uděláš cokoli."

Trelane se nejistě zasmál. "To určitě nemyslíš vážně."

"Myslím to zcela vážně. Vzdávám to, nemůžu tě porazit. Vyštval jsi Q. Vzkřísil jsi člověka z mrtvých. Zjevně nás ve všem předčíš. Ukázal jsi až příliš jasně svoji nadřazenost. V tom ohledu si určitě nemáš co stěžovat. Dělej si s námi, co chceš, Trelane. Smýkej námi. Pokoř nás. Vhod' nás do hlubin vesmíru nebo střemhlav šachtami turbovýtahů. Muč nás, zabij nás. Cokoli chceš. Jsme tvé hračky, kterých se můžeš zbavit, kdykoli se ti znelíbí."

"Ale... ale to je nesmysl!" vykřikl Trelane. "Tohle nestrpím! To je popření všeho, co vás činí tím, čím jste! Vy jste úžasně bojovný, nádherně agresivní! Nemůžete jen tak setrvávat v nicnedělání a očekávat, že proti takové nudě nic neudělám!"

"Je nám líto," zopakoval Picard zkroušeně. "Nevím, co jiného dělat."

Trelane našťvaně dupl. "Musí být něco, o co se můžete pokusit! Vím to! Co takhle... co kdybych se tak nesnažil, he? Dal vám iluzi, že máte šanci?"

"Nemá to smysl," povzdechl si Picard. "O nic takového nemám ani nejmenší zájem. Ty a předstírat, že máme být jen sebemenší nadějí? Jakou z toho pak mám podle tebe mít radost? Ne. Ne..."

"Přestaň takhle mluvit!" zařval Trelane. "Já tě chci porazit ve férovém boji!"

"Nemožné," oznámil mu Picard a znělo to skoro soucitně. "Až příliš jsi ukázal svoji moc. Nemám zájem bojovat beznadějnou bitvu, a zrovna tak nechci, aby ses ke mně choval blahosklonně. Chceš mě poraženého? Povedlo se ti to. Jsem poražen."

"Pak..." Trelanův výraz byl skoro zoufalý, jako by hledal cosi v paměti. "Pak... pak tě chci zlomit! To je ono! To je vítězství, které se mi snažíš odepřít. Ohhh, jsi chytrý, Picarde. Jsi mazaný, to tedy ano! Připouštíš, že jsi poražen, ale my oba víme, že nejsi zlomen!"

Picard pokrčil rameny. "Sémantika. 'Poražen', 'zlomen'. Obojí je stejné."

"To tedy není! Jsou to dvě odlišné věci!"

"Kdo ti to řekl?"

"On! Kirk! Řekl, že je poražen, ale ne zlomen! Řekl to, jako by to něco znamenalo! A muselo to něco znamenat!" Mluvil tak rychle, divoce a našťvaně, že mu odletovaly sliny od úst. Několik kapek přistálo Picardovi na čele. Lhostejně je setřel a znovu pokrčil rameny. "Dobrá. Cokoli přikážeš."

"Přestaň takhle mluvit!! Přestaň se mnou neustále souhlasit!"

Picard ztichl. Jeho výraz vyjadřoval čistou odevzdanost. Co nejkroušeněji řekl: "Omlouvám se. Zkusím se polepšit."

Trelanova čelist se pohnula, ale nevydal ani hlásku. Na čele mu začaly nabíhat žíly. Celý se roztřásl vzteky, jako by mu horní část kostry měla každou chvíli odletět. Třesoucím se prstem ukázal na Picarda.

"Ty," řekl, jako by zatracoval Picarda do pekel, "nejsi vůbec zábavný."

Zmizel.

Riker se chystal promluvit, ale Picard varovně zdvihl prst a podíval se na Guinan. Vypadala poněkud vyčerpaně, s nervy trochu napjatými. Přesto byla schopná zavrtět hlavou. "Je pryč," potvrdila. "Poznala bych, kdyby zůstal poblíž." Teprve teď Picard dlouze vydechl. "Díky bohu." Pak si poposedl a pevně nařídil Worfovi:

"Pane Worfe... okamžitě upozorněte Hvězdnou flotilu. Rozešlete všechny záznamy z deníků, které se týkají Trelana.

Připravím podrobnou zprávu jako dodatek. Chci, aby byl celý sektor do všech podrobností varován před Trelanovou existencí, a to do čtyřiačtyřiceti hodin." Obrátil se k Troi.

"Poradkyně, je vám dobře?"

"Trochu otřesená, kapitáne, ale jinak v pořádku."

"A vy, Guinan?"

"Hodila by se dovolená," připustila Guinan. "Někde, kde vesmír je jen věc daleko za obzorem a ne přímo za oknem."

"Zvládl jste ho skvěle, pane," pogratoval mu Riker. "Zvládl jsem ho jediným zbývajícím způsobem, Jedničko, a vůbec to nebylo jisté. Mohl nás zrovna tak na truc jednoduše rozmetat na atomy. Mluvíme o bytosti, která možná dokázala odstranit Q... což, jak vím, by vás nijak zvlášť nemrzelo, pane Worfe, ale mohl to být cenný spojenec pokud a až se Trelane vrátí."

"Domníváte se, že to neskončilo?"

"Jedničko, myslím, že to zrovna začalo."

"Proč?" zeptala se Troi.

Byla to Guinan, kdo odpověděl: "Protože nás Trelane na truc nerozmetl na atomy."

"Přesně," přitakal temně Picard. "Myslím, že to neskončilo, protože jsme stále ještě naživu. Z nekonečna všech možností v nekonečném vesmíru vypadá nejméně pravděpodobná ta, že nás po zbytek cesty nechá na pokoji."

Zamračil se: "Tohle kolo nezvládl dobře. On to ví. Ale pokud je to mladík, jak tvrdí Q... tak vám nemusím připomínat, že mladí mají znepokojivou tendenci se učit. A učit se velmi, velmi rychle."

## SPOJITOSTI

Kolem Q vířily barvy, jak se vzápětí, co stěží utekl před Trelanovým útokem v Přední desítce, nekontrolovatelně řítit mnohovesmírem.

Natahoval se, hmatal po vláknech, jež ho mýjela, snažil se zachytit, aby zastavil svůj pád (subjektivně, samozřejmě, všechno bylo subjektivní).

Zaslechl někoho křičet a pak poznal, že to je on sám, jenomže měl ústa zavřená. Tak je otevřel, aby ten zvuk vydal, avšak v tom okamžiku hlas zmlkl a on křičel do prázdna.

Pak se jedno vlákno(subjektivně) kolem něj omotalo (obrazně řečeno) zachytilo ho a vymrštilo (metaforicky) a hned nato narazil na nějakou překážku.

Byla plochá, pevná, solidní a on na ni vši silou tlačil, škrábal se ven, zděšený (ne, ne zděšený, on nebyl nikdy zděšený, jen... neobyčejně znepokojený, až to hraničilo s šílenstvím), a najednou potřeboval vzduch v plicích, což bylo sakramentsky divné, protože neměl plíce v běžném slova smyslu a nepotřeboval vzduch, v jakémkoli smyslu, ale přesto to cítil, to bušení v hrudi, které ještě zhoršovala skutečnost, že nebyl vůbec vyděšený, a zvyšovalo to totální a naprostou paniku, kterou vlastně vůbec necítil...

Pak se octl na druhé straně. Zřítel se na podlahu, která mu připadala záhadně povědomá, v pokoji, který vypadal záhadně povědomě. Octl se na všech čtyřech, dýchal těžce, nasál vzduch do plic (proč?!), a pak si uvědomil, že je obklopen záhadně povědomými botami. Tiše zaúpěl, neschopen uvěřit, že byl tak daleko - ať už to bylo kdekoli - jen aby skončil na té samé zpropadené lodi. "Kde?" dokázal ze sebe vypravit hlasem, který se jen vzdáleně podobal jeho vlastnímu.

Jedna z bot přistoupila o krok a autoritativně oznámila: "Já jsem kapitán Jack Crusher. Jste na palubě Enterprise. Mohl byste nám prosím vysvětlit, jak -"

Chvilí mu trvalo, než mu to došlo. Ten muž řekl Enterprise, ale Crusher bylo jméno doktora. .. doktorky, ne muže a...

Vzhlédl a vyrazil ze sebe: "Kapitán... kdo?" A zmateně zíral na muže s hranatou bradou a celkem bezvýrazným obličejem. Pak si ale všiml známé tváře. "Picard?"

Picard měl na sobě stejný styl uniformy, jaký na něm Q viděl, když se setkali poprvé. Q se snažil zpracovat tuto informaci. Paralelní vesmír... pohybuje se odlišným časovým tempem... to by bylo možné. Takové věci se stávaly. Mezitím Picard poslouchal žvanění svého "kapitána", a pak se otočil zpátky na Q a kývl: "Ano, já jsem komandér Jean-Luc Picard," po odmlce dodal: "A tohle je doktorka Beverly Howardová... hlavní ošetřovatel Geordi LaForge." "A kdo k čertu jste?" dožadoval se Crusher. "Máte něco společného s Trelanem? A proč máte na sobě uniformu Hvězdné flotily?"

Q sebral poslední zbytek sil. "Já... jsem Q... a vy nemáte vůbec ponětí... jak je tohle zvrtané."

A pak, vyčerpaný soubojem s Trelanem, ožehlý výbojem, který ho vyslal na cestu... a v blažené nevědomosti, že v krátkém čase se bude bezmocně vznášet na okraji Galaxie, prakticky od úsvitu času, a že tahle krátká slovní výměna bude vymazána z paměti všech zúčastněných... se Q zhroutil a v bezvědomí padl na zem.

## ZMĚNA LINIÍ

### Linie A

11.

Komandéru Picardovi a doktorce Howardové se podařilo udržet jejich vztah v diskrétním utajení.

Ani jeden z nich neměl v úmyslu v něm pokračovat - nebo se alespoň ani jeden z nich k němu nechtěl přiznat. Ale vztah pokračoval.

Hrály pro ně dvě věci.

Zprvu, každý na Enterprise věděl o dřívějším poměrně bolestivém vztahu mezi kapitánem a hlavní lékařkou. Všeobecně se předpokládalo, že většina běžné komunikace mezi velením lodi a lodní ošetřovnou se bude odehrávat mezi Picardem a Howardovou. Bylo to vlastně logické. Kapitán Crusher se netajil, že Picarda jako "spojku" vítá. (Jack Crusher měl ve zvyku používat staré a až tajemné vojenské výrazy.) Picard samozřejmě celý šťastný poslechl. Z toho plynulo, že ať už trávil s Beverly Howardovou sebedelší dobu, nevzbuzovalo to žádné podezření ani u nejzvědavějších lodních šťouralů. O nic větší než kdyby kapitán strávil nějaký čas v konferenční místnosti s šéfinženýrkou Argylovou (i když: něco se šušovalo o Taše Jarové a nadporučíku Datovi - avšak to většinou spadalo do sféry daleko fantastičtějších spekulací).

Druhou výhodou bylo, že měli v Geordi LaForgeovi spojence. LaForge byl tak trochu romantik a neváhal je krýt, kdykoli to vypadalo, že je to třeba. Díky jejich společnému snažení se jim podařilo udržet záležitosti docela pod kontrolou.

Přesto se Picard neustále strachoval prozrazení. Někdy se cítil, jako by se na něj všichni koukali. Cítil se tak provinile, až mu někdy připadalo, že má na hlavě vytetovaný nápis SPÍM S KAPITÁNOVOU BÝVALOU.

Představoval si, že v okamžiku, kdy prošel kolem členů posádky, dali hlavy dohromady a vyměňovali si nejnovější

klepy o něm a doktorce Howardové.

Kdyby pokračoval tímhle stylem delší dobu, určitě by sklouzl do paranoie a přílišné ostražitosti.

Jindy si byl ale naopak zcela jistý, že nikdo nemá nejmenší podezření. Že on a Beverly jsou zcela mimo - dokonce imunní - proti jakémukoli podezření. V takových okamžicích kýval členům posádky na pozdrav, zatímco si myslel: Kdybyste jen věděli.

Tahle cesta však zase vedla k přílišné sebedůvěře. A přílišná sebejistota mohla vést k nedbalosti. A kdyby byli nedbalí, pak by se dříve či později... nejspíš dříve... dopustili chyby. Nestřežený pohled, zaslechnutá poznámka by mohly vést k odhalení.

Důsledkem toho se Picard pohyboval po nelehké hranici mezi stavem, kdy byl šíleně šťastný, a mezi stavem, kdy měl strach být šíleně šťastný.

Kráčel po chodbě zabraný (což v těchto dnech nebylo nezvyklé) do myšlenek o Beverly, když do něho vrazil malý chlapec. Dítě do něj nalítlo takovou silou, až dokonce zavrával. Nazlobeně na chlapce shlédli. "Tohle je hvězdná loď," vyštěkl, "a ne hřiště."

"To je fakt," odsekl kluk. "Kdyby tohle bylo hřiště, koukal by ses kam jdeš."

Picard omráčeně zíral na dítě. Stálo ho dost úsilí vytvořit si k dětem na Enterprise určitý vztah: on s nimi měl málo trpělivosti a ony z něj měly strach. Všem toto quid pro quo vyhovovalo a mohli se tím pádem zabývat vlastními záležitostmi. Tak jak se tenhle prcek odvažuje takhle si na něj vyskakovat? "Já, se mám koukat kam jdu?" zeptal se s neskrytým úžasem Picard.

"Skvělý," prohlásil chlapec. "Jsem rád, že jsme se na tom shodli."

Pokusil se Picarda obejít, ale velitel mu zastoupil cestu. Mladíček si podrážděně povzdychl. "Myslel jsem, že jsme si tohle vyjasnili," podotkl.

"No, ty jsi tedy předčasně vyspělé malé monstrum," počastoval ho Picard poklonou. "Jak se jmenuješ?"

"Thomas Ian Riker," zněla odpověď. Pevně si založil ruce na prsou. "Okay?"

Picard si okamžitě vzpomněl. "Riker. Samozřejmě. Důstojník ve službě se zmiňoval, že jsi s matkou dorazil na palubu." "Jsem uchvácen."

Picard přimhouřil oči a musel se přemáhat, aby kluka nepopadl za zátylek, když vtom přiběhla žena s havraními vlasy, které už mírně šedivěly. Picard postřehl, jak pohledem bleskově zalétla na pecky na jeho límci. Ano, tohle určitě je žena, která strávila spoustu let mezi důstojníky Hvězdné flotily.

"Veliteli," oslovila ho uctivě, "moc se omlouvám." Vzala syna za ramena a přitáhla si ho k sobě, zčásti z mateřského pudu, ale hlavně proto, aby znovu neutekl.

"Váš syn se má ještě hodně co učit o chování na palubě hvězdné lodi," řekl Picard odměřeně. Byla to ale strojená odměřenost, protože nějakým způsobem mu ta žena byla okamžitě sympatická. Dokonce mu připadala důvěryhodná. To byla nejspíš automatická reakce, když se člověk pohyboval kolem Betazoidů. Říkalo se, že stačí pouhá přítomnost Betazoida, aby se lidé uvolnili.

Mimoto, ta žena si za posledních pár let prožila dost utrpení kvůli pohřešovanému manželovi, o kterém se předpokládalo, že je mrtev. Picard se nemohl přimět kárat ji příliš přísně.

"Je mi to líto, kapitáne. Tommy je někdy trochu divoký. Tommy, omluv se veliteli."

"Proč?" ohradil se Tommy. "Už ses omluvila."

"Tommy..." varovně zvedla hlas.

"Dobře, dobře, omlouvám se, fajn?" utrousil Tommy bez nejmenšího náznaku skutečné omluvy.

Přesto se Picard rozhodl už to nepítvat. Místo toho zvolil smířlivý tón. "Jsem komandér Jean-Luc Picard," představil se.

"Deanna Rikerová," odpověděla. Prohrábla chlapci vlasy. "A s Tommym už jste se setkal."

"Ano, už jsme na sebe narazili," přitakal sarkasticky Picard.

"Je jen strašně nadšený z toho, že je konečně na palubě hvězdné lodi," vysvětlovala Deanna. Láskyplně ho objala.

"Myslím, že ten pocit chápete."

"Ó ano. Cítil jsem se podobně, když jsem byl mladý."

"Tomu nevěřím," prohlásil sarkasticky Tommy. Picard se na něj podíval úkosem. "Ty nevěříš, že jsem se cítil stejně?"

"Ne, to ne," informoval ho Tommy s nekonečným půvabem, který ovládají pouze děti. "Nevěřím, že jsi byl mladý."

Picard se pokusil vymyslet říznou odpověď, ale Deanna rychle zatahala Tommyho za ruku, zatímco mluvila k Picardovi:

"Je mi to líto, veliteli. Ještě jednou se omlouvám. Promluví s ním... přísně."

"To je v pořádku."

"Vsadím se, že tě děti pořád bily," přisadil si Tommy. "A měl jsi někdy vlasy?"

"Tommy!" Deanna téměř zaječela a zrudla. Vyrasila koridorem a trhla Tommym tak, až se mu nohy na okamžik prakticky octly ve vzduchu.

Picard zůstal stát, dokud hlasy neutichly.

Pak se rozesmál. Nebyl si jistý, co bylo směšnější, jestli chlapcovy bezpříkladné neuctivé způsoby nebo matčina starostlivost.

V každém případě to na chvíli odvedlo pozornost od jeho četných starostí, za což by měl být chlapci dokonce vděčný. Ale zas ne příliš.

"Ještě nikdy jsem se necítila tak trapně," oznámila Deanna Tommymu, jakmile se octli v kajutě.

Tommy vypadal znuděně, rukou si podpíral bradu. "To říkáš vždycky."

"Neodmlouvej mi, mladíku, choval ses ke komandérovi Picardovi úplně děsně. Na téhle lodi jsme hosty, Tommy."

Nabídlí nám způsob, jak se dostat k tvému otci. Možná bys byl radši, kdybychom letěli celou cestu na klingonské

nákladní lodi?"

Tommy si vzpomněl na postel bez matrací a nestravitelné jídlo. Zašklebil se.

"Nebo možná," pokračovala dál neoblomně Deanna, "jsem tě prostě měla nechat doma, jak jsem měla původně v úmyslu. Ale ne, ty jsi prosil, žadonil. Sliboval jsi, že se budeš chovat co nejlépe. Tohle je nejlepší chování, jakého jsi schopný? Lítat jako blázen po lodi Federace a být neuctivý k vyšším důstojníkům?"

"Je v pořádku být neuctivý k nižším důstojníkům?" zeptal se s nadějí, hledaje skulinku.

"Ne!"

"Aha."

Sedla si naproti němu a chtěla ho uchopit za ruku. Rychle ji stáhl. "Tommy," řekla jemně, "co tě trápí? Chci říct - jsi tady, na hvězdné lodi; o tom jsi vždycky snil. Letíš za tátou, který nám oběma tak chyběl. To..."

Pak se zamračila. "Co se děje? Tommy, já... zmínila jsem se o tátovi a ty jsi..."

"Můžeš někdy vypnout tu svou empatii?" dožadoval se popuzeně. "Nemůžu si nikdy nic nechat pro sebe? He?" "Ty... celý jsi uvnitř strnul. Já to nechápu..."

"Proč bys to měla chápat? Já to nechápu." Odhodil pramen vlasů, který mu padal do očí, ten se však neodbytně vrátil na původní místo.

"Něco se stalo. Něco ti dělá starosti."

Zíral si na boty.

"Tommy..." naléhala.

"Ten muž na obrazovce, to byl opravdu můj táta?"

"Samozřejmě."

Zavrtěl hlavou. "Nevěřím tomu."

Lehce naklonila hlavu. "Proč ne?"

"Nevypadal správně. Já... viděl jsem ho tady tak dlouho," poklepal si na spánek, "a pak vidět toho člověka s

Klingonem. Nechápu to. Nepřipadá mi to správný."

Uchopila ho za obě ruce a tentokrát se jí nevytrhl. "Zlatíčko, je pochopitelné, že se takto cítíš. Byl to pro tebe šok. Pro mě také. Bojím se, že to je..." zarazila se, snažila se najít nejlepší způsob, jak to podat. "Bojím se, že to je připomínka, že v Galaxii existují lidé, kteří neváhají zraňovat nebo ničit jiné živé bytosti. Ale co chci je, abys nepřikládal váhu jenom otcovu vnějšímu vzhledu. Hlavní je duše a síla muže, který dokázal přežít..." Hlas se jí lehce zadrhl, ale dokázala to dokončit. "...příšerné zacházení, jakého se na něm Romulané dopouštěli. Byl tak rozhodnutý vrátit se k nám, že ho tato oddanost přes všechno utrpení přenesla. To je to, na co bychom se měli soustředit. Jeho charakter. To je důležité."

"Asi jo," povzděchl Tommy.

Čekala. "Trápí tě ještě něco jiného?"

"Ne," zalhal.

Založila ruce způsobem, který Tommy znal až příliš dobře. Tichý káravý postoj, který oznamoval: Mě neobalamutiš.

"No... víš, jak jsem měl ten pocit?" zeptal se po dlouhé, váhavé pauze.

"Jaký pocit?"

"Jako ten těsně předtím, než se táta objevil... jak jsem měl pocit, že se objeví?"

"Aha, to." Potřásla hlavou a usmála se. "Tommy, lidé mívají tenhle druh intuice neustále. Máš 'pocit', že se stane tohle nebo že se stane tamto. A devětkrát z deseti... se to nestane. Nikdo si ale těchto případů nevšímá. Prostě jim nevěnuješ pozornost, máš na starosti důležitější věci. Jednou se to něco stane... no, a to si vždycky zapamatuješ. 'To je to, co jsem si myslel!' řekneš."

Tommy ale důrazně vrtěl hlavou. "Ne. To není to, co se mi stává. Přichází to jako... jako snění ve dne. Víš, jak si učitelé stěžují, že někdy při hodině nedávám pozor?"

"Uhm-hmm." Přikývla se sešpulenými rty.

"No, tak to je proto, že v té době mám jeden z těch denních snů. Vidím věci živě, jako ve skutečnosti. Viděl jsem jich několik těsně předtím, než našli tátu. Vidiš?"

"Vidím. Tak řekni, Tommy... měls poslední dobou nějaké nové představy?"

Zamračil se. "Nevěřím mi."

"Řekněme, že budu potřebovat trochu přesvědčit."

"No..." váhal. "Nedává to moc smysl."

"To takové věci málokdy."

"Dobře. Bylo to... no, bylo to fakt divný. Byl tam ten chlápek... táta..."

"Zase tvůj otec. Začínám cítit souvislost."

"Ne, to nebyl táta."

"Řekl jsi, že byl."

"Ne, to..." Deanna cítila chlapcovu snahu a obrovský pocit marnosti z toho, že není schopný vyjádřit, co má na mysli. Statečně pokračoval. "Byl to táta... ale nebyl to on. Vypadal jako on, ale byl jiný. A..."

Pak nastala dlouhá pauza. "A pak co?" pobídla ho Deanna.

"Byl tam ten Klingon, Worf," podíval se na mámu vystrašenýma očima a Deanna poprvé cítila, jak jí přeběhl mráz po zádech, když Tommy pokračoval: "A ten Klingon ho zabíjel."

Linie A

Pomalů... neobyčejně pomalů... si volně se vznášející nehmotná bytost z energie na okraji Galaxie začala uvědomovat sama sebe.

Ironicky byl z bezvědomého spánku probuzen lidmi. Lidé, ta zvláštní, otravná stvoření, s nimiž, jak to vypadalo, si vytvořil zvláštní druh svazku.

Byla tam loď... převážela skupinu lidí. Podcenili sílu hranic Galaxie, protože bariéra byla mocné a hrůzostrašné místo. Bariéru obývaly druhy energií, se kterými se lidé nikdy nesetkali. Nemohli tušit, že jedna z těchto energií byla kdysi myslící bytostí a disponovala potenciálem se jí opět stát.

Když Q poprvé pocítil vstupující loď, byl k ní přitahován nedefinovatelnou, nesrozumitelnou silou. Nechápal, že by mohla znamenat vysvobození nebo řešení jeho potíží. Jistý si byl jedině tím, že ho to nějakým vzdáleným způsobem zajímá.

Zatímco bezmocnou lodí cloumaly síly galaktické bariéry, natáhl úponky své napůl vědomé mysli. Nalezl člověka, jehož mysl vypadala, že je s ním sladěná.

V prastarých pozemských legendách duchové někdy ovládli lidské bytosti při pátrání po teplu života, které by zahnilo přirozený mráz smrti.

Totéž se dělo i s Q.

Celou svou podstatou se vnořil do toho člověka, setrval v něm, prolul jím.

Ten člověk se zhroutil. Na tom nezáleželo. Když byl muž v bezvědomí, Q objevoval, pátral, sledoval s velkým zájmem každé vlákno jeho bytosti.

Byl to neuvěřitelný, opojný zážitek. Q se poklidně usadil u mužově mozkové kůře a začal sílit.

Bylo to radostné a velice krátkodobé spojení.

Loď se sice dokázala vyprostit z bariéry, ale mužův mozek se brzy přetížil... důsledek nespoutané, neukázněné, ničím neomezené moci Q, která bezuzdně využívala jeho mysl. Q se nedokázal krotit. To bylo na člověka příliš. Zešílel, moc Q ho požírala zevnitř, až byl kapitán nucen raději zničit svou loď se všemi na palubě, než aby riskoval, že se člen posádky s téměř božskými schopnostmi dostane na jakýkoli obydlený svět.

Podstata Q, která ani plně nerozuměla všemu, co se stalo, se najednou octla bez domova. Zoufale motivován čistě prvotní touhou přežít se Q vydal zpátky k jedinému domovu, který po eony znal... ke galaktické bariéře.

A tam se schovával po dalších dvě stě let lidského počítání času.

Dvě stě let strávených úvahami nad tím, co se stalo. Dvě stě let na zvážení chyb, kterých se dopustil, na pochopení vlastní podstaty. Na zjištění, krátce řečeno, co se mu stalo.

Začalo se mu to pomaloučku vracet. Po nejmenších částech paměti, neboť v podstatě vedl dva životy. Jeden jako všemocná bytost s téměř neomezenou mocí a druhý jako volně se vznášející oblak energie, jež vnímala jen napůl. Z toho plynulo, že měl co třídit.

Dvě stě let...

Pak se objevila další loď.

Tahle byla daleko větší, daleko silnější než ta první. Neměla však o nic větší štěstí než předchozí nešťastnice.

Tentokrát byl Q připraven.

Stále ještě nevěděl, kdo je.

Stále ještě nevěděl, co je.

Ale věděl, že tentokrát se odtud dostane, a už se nevrátí. Něco pochopil. Energie galaktické bariéry, které ho chránily, ho zároveň věznily. Začal na nich být příliš závislý, tolik, že když nakrátko ochutnal svobodu, přicupital zase rychle zpátky. Neměl dostatek sil, dost moci překonat síly, které ho tam držely. Ne sám. Potřeboval pomoc... pomoc, kterou mu mohla poskytnout pouze lidská loď.

Hluboko v něm se něco krčilo strachy, když pomyslel na opuštění tohoto lůna, tohoto prostředí, které ho živilo tak dlouho. Ale musel to udělat. Musel udělat krok ke svobodě - nebo riskovat věčné věznění.

Loď vstoupila do bariéry a ta provedla protiútok, silnější než kdykoli předtím, jako by nějak tušila, že se Q pokusí uniknout.

Loď se neovladatelně zmítala, štíty se hroutily a Q si najednou uvědomit, že ta loď se z toho možná vůbec nedostane. TĚ! zaječela jeho podstata a Q se vedral do plavidla. Rozprostřel se v tenké vrstvě po celé lodi, podpíral ji, posílit motory, poskytl jí ochranu, zatímco se neustále rozhlížel po lidském hostiteli.

Bylo jich několik, kteří, jak se zdálo, měli potřebný potenciál. Jeden byl dokonce tak silný, až se Q bál, že by byl přemožen, či snad odmltnut. Viděl ještě další dva, kteří vypadali nadějně, jedna lidská žena, druhý muž. Z okamžitého popudu si vybral muže.

Posílená podstata Q do něj pronikla pomocí výboje z jedné z konzol a muž se otřásl. Q ho radostně objal, samota zmizela, pocit úplné odloučenosti se rozplynul a změnil v čistý pocit života, který v sobě ten člověk měl.

Nemyslel tím nic zlého, že ne, Q. Chtěl se pauze opět ponořit do lidského hostitele. Učit se, růst. To, a zmizet od té zatracené bariéry.

Zanořil se hluboko do toho člověka a schoval se.

Nebo se alespoň pokusil schovat. Ale lidský hostitel nebyl předurčen, aby ho byl schopen skrývat nadlouho...

"Gary!" vykřikl kapitán Kirk.

Přiskočil ke svému důstojníkovi, který ležel na zemi. Na moment ho opustil všechny výcvik, který získal ve Hvězdné flotile, všechna duševní příprava, kterou prošel, aby se mohl vypořádat se ztrátou členů posádky. Že je důležité vytvořit si profesionální odstup, podobný lékařskému. Starej se o své lidi všemi prostředky. Neodděl se, neizoluj se.

Ale nepocít'uj každé jednotlivé zranění. Neber si každé úmrtí k srdci, ať tě to svádí sebevíc, neboť ta cesta vede k šílenství.

Jenže tohle byl Gary Mitchell, Kirkův nejlepší přítel ještě z Akademie. Muž, se kterým se smál, se kterým se opil. Muž, který mu pomohl s vychytralým švindlem na Kobajaši Maru a muž, kterého Kirk ještě stále podezíral, že mu nasměroval tu rozkošnou blond techničku Carol Marcusovou do cesty... a Kirk si ji téměř vzal.

To tedy byl Gary Mitchell a James Kirk pocítil nával čistého strachu, když viděl, jak Mitchell padá. "Gary!" zařval.

Gary příškrčeným hlasem zasténal. Kirk mu pomohl převalit se... a ztuhl.

Oči nadporučíka Gary Mitchella zářily.

Zářily mocí Q.

Linii A

13.

"Kapitáne Crushere... dostávám velice neobvyklé gravitonové údaje." Dat se na moment odmlčel, a pak, když Crusher okamžitě neodpověděl, se k němu otočil.

Komandér Picard se na sedadle po boku svého velícího důstojníka zmateně zahledl na Jacka. Crusher zíral na planetu Terminus, kolem které právě začali kroužit na orbitě. Vypadal však, že spíš než na ni se dívá skrze ni.

Picard ho velice tiše oslovil: "Jacku..."

Crusher vzhlédl a zmateně zamrkal. Picard doufal, že nebude nutné opakovat, co právě Dat řekl. K jeho ulehčení

Crusher zareagoval: "Gravitonové údaje, pane Date?"

"Ano, pane."

"Co to znamená?"

"Je příliš brzy, abych si byl jistý. Může to signalizovat vznik nějakého druhu vesmírné nebo časové anomálie."

"Představuje to nebezpečí pro Terminus?"

"Momentálně ne."

"Přesto bychom je měli upozornit. Tašo," otočil se přes rameno, "dejte mi je na obrazovku."

"Ano, pane," potvrdila Taša.

Crusher si všiml, že ho Picard stále upřeně sleduje. "Děje se něco, Jedničko?" tiše se zeptal.

"Chtěl jsem se zeptat na totéž," odpověděl Picard. Zamračil se. "Pořád ještě starosti s tím Trelanem? Už jsme ho od té doby sice neviděli, ale..."

"Připouštím, že mi pořád vězí hluboko v podvědomí," přiznal Crusher. "Ale velice hluboko. Já, no... nemyslím, že nám bude dělat nějaké potíže."

Z nějakého důvodu to Picarda velice znepokojilo. Jackovo dost bezstarostné odmítnutí zabývat se bytostí, jako byl Trelane, mu působilo starosti. Koneckonců to byla bytost schopná zastavit Enterprise, vytvořit silovou bariéru, která ji znehybnila. Vyhrožoval fyzickou bolestí a podobně a pak nechal hrozby viset ve vzduchu, zatímco zmizel, aby někde prováděl kdovico. A kapitán Jack Crusher byl toho názoru, že jim Trelane nebude působit žádné potíže?

Momentálně ale nebyl čas se Cruschera dál vyptávat, neboť Taša Jarová oznámila: "Máme spojení s konzulem z Terminusu, pane."

"Na obrazovku, poručíku."

Prokonzul se objevil o chvilku později. Kůži měl šupinatě červenou, a díky tomu připomínal vařeného kraba. Jeho oči vypadaly poněkud unavené životem, jako by viděly spoustu věcí, na které by raději zapomněly. Působil také dojmem celkové podrážděnosti, což značí někoho, kdo je o trochu víc zaujatý vlastní důležitostí, než pro něj je pravděpodobně zdravé.

"Tady prokonzul Teffla," oznámil jim. "Enterprise, dali jste si načas."

"Cestou jsme narazili na jedno nebo dvě zdržení," ozřejmil Crusher. Pak se rychle rozhodl změnit téma a pokračoval:

"Dostáváme podivné údaje z oblasti vašeho severního pólu."

Tefflův povýšený výraz se okamžitě ztratil. Crusher pocítil určité uspokojení při pohledu, jak rychle zmizela prokonzulova maska, jakmile se Teffla cítil ohrožen. "Mám varovat obyvatelstvo?" dotazoval se. "Máme evakuovat...?"

"To by bylo v tomto okamžiku poněkud unáhlené," ujistil ho Crusher. "Přesto to pečlivě sledujeme a... kdyby vám to nevadilo... rádi bychom oblast určitou dobu monitorovali, abychom se ujistili, že anomálie je stabilní a že vám nic nehrozí."

"To rád slyším," poznamenal Teffla a přešel si rukou přes uniformu, aby si ji urovnal. "Připomínám vám, kapitáne, že Terminus úzce spolupracuje s Federací. Na hranici, kde se nacházíme, jsme nesčetněkrát nabídli své služby jako vědecká a taktická základna. Je příjemné vědět, že Federace cítí, že si zasloužíme něco na oplátku."

"Nemusíte si dělat starosti, prokonzule. Pracujeme na tom. Teď... k důvodu naší přítomnosti."

"Aha, ano." Teffla se rozhlédl, jako by se podvědomě obával, že ho někdo sleduje. Ztišil důvěrně hlas a pokračoval:

"Upřímně, ulevilo se mi, že jste konečně tady. Ten váš 'Riker' nedělal samozřejmě žádné potíže... ne v jeho duševním stavu. Ale ten Klingon, co je s ním, Worf - upřímně, kapitáne Crushere, bylo to téměř jako noční můra. Je naprosto paranoidní."

"Paranoidní?" podivil se Crusher. "V jakém směru?"

"Vidí všude spiknutí! Trvá na dvojíých a trojíých kontrolách všeho druhu co se týče totožnosti veškerého personálu."

Vytvořil propracovaný systém hesel. Chová se, jako by každou chvíli očekával útok."

"Vskutku."

"Řekl jsem mu, že Terminus je bezpečné místo, a on se mi pohrdavě vysmál. Dokážete si to představit? Mně? Prokonzulovi Tefflovi?"

"Faux pas galaktických rozměrů," poznamenal s kamennou tváří Crusher.

Sarkasmus Tefflu zdaleka minul.

"To bych řekl. Jedno se mu ale musí nechat. Kdybych měl potíže a potřeboval bych někoho, aby mi kryl záda, určitě by mi nevadilo mít ho u sebe," doznal váhavě. "Jeho paranoia jde neobyčejně na nervy, ale hlídal vašeho muže, nadporučíka Rikera, jako by na tom závisel jeho vlastní život."

"To rád slyším," řekl Crusher. "Zařídíme jejich okamžitý transport na Enterprise."

"Skvělé," oddechl si Teffla. "Protože, upřímně, Worf mě neustále velice podezřívavě sleduje. Domnívám se, že si myslí, že si chci něco zkoušet... a že uvažuje o preventivních opatřeních."

Picard byl v transportní místnosti, když přišla doktorka Howardová. Stoupla si vedle něj a poznamenala: "Jsem ráda, že jsem nepřišla pozdě."

"Měl by dorazit každou chvíli." Picard se ohlédl na velitele transportu O'Briena. "Stále nic, veliteli?"

"Pořád čekám na signál z planety, pane," oznámil O'Brien.

Jak O'Brien sledoval konzoli, nechala Beverly sklouznout ruku těsně vedle Picardovy. Nic neřekla, dívala se přímo k transportní plošině, jako by se myslí soustředila pouze na přicházejícího, pacienta... V okamžiku, kdy se Riker objeví na plošině, bude zcela profesionální.

Ted' se však na okamžik uvolnila. Ruka se lehounce otřela o Picardovu.

V tu chvíli vešel do místnosti Jack Crusher.

"Nechci jít!" zaskučel nadporučík William Riker. Křečovitě svíral kus nábytku a vypadal jako chycené zvíře. Vlasy měl stále rozcuchané a neupravené. Worf rozhodně nebyl holič a neměl čas, trpělivost či obratnost, aby toho udělal s Rikerovým vzhledem víc, než že se ujistil, že se Riker pořádně vykoupal, neboť jeho pach byl i na člověka otravný.

Worf stál ve dveřích se svalnatými rukama založenými na oplátované hrudi. Byl stěží schopen potlačit netrpělivost.

"Musíš jít," zabručel. "Jsi důstojník Hvězdné flotily. Dorazila loď Hvězdné flotily a ty na ní máš odletět."

"Já nechci."

"Musíš. Je to tvá povinnost. Navíc, tvoje žena..."

Zarazil se, snažil se vzpomenout si na její jméno, pak se mu vybavilo. "...Deanna a tvůj syn jsou na palubě."

To zaujalo Rikerovu pozornost. Vypadalo to, že pouhá zmínka jména pronikla zmateným a hrozivým oparem, který nad ním visel. "Deanna," zašeptal.

"Ano, správně; Deanna. Čeká na tebe. Chceš ji nechat čekat?"

Riker rychle a krátce zatřásl hlavou, jako by se bál, že při prudším pohybu mu může spadnout z ramen. Pak se na Worfův zadíval s takovou vychytralostí a vypadal tak mazaně, až Worf pocítil, jak se jeho názor na Rikera o něco změnil k lepšímu. "Jdeš také?"

"Vlastně," řekl Worf pomalu, "ano."

Riker to chvíli zvažoval.

"Dobře," kývl nakonec.

Crusher ve dveřích zpomalil. Na okamžik se mu zdálo, že zahlédl...

Ne. Ne, to je směšné. Picard a Howardová tam prostě jen stáli. Nepopíratelně ve vzájemném rozhovoru, ale na tom nebylo nic neobvyklého. Nebyli u sebe natolik blízko, aby to mělo vyvolat jakoukoli reakci z Crusherovy strany nebo dokonce sebemenší náznak nepřístojnosti.

Jack si promnul kořen nosu. Musí se s tím začít vyrovnávat. Je snad natolik posedlý Beverly, že ho dopaluje už i to, když ji vidí stát vedle svého důvěryhodného prvního důstojníka? To bylo směšné. Co se stane, až se Beverly opravdu s někým sblíží? Bude tady sklíčeně přecházet jako nějaký roztoužený zelenáč na Akademii? Do háje. Dostal se tak daleko, tolik toho dokázal... až moc... na to, aby se nechal stáhnout do takového marného, zbytečného rozpoložení. Kromě toho... Beverly a Jean-Luc? Co si to myslel? Jak daleko by ještě zašel? Picard byl dost starý, aby byl její... no, v každém případě je starší, než je její typ. A Jean-Luc, přes všechnu spolehlivost a přátelství, je trochu suchar. Dost chladný, opravdu, i když některé záliby provozoval s chvályhodným zápalem. Ne, ani zdaleka to není muž, který by Beverly přitahoval.

Mimo to je známý fakt, že rozvedené ženy jsou stále přitahovány k mužům, kteří jim připomínají bývalé manžely. Je nad slunce jasnější, že žádní dva muži si nemohou být méně podobní než Jack Crusher a Jean-Luc Picard. Takže je nesmyslné se tím zabývat.

Obzvlášť nesmyslné, protože jestli neovládne ten intenzivní, iracionální pocit žárlivosti, když jde o Beverly, pak jsou bezpochyby na obzoru potíže.

"Proč to zdržení, veliteli?" zeptal se Crusher.

"Právě dostávám signál, pane," odpověděl.

"Jedničko," začal Crusher a přistoupil o krok k Picardovi, "situace se vyvíjí zajímavě. Právě mě informovala Hvězdná flotila, že se mám setkat s Klingonem, který doprovází našeho důstojníka. Ten chlapík Worf, o kterém jsem ti říkal."

"Vor? Jako to plavidlo?" podivila se Beverly.

Picard se chystal jí říct, že ano, ale Crusher ho předběhl. "Vyslovuje se to skoro stejně, ale bylo mi řečeno, že přepis,

jemuž dávají přednost, je W-O-R-F. A věř mi, když ti Klingon řekne, že něčemu dává přednost, pak bys tomu bezpochyby také měla raději dávat přednost. Zvlášť, když se šeptá, že Worf je na rychlé cestě do klingonské Nejvyšší rady."

"Rozhodně," přitakal Picard.

"Politikové v Říši jsou často výbušní. Spojenectví mezi Klingony a Federací je neobyčejně prospěšné. Myslím, že všichni chceme, aby to tak zůstalo."

Transportér najednou ožil. "Dva k přenosu," potvrdil O'Brien.

Paprsky se spojily a znovu zformovaly a během okamžiku na transportní plošině stáli dva noví příchozí. Crusher ani jeho důstojníci si nebyli zcela jisti, kam se podívat dříve: na Klingona s jeho hustou hřívou a divokým vzhledem nebo na důstojníka Hvězdné flotily s výrazem štvance, také oblečeného v klingonských šatech, i když daleko jednodušších, s chudší výstrojí a méně ozdobami.

Celkem vzato, tvořili opravdu podivně vypadající pár.

Crusher to všechno zaznamenal, a pak rázně přistoupil k plošině. "Vítejte na palubě Enterprise," prohlásil a udeřil se pěstí do prsou a vzápětí natáhl ruku. Tak se mu podařilo slušně se přiblížit klingonskému pozdravu. "Já jsem Jack Crusher. Toto je můj první důstojník, Jean-Luc Picard, a hlavní zdravotní důstojník, doktorka Beverly Howardová."

Worf ledabyle oplatil pozdrav a oznámil: "Já jsem Worf, syn Moghův. Toto je nadporučík William T. Riker. Myslím, že patří k vám."

Riker pomalu sestoupil z transportní plošiny; přitom se ostražitě rozhlížel. Z výrazu jeho očí bylo zřejmé, že mu něco zažehlo jiskřičku v mysli. Picard zaznamenal, že má shrbená ramena, jako by byl neustále připraven na úder. Když chodil, pohyboval se na polštářcích chodidel, takže byl kdykoli schopen rychle uskočit. Kdo uteče, vyhraje.

Co tomu ubožákovi udělali? uvažoval Picard. Nikdo by neměl protřpět to, čím tenhle člověk zjevně musel projít.

"Nadporučíku," začal Crusher, "vítejte zpátky." Napřáhl ruku k Rikerovi, který automaticky ucukl. Crusher chvíli stál s rukou napřaženou, než ji pomalu nechal klesnout. Ztlumil hlas, aby se pokusil znít méně autoritativně... a snad i méně hrozivě... když pokračoval: "První věc, kterou uděláme je, že vás doktorka Howardová prohlédne. Ujistí se, že vaše očkování jsou účinná, a že nic nebezpečného... cokoli... nebylo vpraveno do vašeho organismu."

"Výborný nápad," zabručel Worf. "Romulané ho mohli podrobit jakýmkoli lékařským pokusům."

"Tudy, nadporučíku," ukázala Beverly. Vzala ho jemně za paži, prsty mu přejela po bicepsu. Gesto ho okamžitě uvolnilo, a třebaže jí viditelně nevěřil bezmezně... přesto ji sledoval s menším podezřením než ostatní.

"Jeho rodina je na palubě?" ověřoval si Worf v okamžiku, kdy Riker odešel.

"Ano," přitakal Crusher. "Ale myslel jsem, že by bylo moudré nechat ho napřed trochu rozkoukat."

Worf nechal chvíli ten výrok viset ve vzduchu, a pak pomalu pokývl hlavou. "Obáváte se, že jeho rodina shledá jeho nynější stav... znepokojivým."

"Částečně," připustil Crusher. "A také by toho mohlo být na něj příliš. Myslím, že bude pro všechny lepší, když se do všeho dostane postupně. Návrat do normálu je pro něj důležitý, on si ale napřed musí uvědomit, co to znamená normální."

"Nevím, jestli souhlasím," odpověděl Worf. "V obtížné situaci je vhodnější postavit se problému čelem. Prosekat se jím rychle a účinně. Váš projev ohleduplnosti pouze problém oddaluje."

"To je zajímavý pohled na věc, Worf," promluvil Picard, "a vhodný pro silnou mysl Klingona. Při styku s lidmi je však důležité brát ohledy na naši relativní... křehkost."

Crusher po něm střelil pohledem. Worf jen zavrčel: "Nejspíš máte pravdu. Moc jsem zatím s lidmi nejednal. Věřím, že budete schopni seznámit mě podrobně s vašimi nedostatky."

"Máme jich hodně," řekl suše Crusher. "Doufám, že vám všechny stihneme vyjmenovat během vaší relativně krátké návštěvy."

Worf, mistr v důvtipnosti a sarkasmu, pronesl: "Jsem si jistý, že když se budete hodně snažit, určitě to stačíme."

Riker ležel na lékařském stole a upřeně zíral do prázdna. Picard a Howardová stáli nedaleko a tiše ho zkoumali.

"Dala jsem mu vitamínové doplňky," podotkla Beverly. Sledovala ho s určitým podivem. "Jeho výdrž je neuvěřitelná. Nejsem si jistá, co ho po celá ta léta drželo při životě."

"Lidská mysl je neuvěřitelná zbraň."

"To je pravda," souhlasila. "A ručím za to, že vůle je pravděpodobně to, co ho udrželo naživu. Naneštěstí to byl také jeden z cílů jeho vězňatelů."

"Má nějak poškozený mozek?"

"Fyzicky ne. Neurální systém je netknutý. Žádné poškození motorických center. Tolik co se fyzického poškození týče. Emocionálně, to je jiná věc."

"Nějaký dojem z dosavadních výzkumů?"

Otočila se k němu obličejem bez výrazu. "Jean-Lucu, ani nemohu stanovit výši poškození. Smiřme se s tím, že prožil dost, aby to zlomilo tucet mužů. To, že dokáže verbálně komunikovat, je téměř zázrak."

Picard si povzdechl. "Co uděláme?"

"Čím začneme? Napřed uděláme vše, co je možné, aby se cítil jako lidská bytost. To znamená pohodlí a trochu komfortu. Máte na lodi kadeřníka?"

"Je to Bolian, jmenuje se pan Mot. Nemusel jsem ještě využít jeho služeb... bez poznámek, prosím, doktorko," pochytil, co ji proběhlo myslí. "Vyrozuměl jsem, že je dost zručný. Bohužel má tendenci trochu žvanit."

"Nějaké milé nezávazné žvanění by nejspíš panu Rikerovi teď docela sedlo," podotkla doktorka Howardová. "A pak bych řekla, že je na řadě už tak o dost zpožděné setkání s jeho rodinou."

Zalétl pohledem z Beverly na Rikera. "Myslíš, že to pomůže?"

Povzdychla si: "Upřímně, Jean-Lucu... pochybuji, že by to mohlo škodit." Smutně se zadívala na Rikera. "Přemýšlej o tom. Pod těmi nepěstěnými vlasy a křečovitým paranoidním chováním je muž, který byl kdysi neobyčejně nadaný a slibný důstojník Hvězdné flotily. Kdo ví, jaký mohl být, kdyby se mu tohle nestalo?"

"Předpokládám, že to se nikdy nedozvíme," poznamenal Picard.

"Pane Worfe... udělal jste si docela jméno."

Worf seděl naproti Crusherovi v jeho kajutě. "Pracoval jsem pro svou věc a pro Říši. Osobní reputace, kterou jsem získal, je irelevantní."

Jack se zaklonil v židli. "Tak dobrá. To vám neberu. Přesto..." Odmlčel se. "Fajn. Poslouchejte, Worfe, karty na stůl."

Worf se lehce zamračeně podíval na stůl.

Crusher nepostřehl jeho chvilkový zmatek, protože mezitím pokračoval: "Federace si myslí, že se stanete někým, s kým se musí počítat. Když zvážíme přechodné trvání některých spojenectví a dřívější výbušnou povahu vztahů mezi Klingony a Federací..."

"Chtějí se ujistit, že pokud se dostanu k nějakému druhu moci, budu příznivě nakloněn Federaci."

Crusher přikývl. "To je přesné."

"Velmi moudré," poznamenal po chvilce Worf. "Velmi předvídaté. To mohu respektovat. Pak to chápu tak, že vy můžete respektovat můj postoj."

"A ten je?"

Worf se pomalu naklonil nad stůl. Praskání kožené zbroje jako by vyplnilo místnost. "Klingonská říše nikdy nebude v bezpečí, dokud její nepřatelé nebudou zničeni."

"No... i tak to lze, předpokládám, říct."

Worf ztišil hlas. Crusher si skutečně představoval, že deska stolu vibruje v souladu s Klingonovým hlubokým basem.

"Moje zdroje mě informovaly," sděloval, "že Romulané plánují během několika let velkou invazi na území Federace."

Navíc se už zapojují do mnoha tajných činností, které mají rozdrobit Klingonskou říši. Prakticky kdokoliv, kapitáne, může být romulanský špeh.

"Crusher na něj zíral. "Promiňte?"

"Zdokonalili řadu operačních maskovacích technik. Přestože nemám žádný důkaz nebo přesnější údaje, věřím, že už přinejmenším jeden romulanský tajný agent, který se vydává za Vulkánce, pronikl na dost vysoký post uvnitř Federace. Podobně jsou různí špióni rozmístováni mezi našimi lidmi."

"To jsou velmi vážná obvinění, Worfe."

"Je to také vážná situace. Navrhl jsem, aby Rada začala sepisovat seznam možných Romulanů v Říši. Také navrhuji, abyste totéž doporučení přednesl vašim nadřízeným."

Crusher na okamžik nebyl schopen slova. Pak začal: "Worfe... souhlasím, že bezpečnost je velmi důležitá. A nejsem zvlášť nadšený představou romulanských agentů, kteří pronikají do všech stránek každodenního života. Ale to, co navrhuje, se nebezpečně podobá paranoie."

Worf sklonil hlavu takovým způsobem, až mu jakoby zmizely oči. "Chcete tím naznačit...?"

Crusher položil ruce dlaněmi vzhůru na stůl ve vstřícném gestu. "Nic nenaznačuji. Vše, co říkám je, že váš návrh by mohl vyvolat vlnu podezření mezi našimi lidmi. Důvěra by byla věcí minulosti. Ohlíželi bychom se všude po možných zrádcích, zkoumali bychom sousedy, udávali každého, kdo by se zdál sebemeně podezřelý."

Worf vypadal zmateně. "Chcete tím říct...?"

"Chci tím říct, že to nezbytně nemusí být dobrá věc!"

"Ve vši účtě, kapitáne... jsem přesvědčen, že když se ohlédnete do minulosti zjistíte, že trocha podezřívavosti může mít své výhody. Naopak trocha nedbalosti," dodal temně, "může být osudná."

"Teď se klidně uvolněte, nadporučíku," pobídl pan Mot Rikera, když ho usadil do křesla.

Zatímco Riker dělal, co mu bylo řečeno, Geordi postával poblíž. Dovedl sem Rikera z ošetřovny a teď se ujistoval, že se nic nezhatí. Koneckonců, tohle mělo být pouhé rutinní ostříhání. Pokud se však Geordi něco naučil, pak věděl, že rutina se v životě vyskytuje jen zřídka.

Pro Rikera nebylo lehké se uvolnit. Byl prkenně strnulý a Mot ho musel postrčit, aby se usadil. Když se mu to podařilo, sáhl si na Rikerovy zacuchané vlasy a beze snahy zakrýt znechucení prohlásil: "Dobrý bože. Co jste to dělal, stříhal si je sám? Nebo jste si je škubal holýma rukama?"

"Pane," začal Geordi, který sice holiče nijak zvlášť neznal, ale chtěl se ujistit, že jeho svěřenec nebude rozrušen.

"Nadporučík Riker byl... delší dobu indisponován. Myslím, že není nejlepší nápad se tím dál zabývat."

Mot ho počastoval pohledem bez zájmu. "Oh, myslíte, opravdu."

"Mohl byste mu pouze ostříhat vlasy, prosím?"

Mot si povzdechl, jako by mu na statných ramenou spočívala váha celého světa. Vytáhl si nástroje a přednášel: "Může mi laskavě někdo vysvětlit, proč se propůjčuji k amatérské -"

Nepodařilo se mu však dokončit myšlenku, neboť v tom okamžiku přiblížil ostrou břitvu k Rikerovu hrdlu.

Riker zahlédl krátký odlesk světla na ostří.

Zabodl se mu do vzpomínek s přesností a silou výstřelu z fázery.

Skláněl se nad ním škodolibý obličej Romulana a zabodávalo se do něj ostří. Vydlobávali mu z těla kousky masa a z tuctu ran se řinula krev...

Riker vymrštil ruku a sevřel panu Motovi hrdlo. Mot neměl ani šanci vykřiknout, neboť Rikerova ruka bránila jako

svěrák i sebemenšímu nadechnutí. Mot ani plně nepochopil, co se děje. Věděl jen, že najednou nemůže dýchat a hrozilo, že mu oči vyskočí z důlků, když Riker neartikulovaně zavrčel.

Geordi strnul pouze na okamžik. Pak chytil Rikera za paži a ani se nepokoušel vypáčit uzlovaté prsty od Motova hrdla. Místo toho vstříkl Rikerovi do paže dávku z hypospřeje.

Účinek byl okamžitý. Stisk ochabl a Riker se zhroutil do křesla, zatímco mu tělem proudil silný uklidňující prostředek. Mot vrazil zády do zdi, mnul si krk a snažil se do plic nasát vzduch. "Za všechna ta léta... ještě nikdy jsem... nikdy..."

"Budete v pořádku, pane Mote."

"Jak to můžete říct?!"

"Protože mluvíte."

"To není jeho zásluhou. Naštěstí jsou mí lidé obdařeni neobvykle silným hrtanem."

"Dobře. Prosím..." Geordi ukázal na spícího Rikera. "Dejte se do toho."

Mot na něj užasle zíral. "To nemyslíte vážně. Očekáváte ode mě, že se budu věnovat jeho vlasům poté, co mě takovým způsobem napadl?"

"Nemyslím, že by vám v nejbližší budoucnosti dělal nějaké potíže."

"Ne," řekl pevně Mot a odložil holičské pomůcky. "Odmítám. Byl jsem týrán tímto... tímto násilníkem a já mu neprokáži tu čest, aby měl účes vymodelován ode mě. Já, oběť, se nehodlám věnovat svému mučiteli."

"To je vaše poslední slovo?"

"Obávám se, že ano."

"Tak dobře," podotkl Geordi. Natáhl se pro holičovo náčiní.

Mot se polekaně zarazil. "Co to děláte?"

"Hodlám mu pěkně zubatě zkrátit bradku a pak ho mizerně ostříhat." S kamenným výrazem se zadíval na Mota. "A pak všem na lodi řeknu, že jste to udělal vy... a že jste byl přitom zpítý do němoty."

Mot vytrhl Geordimu nástroje z rukou. Očima mladého ošetřovatele probodával.

"Vydírání je nehezská praktika," prohlásil, zatímco začal Rikerovi stříhat vlasy.

"Praxe dělá mistra," zareagoval Geordi.

Linie A

14.

Deanna Troi Rikerová přecházela po pokoji jako tygr v kleci. Tommy naopak seděl nehybně jako Buddha a sledoval matku, jak chodí sem a tam. Na okamžik se posadila, přečetla stránku, ztratila zájem, znovu začala přecházet, opřela se o zeď, bubnovala do ní, sedla si... a celý kolotoč začal znova.

"Co ho zdržuje?" prohlásila nakonec podrážděně. "Mami, viš, že tohle stejně nepomůže," oznámil jí Tommy.

Povzdechla si a znovu se usadila. "Vím," přiznala. "Ale už je na lodi delší dobu. Proč nám ještě nedovolili se vidět?"

"Jsem si jistý, že k tomu mají důvody," argumentoval Tommy.

"To by mě opravdu zajímalo, jaké důvody to jsou."

"Je to Hvězdná flotila, mami. Vědí, co dělají."

Sledovala ho s pobaveným úsměvem. "Tvoje důvěra ve Hvězdnou flotilu je tak naprostá," řekla s nádechem úžasu. Pokrčil rameny. "Nejspíš jo."

"Protože si samozřejmě idealizuješ otce. A jelikož je ve Hvězdné flotile, pak jsi jí přirozeně zcela oddaný."

"Ty Hvězdné flotile nevěříš?" V hlase mu zaznělo dokonalé překvapení.

Deanna mu s povzdechem vysvětlila: "Tvůj otec, stejně jako můj, ten život miloval. Vím to. Vím také, že můj otec zemřel nepřírodně mladý a že jsem téměř sedm let strávila v pochybnostech, jestli tvůj otec je živý nebo mrtvý. Jedna část mé bytosti by si nepřála nic jiného, než aby už žádný z členů mé rodiny neměl nic společného s Hvězdnou flotilou."

Tommy byl na moment zticha, a pak prohlásil: "Já se dám ke Hvězdné flotile."

Lehce se usmála. "No... máme ještě spoustu času se rozhodnout."

"To není naše rozhodnutí," odmítl. "Je to moje rozhodnutí."

"Dobrá," souhlasila takticky. "Pak máš ještě spoustu času se rozhodnout. Ale nebude to tady a ne teď. Jasně, Tommy?"

"Ale mami, myslíš, že bysme možná -"

"Jasně, Thomasi?"

Důraz v matčině hlase ani obzvlášť formální jméno "Thomas", které používala pouze když byl v průšvihy, mu neušly. Ale on přece nic neudělal. Proč je na něj tak naštvaná?

V tom okamžiku se ozvalo zazvonění dveří. Zvuk Deannu vylekal tak, že vyskočila s rukou na hrudi, aby zastavila bušení srdce.

"Ano?" vypravila ze sebe.

Ženský hlas odpověděl: "Je tady pán, který by vás rád viděl."

Deanna ztuhla.

"Ehm... počkejte moment," vykřikla.

Tommy byl ohromený, když se matka rozběhla k zrcadlu zkontrolovat si účes. "Počkejte moment?" nevěřicně opakoval.

"Mami, proboha, to snad -"

"Jen -" rukou mu naznačila, aby už nic neřikal. "Jen... mi dej chvilku." Odmělčela se ve snaze se uklidnit. Pak se pomalu nadechla a řekla: "V pořádku." Dostatečně nahlas, aby ji bylo slyšet přes dveře, zopakovala: "V pořádku!"

Dveře se otevřely.

Na druhé straně stála žena s krátkými blond vlasy, důstojník Hvězdné flotily. Krátce kývla Deanně na pozdrav.

"Poručík Jarová, madam. Bezpečnost," oznámila formálně. "Chtěla jsem vás pouze formálně varovat, že váš manžel je trochu... jankovitý."

"Jankovitý?" nechápala Deanna.

"Celý nesvůj, řekněme. Upřímně, kdybyste to nebyli vy, uvažovali bychom o oddálení vašeho setkání. Ale protože jste oba empati a vy jste vyškolená psycholožka, no..." Taša pokrčila rameny. "Usoudili jsme, že to zvládnete. Jen postupujte obezřetně. Budu hned za dveřmi pro případ, že byste mě potřebovali."

Deanna nechápala, proč by měla eventuálně potřebovat pomoc bezpečnostního důstojníka při jednání s vlastním manželem.

Pak se objevil.

Vypadal normálněji, než jak ho krátce viděla na obrazovce na Betazedu. Vlasy měl úhledně učesané, vousy ostříhané. Neměl na sobě uniformu Hvězdné flotily, pouze jednoduchý oblek používaný mimo službu. Byl daleko hubenější, než si ho pamatovala... pokud to vůbec bylo možné, tak i menší. Ramena měl lehce shrbená. Nervózně se rozhlédl. To bylo samozřejmě normální pro někoho, kdo prošel tím, co si protrpěl on. Instinktivně očekával útok odkudkoli. Nemohl ani na vteřinu polevit v opatrnosti, protože za nedůslednost se platí, a to krutě. Deanně připadal úžasný.

"Wille?" řekla jemně.

Zpočátku vypadal, že ji neslyší. Místo toho pozorně zíral do pokoje, prohledával pohledem každý kout, než se odhodlal vstoupit. Zopakovala jeho jméno a tentokrát se na ni podíval... až na to, že se díval zrovna tak na ni jako skrze ni. Pak konečně vypadal, že se na ni zaměřil.

Čekala, až promluví.

"Deanna?" zašeptal.

Ruce jí vylétly k ústům, aby udusila výkřik čisté radosti, který jí chtěl vyklouznout. Tak hlasitý zvuk by ho mohl poplašit, dokonce vylekat. Jediné, co se odvážila udělat, bylo kývnout.

Pak vyslovil tři slova, která způsobila, že se jí zhroutil svět.

"Kde je Deanna?"

Linie A

15.

Gary Mitchell byl už jen mlhavá, zasutá vzpomínka.

Q neměl v úmyslu dopustit, aby se věci tak příšerně vymkly kontrole. Schopnost manipulovat mocí Q mu děsivě komplikovalo rozhodnutí jeho hostitele úplně zešilet. Navíc, Mitchell přenesl část moci Q na lidskou ženu, a to se také nějak zvlášť nevyvedlo. Při uvolňování moci z jejího bezvládného těla si užil svoje.

Bylo to šílené, ale hluboko uvnitř se Mitchellovi líbilo vládnout téměř božskými schopnostmi. Oh ano, nařikal si na to.

Vypadal, že ho to děsí. Ale někde hluboko, hluboko v podvědomí měl Mitchell bláznivý požitek ze své dovednosti manipulovat mocí, manipulovat lidmi. Hrát si na boha. Bylo zvláštní, že člověk, kterého se zmocnil na první lodi, reagoval stejně. Q to považoval za náhodu, teď ale pochopil, že to je vážný defekt celého druhu. Moc korumpovala a absolutní moc je korumpovala absolutně.

(S Rikerem se to ale nestalo...)

Ten útržek myšlenky se vynořil nečekaně. Vzpomínky na jinou část existence se proplétaly s miliardami informací, které se nehmotná bytost Q pokoušela utřídít. (Kdo byl Riker?)

(Co byl Riker?)

(Kde byl Riker?)

(Enterprise...)

To ale nedávalo smysl. Enterprise je loď, na které se právě nachází. Loď, na které byl Gary Mitchell. Loď, které velel Kirk...

Kirk. Kirk zabil Mitchella.

Neudělal to samozřejmě bez pomoci. Mitchell byl mrtvý, protože Q dovolil, aby se to stalo. Mitchellova posedlost mocí vzrostla do tak gargantuovských rozměrů, až hrozilo, že úplně ovládne Q. Kdyby se byl Q nedostal ven, mohl být v Mitchellovi uvězněn navždy se svým vlastním vědomím a mocí zcela podřízenými šílenství, které se v Mitchellovi uvolnilo.

Tak použil tu ženu, Elizabeth Dehnerovou. Ženu, které Mitchell pošetile předal část své moci. Q se povedlo využít ten malý vliv, který Dehnerová měla na Mitchella. Povedlo se, neboť nebyla ještě zcela zkorumpována. Možná, že žena tohoto druhu byla odolnější vůči pokušení neomezené moci.

Snažila se Mitchella zarazit, zápolila s ním, ránu oplácela ranou, sílu silou. Tím poskytla Q prostor a příležitost, které potřeboval. Na planetě Delta Vega Gary Mitchell bojoval na život a na smrt s Jamesem Kirkem, zatímco Q se od něj začal odpoutávat. Odebírat moc, unikat jeho vlivu a trochu pracovat na své svobodě.

Síla se z Mitchella začala vytrácet... a vtom, když cítil, že Kirk vítězí, začalo jeho podvědomí stahovat Q zpátky. Byl to hrůzostrašný zápas, zmutovaná mysl Garyho Mitchella dělala všechno, aby si připoutala vzpouzejícího se Q k sobě.

Nakonec to byl Kirk, kdo rozhodl. Dříve, než mohl Mitchell znovu absorbovat moc Q, svrhl na něj Kirk lavinu kamenů.

Chvilkové rozptýlení postačilo, aby se Q zcela odtrhl a kameny rozdrtily smrtelné tělo Gary Mitchella. Q o okamžik později vstřebal zpět zbývající část své moci z Elizabeth Dehnerové.

Zatímco Kirk truchlil nad ztrátou přítele na Deltě Vegy, vychutnával Q svobodu.

A pak na vteřinku... pouze na vteřinku... zauvažoval, že ovládne Kirka.

Ale ta myšlenka se jen mihla a zmizela stejně rychle, jako se objevila. V Kirkovi cítil stejnou, ne-li silnější individualitu než byla Mitchellova. Q zrovna začal skládat svou roztržštěnou osobnost a nehodlal riskovat, že ho někdo ovládne ještě jednou.

Mimoto strávil až příliš velkou část existence tím, že byl na někom závislý nebo s někým zapletený.

Takže načas zůstal na Deltě Vegy, aby mohl sbírat síly a vzpamatovat se. Amorfni, neurčitá bytost, která si musela všechno napřed ujasnit.

Nakonec odešel.

Zkoumal Galaxii, pomalu sestavoval části svého života a bytí. Prolétával mlhovinami, proklouzával černými děrami.

Potkal několik podobných bytostí z energie, jako byl on sám; podobných, ale rozdílných. Jedna byla zvlášť nesnesitelná a pokusila se v Q vyvolat pocit strachu. To se nějak zvlášť nepovedlo, protože Q byl více než cokoli jiného našťvaný.

Protože obě bytosti byly amorfni, neexistovalo moc věcí, co by si mohly udělat. Bytost pokračovala v cestě a slibovala nepřátelství a pomstu.

Přesto setkání v Q něco postrčilo. Trvalo ještě spoustu let, než se mu to plně spojilo v rozptýlené myslí, pomalu chápal, proč existuje, neboť neměl moc možností soustředit se na důležité věci. A stejně měl jen mlhavou představu, co "důležité" znamená.

I když pomalu... velice pomalu... informace do sebe začaly zapadat.

Cítil, jak je přitahován... přitahován k bodu v prostoru a čase, který ještě plně nechápal.

Doufal, že všechno pochopí, až se tam dostane.

## LINIE SE PROPLÉTAJÍ

### Linie C

Štíty Enterprise se zachvěly pod palbou tří romulanských dravců.

Byli uzavřeni, obklíčeni ze všech stran. Zpočátku záchranná mise se pokazila, příšerně pokazila. Děsivé na tom bylo, že jak se kapitánka v duchu probírala bezvýhodností jejich situace, deprimovaně zjišťovala, že za stejných podmínek by udělala totéž.

"Kapitáne Garretová! " zaburácel Delhaney od taktické konzole, zatímco si odhazoval krví zbarvenou srst z obličeje.

"Přední deflektory selhávají! Zadní deflektor na padesáti procentech a klesá!"

"Vypněte zadní deflektory! " přikázala Garretová. "Přesměrujte všechnu energii do předních štítů!" Rukama svírala opěradla velitelského křesla.

"Pokračujte ve vysílání volání o pomoc! Kormidlo, obleťte je! Ať jim čelí přede!"

"Kormidlo nereaguje!" vykřikl Castillo. Bezmocně praštil pěstmi do ovládání kormidla. To bylo dobré leda na proražení panelu.

Z romulanských dravců vylétla další salva, která podle libosti drtila bezmocnou loď.

Tlumicí obvody vypadly a vědecké stanoviště najednou vybuchlo a prakticky roztrhalo vědeckého důstojníka Berkholta. Byl mrtvý dlouho předtím, než dopadl na zem.

Na můstku se rozhořel oheň. Delhaney se střemhlav vrhl na plameny a svým mohutným tělem udusil požár dřív, než se stihl rozšířit.

Věděla, že loď je neodvratitelně ztracena, ale odmítala to připustit a zapnula interkom. "Strojovno! Nějaký nápad, jak opět zprovoznit fázery?"

"Kryt baterie fázérů je prasklý, kapitáne!" odpověděl inženýrův hlas. Byl stěží srozumitelný kvůli praskání statické elektřiny. "Snažme se to odstavit, než budeme mít na krku nekontrolovatelný únik radiace!"

Garretová se snažila překonat šílené nutkání se rozesmát. Měli před sebou možná minutu nebo dvě života. Poslední věci, které by se měl kdokoliv z nich obávat, byla pomalá smrt z ozáření.

"Kapitáne!" vykřikl Delhaney, který si stále ještě oprašoval přede uniformy. "Čtvrtý romulanský dravec se nám objevil přímo za zádi!"

Vzadu, kde byli zcela bez štítů. "Dokonalé," prohlásila Garretová.

Vtom se ozvalo ze strojovny: "Kapitáne! Dvě fotonová torpéda nabitá a připravena!"

Garretová byla okamžitě na nohou. "Delhaneyi! Zacílit na toho za námi a pal! Ted!"

Delhaney Garretové ani neřekl, že automatické zaměřování bylo vyřazeno. Proč ji ještě víc rozčilovat? Zamířil manuálně, vydechl rychlou modlitbu a vystřelil.

Dravec, který se vznášel za nimi, byl zasažen na obou stranách ve chvíli, kdy vypálil na Enterprise. Střely ji zcela minuly, jedna dokonce se zábleskem zasáhla jednoho ze zbývajících dravců.

Kdyby loď měla k dispozici dalších čtyřicet nebo padesát fotonových torpéd... nebo snad pár plně nabitých fázeryových zásobníků... mohla mít šanci. Takhle se však dravci přeskupili a bez nejmenší známky slitování se snášeli na Enterprise... ovšem, nedalo se říct, že by předtím zrovna oplývali nějakou milostí.

Delhaney se chystal nahlásit Garretové, že všechny štíty jsou na pokraji zhroucení, když vtom zasáhla cíl mohutná salva fotonových torpéd, namířených na středovou část talířové sekce, kde se nacházel můstek. Delhaney byl odhozen ze stanoviště takovou silou, že bylo slyšet, jak si při nárazu na zábradlí zlomil páteř.

Jeden úder za druhým. Strop můstku se začal hroutit, úlomky přšely na ječící posádku. Garretová vyklouzla z křesla,

přeskočila Delhaneyovo tělo a sama převzala ovládání taktické konzole. Rychle přelétla pohledem ukazatele.

Neměli nic. Bylo by stejné účinné, kdyby vylezli na talířovou sekci a začali na dravce plivat.

Loď se divoce zazmítala; Castilla to vymrštilo z křesla. To ho paradoxně zachránilo, neboť na kormidlo se zřítíla hromada trosk, které pohřbily ovládání i Castilla. Kdyby byl na svém místě, byl by okamžitě mrtvý. Takhle byl "pouze" pohřbený.

Garretová přehlédla můstek. Všichni leželi na zemi. Pravděpodobně mrtví. Bylo to nefér. Posádka Enterprise 1701-C byla zatraceně skvělý tým. Žádný kapitán by si nemohl přát lepší a oni by si zasloužili víc, víc než takto zemřít. Zasloužili si pokračovat a dělat úžasné věci, aby se o nich psaly legendy, zpívaly písně. Ještě nebyli ve vesmíru dost dlouho... ještě zdaleka ne dost dlouho.

Zasloužili... si... víc...

Romulané se mlsně přibližovali. Věděli, že loď je bezmocná. Ale nenabízeli kapitulaci, ne. Místo toho znásobili zuřivost útoku. Fotonová torpéda se na plavidlo řítí ze všech stran. Přední obrazovka byla jeden obrovský oslepující čtverec světla. Garretové to připomnělo příběhy, ve kterých člověk před smrtí spatří tunel se světlem na konci. Vždycky jí to připadalo jako milá, uklidňující pověra. Přislíb, že někdo nebo něco na tebe na druhé straně čeká. Jenom si jaksi nikdy nepředstavovala, že to světlo bude pocházet od romulanských torpéd.

Zavravorala, upadla a najednou měla pocit, že se celá loď náhle naklonila, jako by se celá...

...obracela naruby.

Všude zářilo tak palčivé světla, že Garretová začala věřit, že by takové intenzity nebyla schopná dokonce ani nepřerušovaná palba fotonových torpéd.

Loď se houpala a Garretová měla na okamžik dojem, že stojí na jakémsi okraji. Na okraji vodopádu, možná, a shlíží do kaskád padajících vod.

Vtom se najednou loď propadla jako na horské dráze, Garretová sklouzla a místo u taktického stanoviště se jí podařilo udržet pouze díky tomu, že se prsty zoufale zahákla kolem konzole.

A kromě světla a strašného žaru vnímala ještě něco jiného. Měla neurčitý dojem, že něco zaslechla. Znělo to jako škodolibý smích - okamžik předtím, než je světlo úplně zaplavilo.

Pak byli dravci pryč.

Jen tak.

Garretová tomu nemohla uvěřit. V jednom okamžiku byla Enterprise ztracena, ve druhém... byli volní. Na obrazovce nebylo nic, jen prázdný vesmír.

Na okamžik pocítila záchvěv znepokojení.

Možná se dravci zamaskovali. Nedávalo to samozřejmě žádný smysl. Věděla to, už když spouštěla na všech přístrojích ověřování, jestli po nich zbyly nějaké energetické stopy. Dravci nic nevyzařovali. Neměli žádný důvod začít se schovávat - obzvlášť ne když nemohli střílet zamaskovaní - pokud...

Pokud nějaká loď nebo víc lodí nepřišlo Enterprise na pomoc.

Garretová se začala zvedat... a vykřikla. Dopadla na zem a divoce se třásla, jak jí tělem pulzovala bolest. Podívala se na spodek těla a okamžitě pochopila. Když upadla, noha se jí o něco zachytila - o křeslo nebo o cokoli jiného. Trup dopadl na zem v jiném úhlu než nohy. Něco bylo opravdu v nepořádku... nohu měla našťipnutou, zlomenou... To je prostě úžasně. Nedostatek pohyblivosti, to ji ještě scházelo už tak dost příšerné situaci.

Jedna část kapitánky Garretové chtěla jednoduše zůstat ležet na podlaze a zemřít. To byla ta spojená s boky. Mozek však stále velel, alespoň prozatím, a byl to on, kdo donutil zbytek těla vyškrábat se zpátky na taktické stanoviště. Všechnu váhu přenesla na zdravou nohu. Změna polohy stačila, aby jí způsobila značné utrpení, donutila se však odelonit tu část mysli, která zaznamenávala bolest. Nahoru, nahoru, zatraceně, hni sebou, zvedej se, zvedej se ty líná mrcho, řvala na sebe. Pak už stála u konzole a podařilo se jí registrovat jen tupou bolest, se kterou mohla přinejmenším žít.

Teorie, že dorazily další lodě, rychle padla, neboť displeje vše ukazovaly jasně. Žádná stopa po lodi... ani po jejích, ani po klingonské... ničí.

Pak znovu zkontrolovala přístroje. Cítila, jak jí do obličejů stéká pramínek krve a netrpělivě ho setřela, stále neschopna uvěřit nebo pochopit to, co jí sdělovaly senzory. Jako by se mohly splést, pohlédla na obrazovku pro vizuální potvrzení.

Byla to pravda. Zatraceně, byla to pravda. Hvězdy vypadaly jinak. Enterprise úplně změnila pozici.

"Jak se to k čertu stalo?" zašeptala a byla mírně překvapena, že jí hlas skřípe.

Nebyl ale čas na spekulace jak a proč. Zmáčkla interkom a znovu promluvila hlasem, který byl jen vzdáleně podobný jejímu. "Mluví kapitán... všichni... nahlaste se..."

Nic. Nic, pouze praskot lodního interkomu. Byli všichni v bezvědomí? Nebo snad mrtví? Příšerná myšlenka... poslední živá bytost na celé lodi. Bože, co když to je pravda? Co když tu je jen ona a sedm set mrtvých lidí? A... to byla nejhorší představa... co když nezemře a nikdy je nenajdou? Vrak, bezmocně se vznášející ve vesmíru.

Loď mrtvol.

Zbláznila by se. Byla si tím stoprocentně jistá. Musela by buď vyvléct všech sedm set těl do nákladového prostoru, pokusit se o zprovoznění dveří a vyhodit je do vesmíru... nebo strávit zbytek života překračováním mrtvých těl, ať už by šla kamkoliv.

Do očí jí steklo ještě víc krve; s otráveným zavrčením ji znovu setřela. Bylo směšné, že se chová takhle. Za prvé nemá důvod předpokládat, že jsou všichni mrtví. A- co se té druhé věci týče... podpora života selhávala... Svoji posádku o moc dlouho nepřetěží.

Rozesmála se.

Musela se smát. Kdo by se nesmál? Když nejlepší zpráva dne zní, že jim selhává systém podpory života... Připadalo jí, že se směje věčnost. Ve skutečnosti to byly dvě vteřiny. Pak se ovládla a snažila se ignorovat bušení v hlavě. Provedla další kontrolu aby zjistila, jestli funguje alespoň subprostorová komunikace. Obraz byl mimo provoz, ale audio fungovalo.

"Tady... kapitán Garretová... z hvězdné lodi Enterprise... volám všechny lodi Federace. Zaútočily na nás... válečné lodě Romulanů a potřebujeme... okamžitou pomoc. Přišli jsme o warpový pohon... podpora života selhává..." Nepřestávala mluvit a vlastní hlas jí byl jediným společníkem.

Linie B a C

Kapitán Picard překvapeně vzhlédl, když zahlédl Guinan vycházet z turbovýťahu. Bylo dost divné vidět ji mimo Přední desítku. A teď se znenadání objevila na můstku, aniž ji zavolal...

Bylo to velice neobvyklé.

Na druhou stranu to mohlo mít něco společného s Q a Trelanem. Možná přišla, aby ho varovala před jejich bezprostředně hrozícím návratem. Q byl vyřízen tak rychle, až to Picardovi začínalo dělat starosti. Bylo to zvláštní. Kdysi by Picard přísahal, že dřív zamrzne peklo, než začne mít starost o Q. Teď by se mu opravdu ulevilo, kdyby uslyšel jednu z jeho sarkastických poznámek.

"Guinan?" zeptal se Picard nahlas.

Guinan zírala na Worfa s tak zuřivou intenzitou, až to zaráželo. Worf si toho napřed nevšiml, ale pomalu si začal uvědomovat zkoumavý pohled, kterému byl vystaven. "Nějaký problém?" zahučel.

Guinan se zamračila. Potřásla hlavou. Pak se otočila na Picarda. "Musíme si promluvit. Hned." Ztišila hlas a naléhavě dodala: "Všechno je špatně. Takhle by to nemělo být."

Zmateně se na ni podíval. "Tak dobrá." Ukázal na pracovnu, ale ona ho předešla. Neztratila ani okamžik a ihned spustila.

"Všechno je jinak," vyhrkla.

"Jinak?" zaraženě na ni zíral. Určitě neočekával, že s ní bude probírat tohle.

"Všechno se změnilo," pokračovala. "Tahle loď... vy..."

"Já?" Kdyby to byl někdo jiný, řekl by, že jde o promyšlený šprým: "Jakým způsobem?"

"Já nevím..."

"Musíte mít nějakou představu, jak se věci změnily." Guinan si zoufale povzdychla. "Dívám se na lidi... na věci... a mám z nich špatný pocit."

"Jaké věci? Jací lidé?"

Bezmocně se rozhlížela, nakonec ale zaměřila pohled na Picarda. "Můstek..."

"Co je s ním?"

Snažila se to vysvětlit zřetelně, ale nic ji nenapadlo. "Není v pořádku," odpověděla nakonec frustrovaně. Picard věděl, že si Guinan v poslední době prožila své.

Výhozena do vesmíru, pokořená Trelanem... to by rozhodilo každého. "Je to stejný můstek, Guinan. Nezměnil se," vysvětloval trpělivě a doufal, že to nezni příliš blahosklonně.

Guinan, úplně vyvedená z rovnováhy, přestala přecházet a sedla si.

"Já vím. Ale také vím... že je jiný."

Bylo to příliš mlhavé. Potřeboval něco, čeho by se mohl chytit, nějaký způsob, jak to, co se dělo, vidět jejíma očima.

"Co ještě?" zeptal se.

Cítila se, jako by shlížela hluboko do vlastní mysli, jak se pokoušela z hlubin nitra vyzdvihnout věci, které ji znepokojovaly. Pak něco zapadlo. "Rodiny. Neměly by tu být děti."

Picard se pokoušel nesmát. Během posledních sedmi let si vytvořil určitou toleranci, dokonce i určité sympatie vůči některým dětem, které pobývaly na Enterprise. Před sedmi lety by byl jedním z prvních, kdo by souhlasil, že na lodi děti nemají co dělat. Avšak slyšet ten názor od Guinan bylo víc než podivné. "Proč by tady neměly být děti, Guinan?"

"Protože tohle je válečná loď," oznámila mu.

Ucítil to jako závan mrazu, slova, která se do něj hluboce zařezávala. "Cože?" zašeptal.

"Naše mise a... Worf... Worf by tady neměl být." Picard vstal a nesnažil se zakrývat, jaké mu to dělá starosti.

Guinan sklopila oči, zranitelnější, než jak ji kdy Picard viděl. "Kéž bych to mohla dokázat," řekla tiše. "Ale nemohu."

"Guinan," začal Picard pomalu. "Poslední dobou jsme byli všichni pod silným tlakem. Možná by bylo lepší, kdybyste zašla na chvíli na ošetřovnu. Ať vás doktorka Crusherová prohlédne."

Vstala a povzddechla si. "Bojím se, že není způsob, jak by mi mohla pomoci. Jak by mi kdokoli mohl pomoci. Není nic, co by se dalo udělat... a to je další věc. Měla by být možnost, jak to vyřešit. Ale není. Je to, jako by nám bylo všechno vzato z rukou."

"Guinan..."

Zvedla ruku a zavrtěla hlavou. "To je v pořádku. Díky, že jste mě poslouchal. Bylo to... muselo vám to znít opravdu divně."

"Mám starost."

"Já vím. Nestrachujte se. Přijdu na to."

Guinan vyšla z pracovny a cítila podvědomé mrazení z Worfova pohledu. Vstoupila do výtahu a zamířila dolů do Přední desítky.

Vystoupila a zarazila se.

Změnilo se to do původního stavu.

Zatímco předtím tady byla spousta posedávajícího civilního personálu, který vypadal zcela neformálně, nyní byla Přední desítka zaplněna posádkou v uniformách. Nejenom to, ale uniformy byly zase takové, jaké si je Guinan pamatovala: ve stylu trochu do zvonu a s obvyklou zbraní po boku - celá posádka musela neustále nosit zbraň. I číšníci. Osvětlení bylo opět tlumenější, okolí přísnější. Prostředí nepůsobilo uklidňujícím dojmem jako to, ve kterém se ocitla předtím. Místo toho byli všichni v pohotovosti, připraveni na bitvu, na zvuk poplachu, který jim oznámí...

Ano. Oznámí, že Klingoni útočí.

Guinaniny vzpomínky na ten zmatek už bledly. Klingon na můstku... Bože, představovala si, že tam je... Úplně to zmizelo a Guinan teď naplňoval úžasný pocit úlevy a pohody.

Na jeden kratičký okamžik se ještě jednou v duchu ohlédla. Připadalo jí to jako jeden z těch podivných momentů, jako slovo, s jehož psaním jste nikdy neměli potíže, ale které náhle vypadá úplně špatně, ať už žonglujete s písmenky jakkoli.

Nemohla si už ani vzpomenout, proč si dělala takové starosti. Jediné, co věděla bylo, že všechno je v pořádku a její chvilkový zmatek se zcela vytratil.

"Asi stárnu," zamumlala.

## Linie C

Na můstku, ze kterého Guinan právě neodešla, dokončil kapitán Picard záznam do válečného deníku.

Samozřejmě, že nezaznamenal žádnou ze svých obav nad vývojem války s Klingony. To, že se nevyvíjela dobře, bylo zcela zřejmé. Důvěrné komuniké z Hvězdné flotily naznačovalo, že už za šest měsíců Klingonská říše zvítězí nad Federací. Bylo těžké uvěřit, že je něco takového možné.

"Kapitáne," oslovila ho poručík Jarová. "Dálkové senzory zachytily loď."

"Je možné ji identifikovat?" zeptal se.

Taša Jarová se zamračila a podruhé zkontrolovala údaje.

"Bezpochyby loď Federace. Zpřístupňuji registr. Je to..." zarazila se. Pokoušela se nedat najevo úžas. "Je to Enterprise... 1701-C."

Picard se ve velitelském křesle pomalu otočil.

Dat rychle ohlásil: "Senzory potvrzují vzhled i parametry, kapitáne. Analýza pláště a materiálu motorů odpovídají konstrukčnímu typu i pracovním postupům té doby."

Od stanoviště kontroly škod se ozval praporečnick Wesley Crusher: "Ale ten křižník byl zničen se všemi lidmi na palubě před dvaceti lety."

"Předpokládalo se to," opravil ho Dat. "Enterprise-C byla naposledy spatřena poblíž klingonské základny Narendra III přesně před dvaceti dvěma lety, čtyřmi měsíci a pěti dny."

"A teď je tady," zakončil Riker.

"Pane Date, je možné," spekuloval Picard, "že ta loď... přicestovala časem?"

"Možné to je, kapitáne," přitakal Dat. "Zaznamenávám reziduální radiaci na vnějším trupu. Pokud však existoval nějaký druh časového zlomu, který vytvořil přemostění časem pro Enterprise C, je už pryč."

"Skenuji vnitřek lodi, pane," oznámila Taša aniž zvedla oči od taktické konzole. "Vážné poškození warpových gondol a nosných výztuží." Vzhlédla se smutkem v očích. "Žádné známky života, pane," oznámila tiše. Nastalo dlouhé ticho.

"Všichni mrtví?" vypravil ze sebe nakonec Picard. "Jste si jistí?"

"Ano, pane. Dostávám jejich automatické volání o pomoc, ale to je vše. Senzory ukazují naprosté selhání systémů podpory života."

"Připravte výsadek," rozkázal Picard. "Zjistěte, jestli můžete znovu zprovoznit motory. Zapojte je a připravte."

"Flotile se další loď může vždycky hodit," navrhl Riker. "I když je už trochu starší."

"Souhlas. Pokud ji zprovozníme do devíti hodin, můžeme ji převézt na Hvězdnou základnu 105. Jinak loď zničíme a budeme pokračovat v cestě na Terminus."

Riker přikývl a vstal, aby sestavil výsadekový tým. Picard stále přemítal. "Jak si vzpomínám... základna Narendra III byla srovnána se zemí."

"Správně, pane," přitakal Dat.

Picard si povzdechl. "Je to hrozná škoda, že neuspěli. Loď Federace, která by zachránila klingonskou základnu... to mohlo ušetřit dvacet let války."

Hlášení výsadku bylo daleko horší, než v co doufal, a bohužel potvrdilo všechny jeho obavy.

"Stojím na můstku, pane," popisoval Riker situaci hlasem, který měnila vzduchová maska nasazená na obličej.

"Všichni jsou mrtví. Doktorka Crusherová říká, že kapitán vydržela déle než ostatní na můstku, ale že zemřela před dvaceti čtyřmi hodinami."

"Zatraceně," Picard zavrtěl hlavou. "Dostat se přes dvě desetiletí a pak zemřít, protože jsme přišli pozdě o jeden pozemský den." Už ovšem nedodal, že tohle určitě není nejlepší doba, do které mohla Enterprise C vletět. To tedy vůbec ne.

"Geordi říká, že poškození warpového jádra zašlo příliš daleko. Odhaduje dobu oprav nejméně na dvanáct hodin a ani to není jisté."

Picard zavrtěl hlavou. Ne. Ne, to je příliš mnoho času. Zvláště, když byla v oblasti zaznamenána klingonská loď.

"Okamžitě se vraťte," povzdechl si. "Je to škoda, ale uděláme, co musíme."

O chvíli později se výsadkový tým vrátil na loď. Na Picardův příkaz stáli všichni na můstku s hlavami sklopenými. Taša Jarová zamířila na několika klíčových bodů Enterprise C a pouze očekávala Picardův rozkaz.

Picard dlouho mlčel a pak se zřetelnou lítostí v hlase rozkázal: "Pal."

Taša aktivovala fázery. Smrtící paprsky zasáhly loď, která se octla mimo svůj čas. Provrtaly se hluboko do warpového jádra a zničily udržovací pole, které se už stejně stěží drželo pohromadě.

Výsledek na sebe nenechal dlouho čekat. Enterprise C se otrásla. První známky destrukce se objevily v inženýrské sekci. Trup vypadal, že je rozežírán a taven. Taša vyslala několik dalších fázových úderů na talířovou sekci, a to byla poslední rána z milosti. Stará loď vybuchla, ohnivá koule na okamžik vzplála a živěna erupcí warpového jádra obalila loď. Ve vesmírném vakuu nebyl žádný vzduch, který by ji živil, to ale ohnivé kouli nezabránilo roztrhnout Enterprise a pohltit bez rozdílu kov i těla.

Během pár vteřin... až příliš málo vteřin... se Enterprise NCC-1701-C pod velením kapitána Rachel Garretové znovu stala tím, čím byla po dvacet dva let: vzpomínkou. Vše, co zbylo, bylo několik neidentifikovatelných zkroucených kusů trupu, které se jako tichá památka na odchod lodě, která nesla hrdé a význačné jméno, budou vznášet vesmírem. Na můstku nastalo dlouhé ticho, a pak se Picard pomalu zadíval na Rikera. "Zadejte kurs k Terminusu," rozkázal tiše. "Můstek je váš. Já... budu v Přední desítce, kdybyste mě potřeboval."

"Ano, pane," Riker si pečlivě udržoval neutrální výraz. Odhodlaně se snažil udržet iluzi, že si neuvědomuje nebo se jednoduše nestará o značnou melancholičnost situace.

Riker však přesně věděl, co se jeho veliteli v tomto okamžiku honí hlavou a že to nemá nic společného se starou Enterprise. Ne, Picard se zabýval velmi neradostným vývojem momentální situace v posledních dnech. Situace, ve které mohli každým okamžikem zaútočit Klingoni; kde jakékoli volání o pomoc mohla být léčkou; kde stav bojové pohotovosti musel být neustále zachováván a kde Enterprise NCC-1701-D byla jedinou a poslední nadějí. Pokud selže, další existence Galaxie bude zcela militaristická.

A na tuto misi, pouze pro milosrdenství boží, pomyslel si Picard, se vydáváme.

#### Linie A

Zastav ho.

Zastav ho.

Slova proplouvala závojovitou bytostí, která si jen zpola uvědomovala sama sebe a která si kdysi říkala Q. Neznal, nemohl pochopit původ toho příkazu. Jako by přicházelo z jeho nitra, ale zároveň zdaleka. Ale pohánělo ho. Pohánělo ho s takovou naléhavostí, až mu to připadalo podivné, a stále neztrácelo na síle.

Něco mu říkalo, že je nezbytně nutné být na určitém místě v určitou dobu. Problém byl, že nevěděl kde a kdy. To mu však nebránilo tam směřovat.

Vznášel se, neschopen odolat. Zdálo se, že mu trvá věčnost dostat se, kam chce, neboť Galaxie byla obrovská a on měl potíže se soustředit.

Avšak pokaždé, když to vypadalo, že se jeho pozornost vytrácí, objevilo se to popíchnutí, které ho postrčilo správným směrem.

Zastav ho.

Kdo je ten "on", kterého měl zastavit? Jak to má udělat? Nedávalo mu to nejmenší smysl.

Ale stejně se pohyboval.

Zatímco cestoval, vracelo se mu čím dál víc útržkovité paměti. Kousky mozaiky jeho života začaly neuvěřitelně pomalu zapadat do sebe. Pořád v ní zely díry, ale už je začínal vyplňovat. Nacházel kousky, které zapadaly, a skládal je dohromady. Jeho existence, která byla dosud pouhou chaotickou směsí roztříštěných zlomků, konečně začala srůstat. Dělo se to postupně, ale rychlost procesu se začala zvyšovat. Q se přestal zajímat kam jde, neboť vnitřní volání bylo tak silné, že ho táhlo bez jeho vědomé snahy. Převážnou část pozornosti zaměřil na zkoumání fascinující záhady vlastního původu.

Takže když dorazil do toho jednoho jediného nejdůležitějšího okamžiku v celé historii vesmíru, nevěnoval tomu sto procentní, plnou pozornost.

Ale velice rychle jí věnovat začal.

#### Linie B

Kapitán Picard vešel do Přední desítky a téměř jej porazilo několik dětí, které si hrály na honěnou.

Děti si okamžitě uvědomily provinění, na místě se zarazily a mumlaly omluvy. Picardovi dělalo potíže být příliš rozčilený. Zrovna tyhle děti patřily, jak si velmi dobře uvědomoval, k nadšeným účastníkům "Dne kapitána Picarda", který nedávno uspořádali studenti. Vlastně ta malá holčička, která do něj zrovna teď vrazila nejprudčeji, strávila (podle své učitelky) celé dva týdny výrobou panenky - Picarda. Co se Picarda týkalo, bylo to dost praštěné. Panenka v jeho podobě.

Přesto, panenka za to téměř stála, už jenom pro ten pohled na Rikera, jak si ji drží před obličejem a rádoby vážně rozkazuje:

"Proved'te."

"Je nám to moc líto, kapitáne," znovu se omlouvalo jedno z dětí.

S námahou, aby se nezačal smát, pronesl Picard poučné: "Víte, Přední desítka je většinou pro dospělé. Pokud byla Guinan tak hodná a dovolila vám sem jít, pak se od vás sluší, abyste se raději chovali vzorně, než abyste tady křepčili."

"Ano, pane," vypravil ze sebe jeden z nich.

Menší dívka oznámila Picardovi: "Učitelka nám ukazovala křepelky."

Picard se ji chystal vysvětlit rozdíl mezi oběma pojmy, pak si ale uvědomil, že by to pouze prodloužilo rozhovor. "To je moc pěkné," prohlásil s vážnou tváří,

Bázlivé kolem něj prošly ven ze dveří. Picard si nedělal iluze. Věděl, že v okamžiku, kdy budou z dohledu, se nejspíš chodbou poženou warpem.

Zahlédl Guinan, jak uvolněně a živě rozpráví s dvojicí poručíků, kterým právě donesla pití. Pak se otočila a podívala se na Picarda, jako by, ještě než ho zahlédla, věděla, že ho tam uvidí. Jenže to u Guinan nebylo zas takové překvapení.

Přišla k němu svým obvyklým způsobem. "Nazdar, kapitáne," prohodila vesele. "Chcete stůl?"

"Ve skutečnosti jsem přišel kvůli vám, Guinan."

"Všichni sem chodí kvůli mně," oznámila mu s úsměvem Guinan. "Vytvářím nádherné prostředí."

"Dělal jsem si starosti kvůli našemu předchozímu rozhovoru."

Lehce naklonila hlavu. "Rozhovoru?"

"Ano, o..." zarazil se.

Něco tady nebylo v pořádku. Velmi pomalu pokračoval. "O tom... jak se věci změnily."

Guinan se zamračila. Její tón zvážněl, když si uvědomila, že se děje něco podivného. "Možná byste mi měl osvěžit paměť."

"Vy..." Picard se opatrně rozhlédl, jako by si chtěl být naprosto jistý, že nikdo neposlouchá. "Přišla jste na můstek a řekla mi, že se věci změnily. Že Enterprise je jiná, než má být. Že jsme ve válce s Klingony."

Zadívala se na něj, jako by se snažila určit, jestli jde o nějaký zvláštní žert nebo ne. "Ve válce?"

"Ano. A řekla jste, že na lodi nejsou žádné děti."

"A kdy jsem to všechno řekla?"

"Před pár minutami."

Guinan nad tím uvažovala: "Picarde... jak byste reagoval, kdybych vám řekla, že jsem byla celou dobu tady dole? Že v okamžiku, kdy jsme spolu podle vás hovořili, jsem ve skutečnosti," ukázala na poručíka Barclayho a poručíka Gomezovou, kteří hráli 3D šachy, "kibicovala tam u té hry."

"Podfuk," usoudil pomalu Picard.

"Mohl by být, vzhledem k tomu, jaké jsme měli poslední dobou návštěvníky."

"To ale nedává smysl," namítl Picard. "Vůbec žádný. Proč by se Trelane - nebo Q, když už jsme u toho obtěžovali takovou šarádou? Vypadá to zcela nesmyslně. Nemyslím, že by to byl podvod. Nemohu uvěřit, že by Trelane nebo Q byli schopni vytvořit takovou bezchybnou imitaci."

"Chcete mi tvrdit, že se tu vyskytlo něco, čeho člen - Q Kontinua není schopen?"

Byla to samozřejmě rozumná poznámka. Naneštěstí pro Picarda odpověď zněla, že nemají nejmenší tušení, co jsou zmíněné bytosti schopné provést.

"Pokud to byla imitace," pokračoval Picard, "pak byla dokonalá. Ale... co když to nebyla imitace?"

"Jestli nebyla," prohlásila Guinan, "pak nás čekají vážné problémy."

"To," poznamenal Picard, "může být ještě velmi nevýstižné vyjádření faktu."

## Linie B a A

Stroj byl obrovský.

Trelane byl na něj také náležitě pyšný. Sestrojit ho mu zabralo spoustu času. Úzkostlivě sestavil každý obvod, pečlivě přemýšlel nad každou částí svého pomocníka.

Odstoupil, aby si ho prohlédl, a s neskryvanou radostí si zamnul ruce. Měl se odvažovat doufat? Bylo to opravdu (výdech) hotové?

Provedl několik drobných úprav, aby se ujistil, že všechno je zapojeno. Zatímco to dělal, nemohl si odpustit úvahy o okolnostech, které ho sem dovedly.

James Kirk ho velmi zklamal. Vlastně celá posádka Enterprise. Nikdo z nich neviděl to čisté potěšení, velké dobrodružství, do kterého se chtěl pustit.

Neměl v úmyslu kohokoli z nich zranit. Nikoho z nich. Tak čím to je, že ho nemohli pochopit? Snad proto, že toho nebyli schopni, nebo to prostě zatvrzele odmítali? Co na tom je tak těžkého, že to nemohli pochopit?

Faktem zůstávalo, že přes všechny ty údajné divy, které mohla Galaxie nabídnout, to byla ve skutečnosti kolosální nuda. Nebylo tu co dělat.

Kolikrát si na to stěžoval rodičům? Kolikrát dal najevo nespokojenost? Poslouchali ho? Rozuměli mu? Ne. Jak často jim říkal: "Nemám co dělat"? Měli pro něj pochopení? Souhlasili s ním? Ne. "Zkoumej dravce," říkali. "Osvěž si částicovou fyziku," radili. "Uklid" si kvadrant," doporučovali. Ne, neměli vůbec žádné pochopení.

"Nejspíš to mysleli dobře," řekl Trelane nahlas. "Ale prostě tomu nerozuměli. Necháпали to."

Pokoušel se vytvořit si koníčky. Jako by však nějak vždycky způsobovaly ještě větší potíže. Například se začal zajímat o lidi. Zpočátku to vypadalo dostatečně neškodně. Když se objevila Enterprise s nákladem bezmocných, nešťastných lidí, byl Trelane jako u vytržení. Konečně bude mít možnost uplatnit nekonečné hodiny intenzivního studia. Zařídí, aby se cítili jako doma. Oblaží je - a oni jeho - neuvěřitelnými historkami z úžasných vojenských tažení. Budou velcí přátelé, kamarádi... budou tak uchvázeni tímto setkáním, že nikdy nebudou chtít odejít. Snad ho budou chtít i uctívat, až spatří šíři jeho vědomostí a moci.

No, tak to se tak docela nevyvedlo, že.

Ne. Místo toho na něj křičeli, spílali mu a zneužívali jeho pohostinnosti na každém kroku. A jaký byl výsledek? Dostal se do potíží s rodiči.

Snažil se jim to vysvětlit, ale samozřejmě, protože to byli rodiče, tak to nepochopili, protože to rodiče nikdy.

Koneckonců cítili se celou tu dobu tak nadřazení.

Ale proč tomu nerozuměli lidé? Byli přece druhem, kterému věnoval pozornost. Nemělo by být těžké porozumět majestátnosti světa, který pro jejich pobavení Trelane, zeman z Gothosu, vytvořil.

Přesto to patrně obtížné bylo, a oni nic nepochopili.

Trelane se navíc cítil velmi pokořený chybami, které udělal. Že vyrobil jídlo bez chuti, no... to bylo odpustitelné.

Konečně, nikdy na té zastrčené planetě nebyl, tak jak to mohl vědět. Nikdo ho nemohl obviňovat z takového malého faux pas.

Musel si, byť nerad, přiznat, že vytvořit v krbu studený oheň bylo klukovsky hloupé. To je něco, co si měl pamatovat. Je to jen primitivní spalování. Něco, co se naučil už před dávnými věky. To byla jediná omluva, která ho napadla: že to je pro něj tak stará vědomost, že se nemohl obtěžovat s tím, aby si ji pamatoval.

Nejhorších chyb se ale dopustil s tím zdrojem jeho síly a s časem. Časová chyba byla čisté lajdáctví, pro to jednoduše nebylo omluvy. Jak jen mohl zapomenout na čas, který světlo potřebovalo, aby k němu dorazilo? To bylo prostě neomluvitelné. Stále pozoroval, jak se lidstvo batolí v dřevěných lodičkách, zatímco mu klepali na dveře ve vesmírných korábech.

A pak mu Kirk zničil zdroj síly. To opravdu bolelo. I když se mu podařilo uchýlit se k jiným prostředkům, neodstranilo to palčivou bolest z pokoření, že se cítil úplně bezmocný před tak podřadnými bytostmi.

Proto se...

Najednou se zarazil. Něco se dělo. Cítil to. Objevili ho i přes pečlivou přípravu rodiče?

Rozhlédl se a vtom to uviděl. Byl to nějaký druh amorfní bytosti z energie, která se vznášela poblíž, jako by se snažila rozhodnout, zda má něco podniknout (i když Trelane si, ať se snažil sebevíc, nedokázal představit, co by takové vznášející se stvoření z energie mohlo chtít provést).

"Ahoj," zavolal Trelane rozradostněným hlasem. "Můžu se zeptat, co tady pohledáváš?"

Bytost neřekla nic. Jenom se třepotala ve vzduchu. "Nuže," pokračoval Trelane. "Viš, dorazil jsi v příhodnou dobu.

Skvělé načasování. Musím tě pochválit. Něco ti řeknu, beztvary přáteli. Ty... šťastlivče... budeš jako první mít možnost být svědkem vyvrcholení mé existence."

Pyšně obešel přístroj, rukama přešel po lesklém kovovém povrchu. "Tento vynález, chápeš, je odpovědí na všechny mé problémy. Napojí se na teoretické jádro vesmíru. Není to vzrušující? Chtěl bys, abych ti prozradil, jaké budou výsledky toho napojení?"

Stále bez odpovědi. To bylo vcelku v pořádku. Trelane žádnou nečekal.

"Stane se to," vysvětloval Trelane, "že budu neomylným. Protože v jádru vesmíru je všechna moc, všechna znalost, všechna síla, kterou si každá bytost může jen přát."

Široce rozpřáhl ruce, jako by jimi objímal celý vesmír, a přitom pokračoval. "Nikdo o mně nebude moci pochybovat.

Nikdo mi nedokáže nic nařizovat. Řeknu ti, bude to přímo překrásné. Velkolepý zážitek. Cíl, který je hoden veškerého snažení. A ty," ukázal na něj, "ty, můj nehmotný pozorovatel, budeš jeho součástí. Není to prostě příliš vzrušující?"

Zadrž ho.

Q nevěděl jak. Nemohl se dotýkat, komunikovat, nebyl schopen porozumět ničemu než nejzákladnějším instinktům. Vznášel se, zatímco tahle podivná bytost na něj mluvila o spoustě věcí, které Q ani v nejmenším nezajímaly.

Věděl, že tu musí být, o něco se pokusit a něco zastavit. Ale co? Co?

"Tak dobrá," Trelane se zhluboka nadechl. Z nějakého důvodu byl najednou nervózní. Ale přitom neměl proč být nervózní. Měl situaci zcela pod kontrolou. Vybudoval ten přístroj od nuly a plně rozuměl silám, do kterých se chystal napojit. Takže nebylo nic, vůbec nic, kvůli čemu by měl být nervózní.

To mu však nezabránilo, aby necítil hryzáni nejistoty. Koneckonců, něco se mohlo zvrtnout. Pokoušel se získat kontrolu nad nepředstavitelnou mocí. Určitě existovala nějaká, i když malinkatá možnost, že udělá chybu. Mlhavá možnost, že se objeví obrovská vada. Ne že se nějaká objeví, ale byla to vzdálená možnost.

"Žádný problém," a aktivoval přístroj.

Trelane...

Jméno se najednou objevilo v mysli Q, poslední klíč, který odemkl stavidla jeho paměti. Najednou to do sebe všechno zapadalo, kousek po kousku. Byl tam Trelane, nekonečná osamělost, rozprostírající se za Q, a vesmír chaosu, který ho očekával.

Pochopil to, k čertu s ním, on to pochopil...

Neslyšné vykřikl.

Trelane se přitiskl na přístroj. Nebyla na něm žádná primitivní tlačítka, žádné páčky, žádné relé, nic z těch zastaralých drobností, které zdobily mechanické výtvořiny nižších tvorů. Přístroj byl jednoduše obrovský blok s černým povrchem, který jako by pohlcoval všechno světlo. Téměř jako černá díra, ale přetvořená do jiné formy.

Stroj byl ovládaný silou vůle a Trelane si teď přál, aby ožil. Cítil, jak pod ním černý kov pulzuje, a to ho naplnilo závratnou extází. Všechno váhání, veškeré "co kdyby" zmizelo a on si byl stoprocentně jistý, že dělá absolutně správnou věc.

Tohle mu získá respekt rodičů.

To upoutá jejich pozornost.

Tohle bude jeho prohlášení, oznámení, že už je dospělý. Vzpomněl si, jak spolu celou dobu potichu mluvili, když si mysleli, že je nemůže slyšet, že není nablízku. Jaké měli řeči, co s ním udělají. Jaký je pomalý žák a jak pomalu se vyvíjí. Že už měl být se svými schopnostmi dál a možná s ním něco není v pořádku, co se týče osobnosti. Ty mumlané poznámky o jeho nedospělosti.

"Já vám ukážu," zahrozil. "Všem vám ukážu."

Začal se nořit do stroje.

Pak je uviděl.

Q je uviděl.

Okamžitě věděl, způsobem, který nemohl vyjádřit a vlastně ani začít chápat, že se zhmotnili v odpověď na jeho volání. Pochopení jím proudilo vyšší a vyšší rychlostí a celá jeho existence mu začala dávat smysl. Spatřil otce, silného, klidného, ale viditelně ustaraného nad synovou nynější činností. Uviděl matku...

... matku...

... Trelanova matka byla překrásná bytost. Q jí poznal okamžitě, spatřil krásu, která ji prostupovala. V očích jí zářily hvězdy a měla nádhernou duši. Znal ji způsoby, kterým teprve začínal rozumět, jak byl zaplavován vzpomínkami. Vzpomínky, jak rychle zjistil, musí být bezpodmínečně odsunuty kvůli důležitosti momentu, jehož byl svědkem. Zaslechl hlas Trelanovy matky. Byl to hlas stvořený pro pronášení milostných slov, pro šeptání v temnotě. Hlas pro škádlení, přemlouvání a jemné výčitky. Teď tak ale nezněl. Ne. Ten hlas byl ustaraný, zmatený. Plně nepochopila, co se děje. Jediné, co věděla bylo, že její dítětko je v nějakém nebezpečí a že se musí něco udělat.

"Trelane!" vykřikla vyděšeně, a pak byl její hlas přerušen pronikavou autoritou hlasu Trelanova otce.

"Trelane!" zakřičel mocně, neboť on byl vynikající vědec, vysoce vážený, úctyhodně sečtělý. Okamžitě věděl, co se Trelane chystá provést, a že ho musí zastavit." Vypadni odtamtud! Hned!"

"Ne!" odmlouvavě odsekl Trelane napůl pohlcený přístrojem. "Je to moje! Já to udělal! Můžu si s tím hrát, když chci! A nemůžete mě zastavit!"

A s tím se ponořil do pekla.

Skutečnost se kolem něj roztříbila a byla nahrazena Neskutečnem.

Měl pocit, jako by Neskutečno bylo živoucí a dýchalo.

Neskutečno spatřilo vetřelce, červa, který si myslel, že ho prozkoumá, že ho ovládne, že porozumí záhadám v něm a ovládne jeho sílu.

Chaos se rozprostíral široko daleko, zákony fyziky a přičetnosti byly pouhé abstraktní pojmy, které zde neměly místo.

Trelane se ponořil do Srdce bouře.

Byl uvítán hrubě.

Útok přišel rychle, brutálně, ze všech stran a ze všech časů. Trelane překročil bariéry, kterých by podřadnější bytosti nedosáhly a moudřejší je nechaly na pokoji.

A pak prohlédl a porozuměl vesmíru...

byl a nebyl

a on byl a nebyl a ó podívej tam se část vesmíru odtrhávala a jiná vyrůstala na jejím místě a neustále se to měnilo a Trelane nevěděl kam se podívat dřív a tak se díval napřed všude a nakonec a mezitím si to prohlédl všude jinde a všude se dívalo na něj a pronikalo jím přicházelo odevšad skrz každý aspekt jeho mozku a srdce i a duše a všim co ho činilo tím čím byl a bude a čím nebyl a nikdy nebude

a zažil z první ruky, jak ho Srdce bouře vtáhlo do objetí vsálo ho dovnitř vysálo ho úplně a naplnilo ho samo sebou a ujistilo ho že všechno je v pořádku a koukni tady je dohoda

chceš znát chceš to všechno znát všechno cítit všechno prožít všemu rozumět a všemu poroučet dobrá to je báječné to je oukej senzační prima super a jaké je tam venku počasí och bouřlivě no to je v pořádku protože tady taky

a Trelane dorazil a Trelane odešel a Trelane tu byl uvězněn navždy zaražen v čase a Trelane nikdy nezastavil přístroj a Trelane se nikdy nenarodil a Trelane byl mnohem mladší a tohle se nikdy nestane a Trelane byl daleko starší a ohlížel se zpátky a divil se co byl za blázna a jak je to úžasné že žil tak dlouho a že tak dlouho nežil

takže tady je ta dohoda kde jsme to byli aha ano všude byli jsme všude

a byl tam smích smích všude kolem a možná vycházel z něj a možná přicházel odjinud a Srdce bouře běsnilo a nebyla to pouze bouře byl to vesmír pulzující srdce vesmíru můj bože (kdo?) vstoupil do srdce vesmíru žijícího dýchajícího jádra mnohovesmíru který ho obklopoval který spojoval všechny věci dohromady a dělal z nich to čím byly a nebyly a měly být a neměly být

takže tady je dohoda a zavalilo ho to a zasypalo a běsnící bouře do něj bušila roztrhala ho rozpárala otočila ho vnitřkem ven a vnějškem dovnitř a on se chichotal ječel hučel brečel krvácel smál se byl zplozen a narodil se rostl a umíral umíral a znova se rodil

takže tady je dohoda a je to proměnlivá dohoda protože rozhlédni se po vesmíru je to rozlehlé slabé místo které se neustále roztahuje roztahuje se daleko dál než mělo protože vidíš nikdy to nemělo mít jakoukoli ustálenou formu nebo tvar nemělo to nikdy být víc než hrubý náčrt protože je to stále ve vývoji podívej se na to je to sotva sestehované dohromady a určitě by to nezabralo víc než zatáhnout tady nebo škrbnout tam aby se celá věc rozbalila a nebylo by to krásné nebylo by to překrásné

oddělit to od sebe a pak to zpátky přichytit k sobě a něčím co lépe drží pěkný provázek nebo možná silnější drátek místo toho chatrného vlákna co to momentálně drží pohromadě které může být přetřínáno tak snadno tak snadno a ty

jen zatáhneš na tomhle konci a sleduj ten druhý konec jak se posunul ven a jak se houpá  
je to všechno tak slabé vidíš alespoň někdo se přišel podívat a kde jsi zatraceně byl až doted' Trelane protože máš pocit  
že ti nikdo nerozumí že jo a nikdo se o tebe nezajímá a ty víš co chceš dělat a proč tě to nenechají udělat no víš co teď  
už to nikdy nebude problém ne nebude protože neexistuje žádný způsob jak by ti v tom mohli zabránit nebudou  
schopni tě zastavit ať už se budou snažit sebevíc nezastaví tě  
protože jsi můj a já jsem tvé a já ti dám přesně to co jsi vždy chtěl a uděláme mnohovesmír na který budou pyšní až na  
to že první věc kterou uděláme je že se zbavíme tohoto mnohovesmíru ořežeme ho na jeden protože to máte nemyslíš se  
všemi těmi alternativními liniemi a paralelními vesmíry a kdo se v tom má vyznat  
hele tady je nějaká myšlenka nějaký dojem řekni mi co si o tom myslíš Trelane moje děťátko můj andílku moje zlatíčko  
nech mě se tě dotknout tady a pohladit tam jak to rodiče nikdy nedokázali a tohle bude absolutně báječné poslouchej  
ty můj rozkošný jsi tak sladký až bych si na tobě smlsnu a až s tebou budu hotov porozumíš všemu protože všechno  
je cokoli a cokoli je všechno a nahoru a dolů je zcela relativní a pojď sem nech mě tě obejmout dovol mi okouzlit tě ano  
protože já jsem tady v Srdci bouře čekal tak dlouho byly to věky co jsem měl tak šťavnatého milence a ty bys mohl být  
nejlepší ze všech největší ze všech minule když tu byl jeden jako ty můj bože (kdo?) to byl konec všeho a začátek  
všeho a on nebo ona nebo to nebo cokoli to bylo bylo zcela zničeno a spolu s tím i vesmír ale to bylo v pořádku  
protože začal nový a další a další a vymyká se to kontrole a už je načase znovu to dostat pod kontrolu dostat to na  
ovladatelnou úroveň protože si myslím že se všichni musíme shodnout že už to je přece jen trochu výsměch ukazují se  
spáry nevidíš ukazují se spáry ale už to máme ve spárech ach ano dotkni se mě tam Trelane a uvidíš věci jak vždycky  
nikdy nebyly  
Dovol mi ať to  
do tebe nacpu horem dolem  
ze všech stran do celé tvé bytosti  
je tady a tam a já jsem všude a vidíš jak to do sebe všechno zapadá a jak se to tříští a my se spojíme a až se rozdělíme  
všechno ostatní se také rozdělí  
Čekal jsi  
Toužil jsi  
Stejně jako já  
Bůh války  
Chlapeček  
ne už nikdy ne chlapeček už dospělý celý můj pojď ke mně pojď a zaburácej si v Srdci bouře  
a v mém  
dej mi to  
ano všechno co jsme  
a co chceme a je tu tolik potřeby  
co to je  
co se to po tobě natahuje co se snaží  
tě vytáhnout ven oni neví oni neví co dělají neví že jsi můj a pojď sem Trelane nech mě ať ti něco ukážu něco už vidíš  
ted' brzy uvidíš všechno pojď ke mně pojď ke mně pojď...

Trelane se rozprskl do nekonečna směrů a v tom okamžiku existoval napříč časem a prostorem a všemu bylo odhaleno  
během sekundy a on se tomu pokoušel rozumět, což byla obrovská a fatální chyba, neboť když se zřítíl zpět dolů, jeho  
mysli se už nepodařilo odrazit...

Čas se kolem přístroje ohýbal a bortil. Zbytek Galaxie si dál bezstarostně hleděl svých záležitostí, neustrašeně... ale  
tahle její malá část...

Nebylo to tak, že by čas ztratil smysl. Spíš to byl ten případ, kdy byl význam času předefinován.

Trelanovi rodiče, šílení strachy, si jen mlhavě uvědomovali, že chod věčnosti změnil směr v jejich prospěch. Nesouvislé  
kousky chaosu unikaly všemi směry z přístroje a uvolňovaly temporální energie, jaké ještě nikdy neviděli. Ale s tím si  
starosti nedělali. Jediné, na čem záležela, byl jejich syn.

Roky času pro ně minuly a oni to ani nezaznamenali. Pro Trelana se to všechno odehrálo během sekundy,  
sekundy počítané v kosmickém měřítku.

Trelan byl vyhozen z přístroje do rukou rodičů. Nehýbal se ani nedýchal (což bylo v pořádku, protože dýchání bylo  
stejně jenom umělé). Neslyšel, jak na něj rodiče křičí, protože byl příliš zaměstnaný nasloucháním celému světu, který  
na něj ječel, co má udělat a komu.

Konečně se podíval na rodiče.

Byl naprosto šílený.

Ne "naprosto šílený", spíš jakoby neobyčejné rozběsněný. Ne, "naprosto šílený" jako...

"Naprosto šílený."

Úplně se zbláznil. Dokonale mu přeskočilo. Byl souhrnem všech psychotických vrahů či iracionálních bytostí ze všech  
historií, to celé zkombinované a zabalené do jednoho balíku a převázáno mašlí.

No... to není zcela přesné.

Ve skutečnosti byl daleko šílenější.

Zahihňal se.

Nebyl to příjemný zvuk. Velmi vysoký, ale ne nervózní, protože neexistovalo nic, vůbec nic, kvůli čemu by měl být

nervózní.

"Zahrajeme si hru," navrhl tiše.

Rodiče na sebe nechápavě pohlédli. Bezhmotný Q, který se vznášel poblíž, rozuměl až příliš dobře. "Jmenuje se 'Předstírej, že všechno je normální', což sice není, ale já umím tak dobře předstírat. A budeme hrát všichni. Úplně všichni ve všech mnohovesmírech. Nebude to legrace?"

"Trelane," řekl otec pomalu, ale tak pevně, jako dosud nikdy v žádném svém bytí... a bylo jich víc než pár... "Chci, abys šel se mnou. Půjdeme do Q Kontinua."

"A proč?"

"Protože jsi měl nehodu, Trelane," přidala se matka. "Oni se pokusí to napravit a určitě to zvládnou."

"Och, to si nemyslím," prohlásil Trelane. "Ale pokud je tolik chcete navštívit, tak jen... běžte napřed."

"Trelane, koukni..."

"Řekl jsem, že máte jít napřed!"

Neozvalo se nic až na tichý zvuk, který byl kombinací rychlého nasátí a plesknutí, a pak byli Trelanovi rodiče pryč.

Zmizeli do Q Kontinua bez sebemenší šance tomu zabránit... i kdyby kladli odpor, nebyl by v tom žádný rozdíl.

I přes to, že tohle všechno dokázal, se Trelane necítil ani v nejmenším překvapen, jak rychle a šikovně to provedl. Cítil, jak jím proudí síla, která byla mimo meze představitelnosti. Bude potřebovat čas, aby si to všechno přebral. Ano. Čas. Čas a trénink. Bylo to, jako by získal tisíc nových svalů a každý z nich musel napřed ohýbat a napínat, než bude zcela připraven je použít.

Téměř jako dodatečný nápad se rozhodl, že Q Kontinuum uzavře. Myšlenka byla totéž, co skutek, a Q Kontinuum - od nepaměti bdělí ochránci vesmírného řádu byli uzavřeni. Potlačeni. Trelane se uchechtl, když v mysli uslyšel jejich hromadné hučení a vztek.

Bylo to pro něj přamálo důležité ve srovnání s tím, aby si je udržel z cesty. Ukončil jejich křik stejně snadno, jako jim předtím zabránil vměšovat se do jeho záležitostí.

Přenesl pozornost jinam... bylo tu tolik jiných míst, kterým se musel věnovat.

Úplně zapomenutý Q vzlykal v nehmotné frustraci.

Trelane byl jediný svého druhu.

A první věc, kterou musel udělat bylo zajistit, aby to tak bezpodmínečně zůstalo.

Jeho dalekosáhlé plány byly tak mistrovské a pronikavé, až se jimi sám cítil trochu zastrašen. Proto se rozhodl začít s málem. Rozmotávat látku vesmíru nebylo tak snadné, jak to znělo. Muselo se vědět, kde zatahnout, jak silně škubnout. Jinak mohl skončit s nějakým zapeklitým uzlem a mít z toho větší nepříjemnosti, než bylo nutné.

Rozhodl se tedy postupovat po etapách. Bral to tak, že po sobě bude vlastně uklízet.

Vybral si metodu. Vybral si ta hlediska mnohovesmíru, která se mu nejvíc zamlouvala.

A pak... začal.

Skrz zrcadlo zíral sám na sebe.

Obraz vyvolal v Trelanovi určité znechucení. Jak naivně vypadal. Jak uboze. O co šlo v téhle časové linii, že byl tak zdrcený?

Trelane sledoval sám sebe, jak na palubě Enterprise přechází po kajutě a vypadá frustrovaně a zarmouceně. Co mu řekli, co mu tady udělali, že je tak skleslý? Jak se povedlo posádce Enterprise docílit, že klesl tak hluboko? Tak lehce. Tak zatraceně lehce?

Cítil, jak v něm narůstá zlost, a věděl bez jakýchkoli pochyb, že za to zaplatí. Všichni zaplatí.

Musí ale zařídit, aby tomu jeho alternativní osobnost porozuměla.

Ne. K čertu s tím. Zapomeň na to. K tomu se snižovat nemusí. Trelane to zvládne sám. To bude lepší. Mnohem lepší.

Trelane měl rád zrcadla.

Vždycky měl a vždycky bude. Zrcadla jsou daleko víc než pouhý obraz něčí marnivosti. Ve skutečnosti byla branami k neomezeným možnostem. Když se člověk podíval do zrcadla, neviděl se pokaždé tak, jak ho vidí ostatní. Mělo to svůj důvod. Stalo se to proto, že zíral do dimenzí, kde byly věci lepší. Jiné. Žádoucnější.

Zrcadla, každé z nich, byla malým úlomkem věčnosti a odhalovala nekonečnost pravd. Byla nejbližší ke klíčům k mnohovesmíru, jaké kdo mohl vlastnit.

Trelane vstoupil do zrcadla a uslyšel sám sebe naříkat: "A hned začínám ztrácet nervy nebo křičet nebo dělat cokoli, aby to pochopili. Ale nikdo to nepochopí. Nikdy to nikdo nepochopí!"

"To se pleteš," pronesl Trelane sebejistě. "Já rozumím."

Přes temné sklo viděl sám sebe ustupovat a zmateně koktat. "Co je tohle?"

"No tak, milý kamaráde," zapředel Trelane. "Nedomyslel sis to?"

"Ne. Ne, nedomyslel," řekl naivní Trelane ustrašeně.

"Tak dobrá... Vysvětlím ti to."

Bylo nemožné, co se právě chystal udělat. Ale chaos měl nekonečně možnosti a on se dostal k této síle, k těm znalostem, které mu duněly v hlavě a naplňovaly tělo. Natáhl se skrz zrcadlo, skrze něj a popadl svůj protějšek za náprsenku načínčaná košile. Dvojník se vzpíral a bránil, ale Trelanův stále stejně sebevědomý úsměv nepohasínal.

"Přestaň!" vykřikl dvojník. "Pusť! Pusť!" Pokusil se zapít se o rám zrcadla a zaječel: "Q!"

Trelane ještě jednou prudce zatáhl a jeho protějšek byl vtažen do zrcadla...

...a vlastně do něj samotného.

Jak divné. Věděl, co chtěl udělat, ale až do okamžiku, kdy se mu to povedlo, si nebyl vcelku jistý, že to dokáže. Ale

samozřejmě se mu to povedlo.  
Hluboko v sobě zaslechl vzdálený a zděšený výkřik, a pak už bylo jen ticho.  
Mrtvé ticho.

Linie B a C

Guinan vyhlédla z okna Přední desítky. Najednou cítila strašlivě znepokojená.  
Něco se dělo. Něco, co...  
"Ne," vydechla.

## VYKOLEJENÍ

1.

Komandér Picard ležel na zádech a zíral do stropu. Beverly Howardová mu ležela schoulená po boku a klidně oddechovala. Přesto měl Picard dojem, že by klidně mohla být vzhůru. "Beverly?" ozval se tiše.

Bez odpovědi.

"Beverly," zašeptal znovu.

Aniž by otevřela oči, podotkla: "Tohle budeš dělat tak dlouho, dokud si nebudeš jistý, že jsem vzhůru?"

"Cokoli bude zapotřebí, doktorko."

"Spi dál, Jean-Lucu."

"Musíme si promluvit."

"Ne, musíme se prospat. Nevím, jak to děláš, ve svém věku..."

Zvedl obočí. "V mém věku?"

"...ale my pouzí smrtelníci nemusíme nutně mít tvoji vitalitu. Prosím tě, spi dál. Rozkaz lékaře."

"Chci s tebou mluvit. Rozkaz komandéra."

Trošku pootevřela jedno oko. "Zajisté si uvědomuješ, že když je to ze zdravotních důvodů nutné, může šéflékař zrušit rozkaz samotného kapitána? A ty jsi pouze komandér."

Neřekl nic, jen na ni zíral. I v temnotě kajuty postřehla intenzitu toho pohledu.

"Oh, dopřiči," zamumlala. "Tak dobře, Jean-Lucu. V čem je problém?"

"Co kdybych se rozhodl odejít," zeptal se.

"Je to tvoje kajuta. Můžeš odejít, kdy chceš."

"Víš, co myslím."

Popravdě, zpočátku nevěděla. Její mysl byla stále ještě poněkud ukolébána spánkem. Ale tón jeho hlasu pronikl ospalostí. "Ty myslíš opustit Enterprise?"

"Ano."

"Ale... zrovna jsi se sem dostal."

"Stejně jako ty."

"Kam bys šel?"

"Je tu celý vesmír s nekonečnou možností. Kam bych nešel?"

"Neodešel bys," prohlásila pevně. "Používáš mě jenom jako pokusného králíka. Říkáš to, abys věděl, jak to zní, když to vyslovíš nahlas. Poznám ti na hlasu, že už tu myšlenku zavrhuješ."

"Ne úplně," namítl nepřítli přesvědčivě.

"Jean-Lucu... Tvůj život je Hvězdná flotila. Dostal ses na chvíli mimo svou životní dráhu, to je všechno. Nebylo to fér. Ale to neznamena, že bys měl uvažovat, že z ní zase sejdeš."

"Možná," poznamenal, "že protože se mi zvrty plány a já to přežil... donutilo mě to pochopit, že ve skutečnosti je i život mimo Hvězdnou flotilu. Věc, kterou jsem se opravdu nechtěl zaobírat už od doby, kdy jsem byl malý kluk."

"Mimo Hvězdnou flotilu se dá žít," souhlasila. "Ale ty to neumíš. Tady je tvoje místo, Jean-Lucu. Tohle je práce, kterou máš dělat. Je to tvůj osud."

"Nevěřím na osud. Nic není předurčeno. Životy si řídíme sami. Osud slouží jako obyčejné ohlédnutí a nic víc."

Na okamžik byla potichu.

"Jen tak z morbidní zvědavosti ..."

"Ano?"

"Podle tohoto dost nepravděpodobného scénáře kdybys odešel... představoval sis, že odejdu s tebou?"

"Napadlo mě to."

"Hm." Vypadala, že to zvažuje. "Víš... myslím, že by to mohlo být zajímavé. Možná by ses mohl stát... už vím." Luskla prsty. "Mohl bys být obchodník. Třeba s kořením nebo něčím podobným."

"Obchodník? S kořením?"

"Ne, žádné koření," rozhovořila se s větším nadšením. "Archeologické artefakty. To by bylo dokonalé. To byl stejně vždycky jeden z tvých největších koníčků. Mohli bychom cestovat od jedné planety ke druhé, od jedné vykopávek k druhým. Brali bychom, co by se naskytlo. Vedli bychom samozřejmě dost skrovný život. Žili bychom z jednoho nálezů, než by se objevil další. Stejně by to mohlo být ohromně vzrušující. Hledat dobrodružství, napětí. Jít kam chceme, dělat si, co chceme. Nebýt svázáni rozhodnutími a rozkazy Hvězdné flotily. Co říkáš, Jean-Lucu?"

"Zní to... lákavě," připustil.

"Tak to tak uděláme."

"Co? Kdy?"

"Teď."

"Co tím chceš říct, teď?" zasmál se. "Nemůžeme se prostě zvednout a odejít. Jsme na orbitě kolem Terminusu, monitorujeme vznikající vesmírnou trhlinu, jsme..."

"K čertu s tím," přerušila ho. "Vždycky bude na co se vymluvit, Jean-Lucu. Nikdy se nestane, že bychom neměli co dělat. Život ve Flotile takhle nefunguje. Vždycky budeme na cestě někam nebo se budeme odněkud vracet nebo v něčem budeme vězet. Nikdy není vhodný čas na odchod, takže to zrovna tak můžeme udělat teď. No tak. Půjdemě hned teď za Jackem do jeho kajuty a odstoupíme ze služby. Přeneseme se na Terminus a jsem si jistá, že tam dole najdeme někoho, kdo bude ochotný se s námi podělit o Starhoppera."

"Starhoppera? Nejsou to ty malinké krabice?"

"Ano, ale mohli bychom si je dovolit. Tedy, samozřejmě bychom s sebou neměli tunu zásob Hvězdné flotily, ze kterých bychom mohli čerpat. Možná se budeme muset na Terminusu trochu zdržet a odpracovat si rozdíl, ale dokážeme to. Můžeme to provést, Jean-Lucu," pokračovala s rostoucím nadšením. "Ty. Já. Galaxie. Žádné hvězdné lodě. Žádné hodnosti. Žádná Flotila ani uniformy. Jen my. Co říkáš?"

Dlouho na ni hleděl.

"Víš zatraceně dobře, že řeknu ne."

Povzdechla si. "Předpokládala jsem to."

Zabořil se do polštáře a cítil se jako podvodník. "Opravdu jsem uvažoval jaké by to bylo opustit Flotilu. Vést kočovný život, který jsi tak barvitě líčila. Alespoň do té doby, než jsi poukázala na to, že to opravdu můžeme kdykoli udělat."

"Takže teď váháš."

"Víc než jen váhám. Bojím se," připustil. Smutně se na ni podíval. "Myslím, že jsem ani nikdy neměl v úmyslu, doopravdy odejít."

Poplácala ho po nahé hrudi. "To je v pořádku, Jean-Lucu. Já jsem ve skutečnosti neměla vůbec v úmyslu jít s tebou."

Picard zaklonil hlavu a smál se, dokud ho neutišily žhavé polibky Beverly Howardové a neodvedly jeho pozornost k jiným, daleko hodnotnějším a prospěšnějším záležitostem.

Jack Crusher nespal moc dobře.

Vlastně nespal vůbec.

Seděl u stolu, měl na sobě župan a pokoušel se udělat záznam do osobního deníku. Z nějakého důvodu se nedokázal soustředit. Nakonec podrážděně vypnul deník a vytáhl balíček karet. Rozhodl se zahrát si příjemnou partičku pasíáns pro jednoho.

Hrál už delší dobu, když se najednou ozvalo: "Nemůžeš usnout?" Ozvalo se to tak nečekaně, až Crusher vyskočil a nejenže si rozsypal karty, ale také se dost bolestivě praštil kolenem o spodek stolu. Otočil se a uviděl - což ho vůbec nepřekvapilo - Trelana, jak tam stojí a baví se.

Byl velmi neobvykle oblečený.

Měl na sobě dlouhou černou rozevlátou róbu a bílo napudrovanou paruku. Crusher napřed nevěděl, co si o tom má myslet, pak mu ale došlo, že se Trelane oblékl ve stylu starodávných britských soudců.

"Oh. Ty ses vrátil."

"Je úžasné," prohlásil Trelane, jak dokážete dojít k tak závatně objevenému zjištění něčeho zcela jasného." Udělal krok a róba mu zavířila kolem nohou. "Ale řekni mi, Jacku... jak si umíš všimát jemnějších záležitostí, eh?"

"Noc už příliš pokročila na takovéhle hry."

"Oh, nikdy není pozdě," pokáral ho Trelane. "Nikdy. Myslel bych si, že si to budeš lépe uvědomovat, Jacku."

"Já si uvědomuji, že jsme uprostřed noci a zrovna teď se mi nechce si s tebou vyměňovat duchaplná pozorování."

Crusher se shýbl a začal sbírat rozházené karty. Vtom za sebou uslyšel lusknutí prsty a karty byly úhledně vyrovnané do sloupečku na stole. Otočil se čelem k Trelanovi a našťavaně se zeptal: "Proč my? Proč ses zaměřil na nás? Běž otravovat někoho jiného."

"Já jsem se zaměřil na tebe, Jacku, protože ty jsi tak úžasný případ na testování. Život je série testů, víš. V každém jsou naše trpělivost a výdrž zkoumány a přeshetřovány a je váženo, jestli jsme dost dobří, abychom mohli pokračovat dál.

Když v té zkoušce obstojíme, pokračujeme životem dál nekonečnou cestou seberealizace."

"Míříš tím někam?" ozval se netrpělivě Crusher.

"Víš, Jacku," podotkl Trelane s úsměvem, já myslel, že bys třeba ty chtěl někam zamířit."

Něco v Trelanově hlase připadalo Jacku Crusherovi obzvlášť znepokojivé. Navíc, Trelane zvedl ruku a luskl prsty. Na kratičký okamžik byl najednou Crusher přemožen strachem, že ho Trelane vymaže ze světa. Crusher vůbec nepochyboval, že by toho byl Trelane schopný. Bylo vskutku podivné, že to dosud neudělal.

Trelane to však neudělal. Ve skutečnosti to vypadalo, že lusknutí nemá na Crashera žádný dopad. Cítil se stejně a nevypadalo to, že by se mu přitížilo.

"Co to mělo znamenat?" zeptal se.

"Pojď se mnou a zjistíš to," odpověděl Trelane. Otočil se a prošel zdi.

"To na mě mělo udělat dojem?" poznamenal ironicky Crusher, i když Trelane už v místnosti nebyl. Zamířil ke dveřím.

"Protože pokud ten salonní trik měl způsobit, abych vzdychal 'Ooooh, aaaah,' pak se bojím, že tě vážně zklamám."

Crusher byl natolik zvyklý na automatické otvírání dveří, že už byl napůl v nich, když si uvědomil, že se neotevřely. Stál tam, napůl už na chodbě, a prolínal dveřmi jako by byl duch. Trelane stál se založenýma rukama na druhé straně chodby a tvářil se neuvěřitelně samolibě.

"Už jsi ohromený?"

Crusher prošel celý na chodbu. "Lehce," připustil. Na zkoušku se otočil a projel zdí rukou. Prošla skrz jako přízrak, o nic hmotnější než paprsek světla.

"Tak dobrá, víc než lehce. Proč jsi to ale udělal? Jaký to má účel?"

"Jak by řekl meteorolog, všechno se vyjasní," pokrčil rameny Trelane.

Crusher stál a pozoroval několik členů posádky, kteří kolem něj prošli bez povšimnutí. Zvědavě se rozhlédl. "Co jsem? Jsem neviditelný? Nehmotný?"

"Spíš bezvýznamný," objasnil mu Trelane. "Pojď. Tudy."

"Nepůjdu s tebou nikam, dokud mi neřekneš, o co tady jde."

Trelane přešel zpátky k němu a přiblížil obličej velmi těsně ke Crusherovu. Široce se usmál: "To je překvapení." Jediné, co mohl udělat, bylo neustoupit před Trelanem, aby neukázal ani tu nejmenší známku slabosti. "Nenávidím překvapení."

"To ti nevyčítám," poznamenal Trelane. "Tak, a teď pojď."

Zamířil chodbou pryč a v tom okamžiku Crusher neviděl jinou možnost, než se vydat za ním a zjistit, co se chystá. Přidal se o krok za něj a rychle si všiml, že Trelane spíš pochodoval, než aby šel. Všechno, co dělal, zveličoval a přeháněl, i když se jednalo o něco tak jednoduchého, jako je chůze chodbou, při které byl ještě navíc neviditelný.

"Řekni, Jacku," začal Trelane, "cítíš v duši neuvěřitelný pocit melancholie? He? Máš pocit, jako bys byl sám v obrovském a nepřátelském vesmíru?"

"Ne, ale cítím se, jako bych byl pronásledován velice nepříjemnou cizí bytostí," odpověděl Crusher. Trelane se zastavil a hodil po něm slabým úsměvem.

"Ticho," rozkázal. "Můžeš vtipkovat, můj milý kapitáne. Můžeš sypat z rukávu bonmoty, dělat klauna, jestli si to přeješ. Ale oba dva víme, že v nehlubším nitru jsi smutný a zoufalý člověk."

"Nestačí, že jsem smutný. Musím být smutný a zoufalý."

"Chtěl bys vědět, proč jsi takový?"

"To je zapeklitá otázka," prohlásil Crusher. Přejel nehmotnou rukou po stěně a podivil se, proč se nepropadl podlahou, když je nehmotný. Jen další z těch vymožeností, které Trelane poskytoval, jak předpokládal. "Co čekáš, že odpovím? Nepřipustil jsem, že jsem smutný a zoufalý, a ty se ptáš, jestli mě zajímá, proč je tomu tak." "Řekněme, že jsi - už jenom v zájmu debaty."

"To je debata, která mě vůbec nezajímá."

Trelane se opět zastavil. Tentokrát, když se k němu otočil, maska dobré nálady mu rychle z tváře mizela. "Řekněme, že jsi," vyslovil pomalu s důrazem na každé slovo.

"Tak dobrá," povzdychl si Crusher. "Je to tvoje hra. Alespoň ji hraješ se mnou a necháváš zbytek posádky na pokoji."

"Oh, nebojte se, kapitáne. Ujišťuji vás, že přinejmenším někteří členové posádky se umí dobře zabavit sami."

To znělo jako poněkud podivná poznámka. "Co tím chceš říct?" podivil se Crusher.

"Ah-ah. Proč si kazit překvapení. Teď..." zamračil se. "Kde jsem to skončil?"

"Smutný a zoufalý," napověděl Crusher.

"Ah, ano." Trelane se usmál. "Řekněte, kapitáne, jste seznámeni s teoriemi paralelních vesmírů?"

"Není to moje specializace, ale v podstatě ano," podotkl Crusher. "Upřímně, nikdy jsem tomu moc nevěřil." "Opravdu. A proč přesně?"

"No, jak jsem to pochopil, tak podle té teorie, ať už kdokoli udělá jakékoli rozhodnutí, někde existuje jiný vesmír, kde se rozhodl pro pravý opak. To mi připadá absurdní. Když vezmeš v úvahu počet živých bytostí, které obývají jenom Galaxii, představa, že každá z nich může být odpovědná za vznik zcela odděleného vesmíru... to mi připadá směšné. Jestli vstanu ráno v sedm nula nula nebo se rozhodnu ještě pár hodin prospat, protože mě bolela hlava - nemyslím, že je to něco tak důležitého, aby kvůli tomu vznikl nový vesmír. Pochybuji, že by přírodní zákony povolily něco tak nepraktického."

"Ale přírodní zákony jsou zajímavé, kapitáne. Byl byste překvapen, co dovolí a co ne. Co je povoleno a co je považováno za hranici."

"Nevadilo by ti říct mi konečně, kam tímto rozhovorem směřuješ?"

"Dobrá. Řekněme, že váš popis mnohovesmíru, kapitáne, byl poněkud zjednodušený. Na druhou stranu rozhodnutí, která v tom okamžiku mohou vypadat nepodstatná, mají ve zvyku vše rozvířit. Nedůležitý skutek může mít více než nedůležité následky. Co kdyby vaše rozhodnutí to ráno si pospat vyústilo ve smrt milionů?" "Ztratil jsem se."

"No," ujal se vysvětlování Trelane, "mohl jste zaspát a zatímco jste byl v posteli, byla loď napadena. Velení má váš první důstojník a může se dopustit chyby, kterou vy byste neudělal. Výsledkem je, že loď je ztracena, a s ní všichni na palubě. Teď, dejme tomu, že za dva týdny se mohlo podařit vaši loď zachránit obyvatelé planety díky fázové palbě, již jste provedli geologické úpravy během strašného zemětřesení. Ale vy tam nejste, abyste to provedli. Jiná loď není schopna dostat se k nim včas. Miliony zemřou při zemětřesení. Vidíte ty možnosti."

"Dobrá, dobrá, vidím ty možnosti."

"Tak dál, kapitáne. Existují ve skutečnosti tisíce a tisíce vesmírů, z nichž tenhle je pouze jediný. Přijímáte?" "Fajn, cokoli, jen aby tohle už skončilo a přestal jsi mi jít na nervy."

"Přesto s vámi souhlasím"

"Souhlasíš, že mi jdeš na nervy?"

"Souhlasím, že to vypadá dost neprakticky. Zlehčuje to všechno, co řeknete nebo uděláte, protože na tom do určité míry nezáleží. Někde žije jiná vaše verze, která věci zvládne odlišně, takže to omezuje potřebu rozhodnout se. Těhle mnohovesmírné varianty bychom se měli zbavit. Nuže... teď se dostáváme k tomu, proč jsi tak smutný a zoufalý."

"Oh, skvělé," reagoval Jack Crusher. "Už jsem se málem unudil z toho čekání."

"Vidiš, Jacku... ty řeči o alternativních možnostech a tak dál? To se na tebe nevztahuje."

"Chceš říct, že to celé byla jen teorie? Oh, výborně."

Trelane se k němu nečekaně obrátil a s překvapivou prudkostí spustil: "Myslím, že by vám prospělo, kapitáne, kdybyste si odpustil chytré poznámky a bezstarostný přístup. Tohle je mnohem vážnější, než si vůbec dovedete představit."

"A proč?"

"Protože ve všech mnohovesmírech, které spolu koexistují, oddělené hranicemi slabšími, než dokážete pochopit, k vašim činům neexistují žádné zrcadlové protiklady způsobené vašimi dvojníky."

To i přes dosavadní nezájem upoutalo Crusherovu pozornost. "Jak to?"

"Protože jste sám."

"Prosím?" Jako by si vychutnával každou hlásku, Trelane pomalu opakoval. "Protože... jste... sám. Nejsou žádní další Jackové Crusherové, v jakémkoli jiném vesmíru. Díky jednomu z nejpozoruhodnějších výstřelků mnohovesmíru existuje přesně jeden Jack Crusher. Vidíte ho pokaždé, když se díváte do zrcadla."

"Skutečně." Pokusil se, aby to znělo uštěpačně, ale z nějakého důvodu se mu nepodařil ten lhostejný tón, který si představoval.

Trelane to vycítil a pokračoval. "Ano. Je to tak. Nikdy jsi to samozřejmě nevěděl, ani jsi tomu nerozuměl. Ne vědomě. Avšak hluboko v duši jsi to věděl. Cítil jsi, že jsi sám, úplně sám v celém mnohovesmíru. To vysvětluje ten neustálý pocit opuštěnosti. Tvůj pocit... jak to říct? Bezcecnosti. To je ono. Líbí se mi, jak to zní. Tvé bezcecnosti, protože síly řádu, které tvarovaly tento ohromný mnohovesmír, rozhodly, že ty, Jack Crusher, jsi natolik nedůležitý, nepodstatný, přebytný jedinec, že je potřeba pouze jednoho. Přemýšlej o tom, Jacku. Tisíce Picardů. Tisíce Beverly. Ta politováníhodná troska Riker? Existuje tisíckrát. Ten arogantní hulvát Worf? Ten také. Všichni jsou násobeni znovu a znovu. Některé jejich alternativy se výrazně liší. Některé téměř nejsou rozpoznatelné. Ale jsou. A ty... ty ne. Nebyly nutné žádné náhradní díly. Žádné přídavky. Ty, Jacku Crushere, jsi galaktická nula. Vesmírné páté kolo u vozu. Mnohovesmír ve všech svých proměnách se bez tebe docela dobře obešel. Vnitru to víš. Cítíš se a vždy ses cítil v podstatě bezcenný. A teď konečně, díky mně -" hrdě se udeřil do prsou - "chápeš, proč tomu tak je."

Crusher se chtěl rozesmát. Chtěl Trelana odbýt. Chtěl ho praštit, jestli je něco takového vůbec proveditelné. Zastavil se na místě a měl sto chutí na něj zařvat: "Nevíš, o čem mluvíš! Čekáš, že jen tak přijmu všechno, co řekneš? Mám být snad našťavaný tím, co by snad mohlo a nemuselo být v nějakých protilehlých vesmírech? Jestli je tohle to nejlepší, co dokážeš, tak můžeš rovnou zvednout kotvy a jít obtěžovat někoho jiného, protože tady to nezabírá. Ani v nejmenším." Avšak neřekl z toho ani slovo.

"Máš... máš zatraceně velkou představitivost," dostal ze sebe nahlas.

"To je vcelku pravda," poznamenal Trelane. "Dokážu si představit věci, o kterých ty nemáš ani ponětí. Tohle ale není jedna z těch horečnatých představ."

"A můžu se zeptat, jaký přesně je můj status v těch v těch ostatních vesmírech? Byl jsem natolik nedůležitý, že jsem se ani nenarodil?"

"Oh, ne, vůbec ne," pospíšil si Trelane. "Narodil ses. A pak jsi umřel. Zabit ve službě pod svým velkým přítelem, kapitánem Jeanem-Lucem Picardem."

Crusher se snažil nedat najevo, že ho tak přímé prohlášení rozrušilo. "Oh, opravdu."

"Ano. Zabit při výsadbě. Dost brutální, bolestivá smrt. Škoda, že jsi to proživil."

Jacka nenapadlo nic, co by na to řekl. Zoufale si přál Trelanovi nevěřit. Chtěl se mu vysmát do obličeje, opovržlivě si odfrknout, plivnout na něj, kopnout ho do holeně... cokoli, ať už to bude jakkoli dětinské, aby ukázal naprosté pohrdání. Aby ukázal, že ho nezajímá, co Trelane tvrdí, protože je to s největší pravděpodobností lež. A i kdyby ne, neřekl nic, z čeho by se mohl poučit. Nic, co by tím mohl získat. Jestli byl jinde mrtvý, tak co? Byl pořád tady. On, Jack Crusher, stále žil, a ti ostatní můžou jít k čertu. Žádná z těchto myšlenek nezahnala chlad, který ho obestřel.

Jako by to vycítil, Trelane poznamenal: "Jak zní ten pozemský výraz? Někdo přešel po mém hrobě. To je ono, že ano."

"Je mi jedno, co říkáš," prohlásil ledově Crusher, narovnal se a sáhl do rezerv duševních sil. Sakra, přece nedovolí, aby ho tohle malé sadistické monstrum znátló nebo dezorientovalo.

Nevěděl... nemohl... vědět o Trelanových manipulačních schopnostech. Nemohl vědět o vlnách chaosu, které jím procházely a které umožňovaly Trelanovi ovlivňovat pravděpodobnost určitých událostí, pravděpodobnost, že se lidé budou chovat způsobem, který mu bude vyhovovat. Nemohl tušit, že mimo snahy přemoci své vlastní vnitřní demony také nevědomky svádí boj s paranormálními Trelanovými velitelskými dovednostmi.

V důsledku toho neměl šanci. To ale také nemohl vědět.

Trelane se tvářil našťavaně, jako by se jeho samotného dotkl Crusherův osud, který ho stíhal znovu a znovu, v celém mnohovesmíru. "Je to hnusné, opravdu. Zvlášť když si člověk uvědomí důvod."

"Důvod?" bylo jediné, co ze sebe Jack vypravil.

"Ano, správně. Důvod. Cože, tobě to ještě nedošlo?"

"Ne," odpověděl tiše chraplavým hlasem Jack. "Možná bys mi to měl vysvětlit."

"Tudy. Budeš schopen si to vysvětlit sám." Crusher se zmateně podíval, kam Trelane ukazoval. "To je Picardova kajuta. Co se mi v Picardově kajutě vyjasní?"

Trelane jen stál a ukazoval paží s nataženým ukazovákem. Z nějakého důvodu si Crusher vzpomněl na Vánoční koledu s Trelanem v roli hrozivého, děsivého Ducha nadcházejících Vánoc.

"Proč bych měl narušovat Jean-Lucovo soukromí?" dožadoval se Crusher vysvětlení. "Jaký to má smysl?" "Nikdy se to nedoví."

"To neznamená, že to je správné."

Trelane k němu přistoupil, z očí mu sršela zlost, která hrozila, že pohltí Crusherovu duši. "To, co udělal on tobě, taky nebylo 'správné' ! Jsi průzkumník, Jacku Crushere. Jestli jsi průzkumník... jestli jsi muž... pak odhal to, čeho se bojíš. Odhal, co tě děsí, co ti nedá v noci spát, co hryže tvou mysl a spaluje srdce. Vědi, pokud jsi dostatečně odvážný."

Crusher přistoupil k Trelanovi a s obličejem pouhých pár milimetrů od všemocné bytosti ze sebe vypravil: "Zvládnou, cokoli mi předložíš," pak se otočil a vešel do Picardovy kajuty.

Stál tam a tiše pozoroval svého nejlepšího přítele uprostřed vášnivého milování se ženou, kterou ve skutečnosti nikdy nedokázal vypudit ze srdce.

Cítil, jak se svět kolem něj rozplývá. Chtěl z toho pokoje utéct. Chtěl se vrhnout do studených hlubin vesmíru. Chtěl být kdekoli jinde, jen ne tady a teď, a přesto nemohl odvrátit pohled.

Jack sledoval, jak Beverly dělá Picardovi věci, které kdysi dělala jemu. Šeptá slova, která kdysi laskala pouze jeho uši.

Ty tiché vzdechy, ta rychlá zalapání po dechu...

...všechno pro Picarda. Pro Picarda.

Trelane stál vedle něj a tiše šeptal. "Znáš Davida a Betsabé, že ano? Z vaší staré pozemské Bible? O králi, který prahl po ženě jiného muže a tak zařídil, aby ženin manžel - voják - byl umístěn na pozici, kde s největší pravděpodobností v bitvě padne."

Crusher vrtěl hlavou.

Jestli nechtěl věřit tomu, co říkal Trelane, nebo zda popíral, co mu sdělovaly vlastní oči, to ani on sám nevěděl.

"V každé časové linii jsou spolu," pokračoval Trelane a pokoušel se, aby to znělo co nejsoucinněji. "Měli být spolu. Ty jsi stál v cestě, Jacku. Vždy jsi byl v cestě. Kola Osudu jsou obrovská, ozubená a neúprosná, Jacku, a rozdrtí všechno, co se jim postaví do cesty. V tomto případě jsi to byl ty. V tomto vesmíru jsi nějak mezi koly proklouzl. Ani jsi o tom nevěděl. Oblafnul jsi osud, Jacku. To je skvělý výkon. Ale osudu se nelze vyhnout."

"Drž hubu," zašeptal Jack.

"Co je to za způsoby? V každém jiném vesmíru nejenže jsi zemřel... ale tvůj syn, Wesley, žil. Pěkný, urostlý mladík. Ale ne tady. Protože žiješ... osud se musel ujistit, že Beverly a Jean-Luc budou spolu."

"Zavři hubu."

"V tomhle vesmíru byl na mušce tvůj syn. Byl obětován na oltář Osudu, abys ty mohl žít, ale aby Beverly a Jean-Luc mohli být opět spolu..."

"Zavři hubu!" zařval Jack, ale slova nedolehla k páru vášnivých milenců. Otočil se, rozmáchl se pěsti a zážrak všech zážraků, přes jejich nehmotnost praštil Trelana přímo do čelisti.

Trelane prolétl dveřmi na chodbu, kde dopadl na podlahu, a Jack za ním prošel dveřmi, chytil ho za předek černého soudcovského hábitu a vytáhl ho na nohy.

"Proč to děláš, proč to děláš!"

"Protože tě mám rád, Jacku!" zaječel Trelane. "K čertu s tebou, k čertu se mnou, zjisti' uji, že tě opravdu mám rád! A myslel jsem, že ty, jediný Jack Crusher v obrovském nekonečném vesmíru, si zasloužíš víc než žít v nevědomosti."

Odstrčil Crashera a pak se postavil s roztaženými rukama, aniž se nějak kryl. "Za to bys mě mlátil? Tak si bouchni. S těmi, kdo přinášejí vědomosti, se vždycky v lidské historii zacházelo zle. Je o tom spousta legend. Připoutání ke skále, aby jim byly vytrhány vnitřnosti. Exkomunikování. Utopení a rozčtvrcení. Upálení na hranici. Ukřižování. Úžasná různorodost prostředků, které jste vyvinuli, skutečné i smyšlené, abyste se zbavili těch, kdo vám říkají věci, ke kterým byste raději zůstali slepí. Byly vypovězeny války, spáchány genocidy, vše ve jménu nevědomosti. Myslíte si, že shromažďujete vědomosti, ale jakmile se střetnete s něčím, co vám nevyhovuje, uděláte cokoli, abyste se toho zbavili, že ano. Tak mě uhoď, kapitáne Jacku Crushere. Sraž mě k zemi, jestli ti to udělá radost. Já se nebudu bránit. Proč bych měl? Koneckonců nemůžeš udělat nic, co by mě ranilo a ani násilí celého světa nemůže smazat pravdu toho, co jsem ti ukázal."

Crusher stál před ním se zaťatými pěstmi jakoby zamrzlými ve vzduchu. "Ty... jsi ďábelské stvoření," vypravil ze sebe.

"To je subjektivní," odpověděl Trelane. "Ale uvaž tohle, můj drahý kapitáne Crushere... nikdy jsem ti nelhal. Můžeš říci totéž o tvém nejlepším příteli?"

A zmizel v záblesku světla.

Crusher stál na chodbě, opíral se o stěnu a zjistil, že nemůže dýchat. Musel plíce donutit nasát vzduch, vědomě se snažit. Musel se donutit žít.

Dva členové posádky šli k němu, zastavili se a zírali na něj. "Kapitáne?" ozval se jeden z nich.

Koukají se na něj, mluví k němu. Spolu s Trelanem zmizela i Crusherova neviditelnost. Ta s sebou vzala i slabou naději, na které Crusher do tohoto okamžiku lpěl, že totiž to celé byl jen sen. Navíc stál na chodbě jen v pyžamu. S myslí stále ještě rozbouranou tím, čeho byl právě svědkem, se dokázal vzhopit pouze natolik, aby ze sebe vypravil: "Jenom nemohu spát."

"Oh," reagoval člen posádky.

Crusher došel do kajuty, lehl si a modlil se, aby si nějakým zázrakem pro něj přišel spánek nebo smrt.

Nepřišlo však nic.

2.

Ještě nebylo úplné ráno, když Deanna Rikerová uslyšela přes dveře ložnice pohyb. Tu noc spala na gauči, protože Will byl v její blízkosti tak nervózní, že nechtěla, aby se cítil v nebezpečí. Nicméně to pro ni bylo utrpení. Nepřála si nic víc, než aby ho směla držet v náručí, říct mu, že všechno bude v pořádku, připomenout mu život, který spolu sdíleli a snad

opět budou.

Avšak pokaždé, když se na ni její manžel, její milovaný Imzadi podíval, spatřila v tom pohledu strach a zmatek. Ten strach samozřejmě chápala. Hluboko v něm tkvělo vědomí, co všechno byli, co všechno pro sebe znamenali, Ty pocity byly tak neuvěřitelné a silné, až ho děsily, protože on už neměl duševní sílu, aby je mohl zvládnout. Musela použít všechno, co se kdy naučila, a uložit si nejpřísnější disciplínu, aby se vypořádala s manželovou ostražitostí.

Nejtěžší to bylo samozřejmě pro Tommyho. Chtěl, aby otec byl takový, jakého si ho představoval. Místo toho byl jen o málo víc než zmatená skořápka sebe samého, jakým býval. Riker Tommyho opatrně sledoval, poslouchal ho, když mluvil, ale vypadal, že nechce... nebo nemůže... na oplátku cokoli vrátit.

Alespoň mluvil v souvislých větách. To už něco znamenalo. Obsahovaly však jen pár slov a každé z nich bylo doprovázeno nejistotou.

Tommy spal v druhé ložnici. Mohla spát samozřejmě s ním, ale byla raději blíže k manželovi. Takže se rozhodla pro gauč.

Teď to vypadalo, že se vzbudil. Mimo zvuků způsobených pohyby také z vedlejšího pokoje něco cítila. Zmatenost, nejistotu... ale tentokrát to bylo spíše soustředěné úsilí než nezaostřená úzkost, kterou dosud pociťovala.

Přišla ke dveřím ložnice a opatrně zaťukala. "Wille?" zavolala jemně. "Můžu dovnitř?"

Neozvala se žádná odpověď a ona se rozhodla vyložit si to jako souhlas. Dotkla se otevíracího kódu a dveře uposlechly.

Riker seděl na okraji postele nahý. Zíral na něco, co držel na klíně. Deanna okamžitě poznala, co to je. Uniforma Hvězdné flotily. Jeho, se správným označením hodnosti. Úmyslně ji nechala ve skříni a doufala, že udělá přesně tohle. Najde ji. Prozkoumá ji. Bude se v ní cítit dobře.

Uniforma byla velkou součástí toho, čím kdysi býval. Možná se teď stane klíčem, aby se tím opět stal.

"Je moc pěkná," prohlásila Deanna. Usadila se poblíž něj na postel. Přemohla nutkání přejít mu rukama po těle. "Líbí se ti?"

Pomalů přikývl. Cítil tu látku, zkoumal ji a převracel všech stran.

"Chtěl by sis ji obléct?" navrhl.

"Či to je?" zeptal se.

"Tvoje."

"Ne."

"Dobrá," reagovala pohotově. "Je to dárek pro tebe, ode mě."

Vypadal tak bezmocně, tak ztraceně, až musela Deanna potlačovat slzy. Byla mírumilovná, jemná žena; student a badatel myslí. Násilí jí bylo cizí. Přesto byla poděšena zjištěním, že kdyby měla možnost potkat to monstrum, co tohle provedlo jejímu manželovi, s radostí by ho zardousila. Kdyby měla fázér, tak by ho zastřelila, kdyby dostala do ruky nůž, tak by ho rozpárala. Jediné, na co v tom okamžiku myslela, byla záplava představ plných násilí, a to vůbec nebylo k užítu. To by Willovi absolutně neprospělo.

"Wille," oslovila ho a natáhla se k němu.

Rychle se na posteli odsunul, nohama na ni odmrští přikrývky a zády se přitiskl na vzdálenější stěnu. Stále pevně svíral uniformu a sledoval Deannu stejným ustrašeným, zoufalým pohledem, který už znala a který ji děsil.

Zvedla se z postele a tiše řekla: "Já... budu vedle, kdybys mě potřeboval."

Nespustil z ní oči po celou dobu, než vešla do vedlejšího pokoje.

Dávala si pozor, aby neslyšel její vzlyky.

3.

Kapitán Jean-Luc Picard vykonal ranní očistu - sprcha, oholit, obléci se - a byl připraven čelit dalšímu dni.

Místo toho ale seděl za stolem v kajutě, zapnutý osobní deník před sebou, a pokoušel se rozhodnout, jak přesně vyjádřit podstatu svých starostí o Guinan.

Napřed za ním přišla se stížností, že se v okolí něco neobvykle změnilo. Že Enterprise je válečná loď, že tu nejsou žádné děti. Za tu dlouhou dobu, co ji Picard znal, nikdy neviděl tuto jinak klidnou ženu natolik vyvedenou z rovnováhy.

Když ale za ní zašel, aby pokračovali v rozhovoru, popřela, že by o setkání cokoli věděla.

Všechny možnosti, jak se to mohlo stát, zvážil a prozkoumal, a přesto nenašel žádné solidní vysvětlení. Nenápadně rozkázal prohledat celou loď pro případ, že by se tu plížil nějaký podvodník, ale nic neobvyklého se nenašlo. Guinan přísahala, že Q ani Trelane nejsou nablízku.

Co se k sakru dělo?

"Můstek kapitánu Picardovi," ozval se Datův hlas.

"Tady Picard."

"Jsme na orbitě kolem Terminusu, kapitáne. Spolupracovníci doktorky Martinezové jsou znepokojeni jejím stavem."

"To jim nevyčítám. Spojte se s doktorkou Crusherovou a zjistěte nynější stav, pane Date. Budu u vás za chvíli."

"Ano, pane."

Picard vypnul osobní deník. Rozhodl se, že to odloží na jindy. Moc se neprospal. Měl podivné sny, včetně pár o - ze všech lidí zrovna o ní - Beverly Crusherové.

"Podivné" nebylo nejvýstižnější slovo. "Intenzivní" by bylo vhodnější a "erotické" by byl vcelku zásah do černého. Byl vděčný, že už dlouho nejsou spojeni telepaticky, jinak by měl hodně co vysvětlovat.

Zvedl se a přešel k vysokému zrcadlu, aby se ujistil, že uniforma sedí a vypadá reprezentativně. Souhlasně přikývl a přejel si rukama po předku uniformy, aby ho uhladil.

V zrcadle provedl stejný pohyb...

...o zlomek sekundy později.

Byla to malá, droboučká, bezvýznamná věc. Ale stačilo to, aby to upoutalo jeho pozornost. I když už od zrcadla odcházel, ještě jednou se do něj podíval.

Znovu se otočil čelem k zrcadlu a podezíravě přimhouřil oči. Jeho odraz udělal přesně totéž - zachoval se v dokonalé zrcadlové imitaci jeho samého. Na okamžik Picard zauvažoval, jestli snad, pouze snad, nezačíná bláznit.

Znovu si narovnal uniformu. Odraz byl přesný. Přesto, aby si byl zcela jistý - neboť na Enterprise se teď děly podivné věci - si rukama přejel po uniformě. Kdyby se byl někdo díval, tak by si myslel, že nemá...

...uniforma.

Uniforma byla jiná. V zrcadle byla jiná. Trochu víc přiléhavá, teď to viděl, stojáček byl...

...pecky.

Jeho protějšek udělal v zrcadle totéž, když si po hmatu počítal pecky.

V zrcadle nosil insignie komandéra. Měl nižší hodnost.

To bylo nemožné. Úplně, zcela nemožné.

Zavřel oči, zavrtěl hlavou a znovu je otevřel.

Odraz Picarda - komandéra byl pryč.

Na jeho místě stál Picard - kapitán, což byla první věc, kterou Picard zaznamenal, protože se přirozeně díval na stojáček, kde je hodnostní označení.

Pak pohledem přejel po zbytku odrazu a svět jako by se kolem něj opět roztočil. Uniforma se zase změnila, střih byl víc zvonovitý a vypadala téměř vojensky...

(Co to Guinan říkala? Enterprise, která vypadala víc vojensky? Všichni se zbraněmi u pasu...)

Očima zalétl k pasu protějšku a ano, zatraceně, byla tam zbraň, přesně jak říkala Guinan. Odraz na něj zíral, jeho vlastní šok a údiv se (přirozeně) odrážel v jeho obličejí.

"Co to k čertu?" zamumlal. "Co se to děje?" Zrcadlový odraz vyslovoval stejná slova a Picard doslova zařval: "Co se děje?"

Položil ruce dlaněmi na zrcadlo, jako by myslel, že si může prorazit cestu dovnitř.

Zazvonily za ním dveře. "Kapitáne," ozval se Worfův hlas. "Jste v pořádku?"

Otočil rychle hlavou a zavolal. "Pane Worfe! Pojdte sem!"

Worf vtrhl dovnitř takovou rychlostí, že se dveře nestíhaly dost rychle otevřít, a tak do nich strčil, aby je urychlil. Byl napjatý a připravený vrhnout se proti čemukoli, co by ohrožovalo jeho kapitána.

"Podívejte!" zvolal Picard a ukázal na zrcadlo. Jeho odraz ukazoval zpátky na něj. Uniforma, gesto... všechno perfektně souhlasilo. Nebylo na tom vůbec nic neobvyklého.

Worf zíral na zrcadlo. Pak se podíval na Picarda. Bylo jasné, že se strašně chce Picarda zeptat, co měl proboha na mysli. Ale cítil, že jako šéf ochranky by měl být schopný to poznat sám. Dlouho nechápavě podrobně prozkoumával zrcadlo, pak k němu přistoupil a lehce ho vyrovnal.

"Je to lepší, pane?" zeptal se

"Zrcadlo nebylo nakřivo, pane Worfe. Já jsem... něco jsem tam viděl..."

"Něco jiného než sám sebe, pane?"

Picard pomalu přikývl. "Pane Worfe... buďte ve střehu."

"Ano, pane," odmlčel se. "Před čím?"

Picard mu dal jedinou možnou odpověď: "Před vším." Worf přikývl. "To jsem vždycky, pane."

4.

Taša Jarová přikývla. "To jsem vždycky, pane."

Komandér Jean-Luc Picard souhlasně přikývl. Pak se znovu podezíravě zahleděl na zrcadlo. Co se to u všech všudy stalo? V jednom okamžiku se díval do zrcadla a v dalším...

"Komandéře?" ozvala se Taša. "Mám vás doprovodit na můstek?"

"Pro případ, že by na mě číhala další nepřátelská nebo neočekávaná zrcadla? Jsem vděčný za vaše porozumění, poručíku," přinutil se k úsměvu. "Ale jsem si jistý, že to zvládnu. Jen si budu muset držet ješitnost na uzdě."

"Dobrá, pane. Když jste si jistý..." Pak, spokojená, že Picard má momentální situaci pod kontrolou, vyšla na chodbu.

Picard chvilku zaváhal a vrhl poslední podezřívavý pohled na zrcadlo. Pak zamířil k výtahu.

Vstoupil do něj, když se za ním ozvalo: "Zastavit výtah, prosím!"

Byl to samozřejmě známý hlas... Jacka Crushera. Otočil se a čekal, až se k němu Jack přidá.

Crusher ale jen stál a pozoroval ho. Picard se na něj zvědavě podíval. "Je něco špatně, kapitáne?" zeptal se. Crusher k němu šel velmi pomalu, a vůbec celý způsob jeho pohybu Picardovi ze všeho nejvíc připomínal střilečky na Divokém Západě. Krátce si vzpomněl na chvilkový obraz v zrcadle, kde měl po boku fázer. Kdyby ho měl s sebou teď, měl by neovladatelné nutkání svírat pažbu.

"Jacku?" vypravil ze sebe.

Crusher se nuceně usmál a pozdravil. "Dobré ráno, Jedničko," nastoupil do turbovýtahu. "Můstek."

Dveře se se sklouznutím zavřely a Crusher si prohlížel Picarda způsobem, z něhož byl Jean-Luc neuvěřitelně nesvůj.

Něco se určitě chystalo.

"Jacku, co je špatně?" zeptal se.

"Špatně?" opakoval Jack. "Všechno je přece v pořádku, nebo snad ne? Proč si myslíš, že je něco špatně?" "Protože na

mě koukáte, kapitáne, jako byste se divil, kdo jsem."

"Dnes mám filozofickou náladu, Jean-Lucu," reagoval Crusher se zřetelným ostnem v hlase. "Můžeme opravdu vědět, jaký kdo je? Svým způsobem jsme všichni cizinci, že ano. Všichni procházíme životem. Každý se svými malými smýšlenkami a temnými tajemstvími."

"Zastavit výtah," rázně přikázal Picard. Výtah se zastavil mezi dvěma patry. Otočil se čelem přímo na velitele. "Jacku, o co k sakru jde?"

Crusher zvedl obočí a zcela zřetelně se snažil hledět v na Picarda bezvýrazně. "O co jde? Jean-Lucu, proč si myslíš, že -"

"Přestaň!" Picard udeřil pěstí do zdi. "Co tě to popadlo? Jsi na mě kvůli něčemu naštvaný. Nějak jsem se tě dotkl?"

Myslel bych si, že mi dlužíš laskavost -"

"Já dlužím tobě?" zvolal Crusher nevěřicně. Vypadalo to, že se výtah naplnil intenzitou Crusherova hněvu.

"Komandéře, věřím, že se pletete. Ne, já vím, že se pletete."

"Jacku, já -"

"Nedal jsem vám povolení mluvit otevřeně. Ani jsem nedovolil, abyste zastavil turbovýtah. Zde kapitán Crusher, ruším předchozí příkaz. Pokračuj na můstek."

Turbovýtah znovu poslušně vyrazil.

"Jestli se mnou máš nějaký problém," vyrazil ze sebe ostře Picard, "pak bych si přál, abys mi řekl, co to k čertu je, a ušetřil nás oba trápení."

"Oh, to chceš? Abych tě ušetřil trápení?" Zesiloval postupně hlas, až téměř křičel. "To je to, co chceš?" Kapitánova pěst se vymrštila. Picard automaticky ucukl hlavou ke straně a Crusher ho minul. Pěst narazila plnou silou do protější zdi a ozvalo se hlasité křupnutí. Crusher se chytil za ruku; prsty se křečovitě natáhly jako pařáty. Z třetího kloubu prýštila krev. Zaklel vztekem a bolestí.

Picard se zděsil: "Jacku -"

"Buď zticha, Picarde. Tohle je zatraceně přímý rozkaz a ty ho poslechněš, nebo tě postavím před soud!" Picard otevřel ústa, ale pak uviděl vztek v Crusherových očích. Opět je zavřel.

Myslí mu probleskla nevyhnutelná myšlenka. On to ví. On ví o mně a o Beverly.

Ale nemohl si být jistý. V žádném případě si nemohl být jistý a určitě neexistoval způsob, jak se na to zeptat. Bylo to jednoduše jediné vysvětlení Jackova chování, ale nemohl se přinutit, aby tu otázku položil.

Dveře turbovýtahu se otevřely a před nimi se objevil můstek. Picard vystoupil a otočil se ke Crusherovi. "Jdu na ošetřovnu," oznámil mu Crusher a lehce pozvedl ruku, jako by bylo nutné Picardovi připomínat, proč tam jde. "Můstek je váš... Jedničko," dveře se opět zavřely.

Picard pomalu zamířil k velitelskému křeslu a zabořil se do něj. Pod nimi se mírumilovně otáčela planeta Terminus. Nad pólem byl vesmírný zlom.

Musí varovat Beverly. Docela určitě. A evidentně bude muset použít komunikátor. Ale nemůže dost dobře stát uprostřed můstku a povídat si s ní. Vejít do kapitánovy pracovny by znamenalo přímé porušení protokolu. Avšak v konferenční místnosti mohl mluvit. Může to sice vzbudit zvědavé pohledy, když zamíří do konferenční místnosti, kde nikdo není, ale se zvědavými pohledy se lze smířit.

Začal se zvedat, když najednou promluvil Dat. "Komandéře," oslovil ho. "Právě jsem zaznamenal posun v gravimetrickém poli časového zlomu."

Picard se zastavil uprostřed pohybu. "A?"

Dat se k němu otočil.

"Zvětšuje se, pane."

V turbovýtahu si Jack protáhl poraněnou ruku a zavrčel bolestí. Krev mu tekla proudem; doufal, že si neroztříštil kloub. Ale bolest mu rozjasnila myšlenky a přinesla odhodlání k činu, který musí udělat. Cítil, jak to v něm vzteky vře, zlost rozněcovala síla, které nerozuměl.

Půjde na ošetřovnu nejen proto, aby si dal ošetřit ruku. Vyřídí si to s Beverly jednou provždy.

Je kapitánem Enterprise a obklopil se zrádci.

To je situace, která nebude, nemůže být tolerována.

5.

Doktorka Beverly Crusherová soucitně shlédla na profesorku Martinezovou. Uzdravovala se úžasně rychle, ale přesto Beverly nesouhlasila, aby s ní hýbali tak brzy. Jistěže to bylo technicky proveditelné, ale...

Nicméně stálo zato se zeptat.

"Andreo," jemně oslovila ženu, která ležela na zdravotnickém lůžku s tiše hučícím bioregenerativním polem. Záznam alfa vln ukazoval, že je vzhůru, z napučených očí jí však stále zbývaly jen škvírky, takže se to nedalo dost dobře poznat.

"Ano, doktorko," ozvala se chraplavá odpověď. "Bylo mi řečeno, že jsme na orbitě Terminusu. Je tam spousta vašich kolegů, kteří by s vámi chtěli mluvit o pozorováních Ompetské zvláštnosti. Ale..."

"Ale vy si nejste jistá, jestli jsem ve stavu, kdy bych mohla přijímat návštěvy. Nebo jestli mám vůbec zájem opustit relativní bezpečí ošetřovny."

Beverly se usmála. "Nic vám neunikne," podotkla.

Martinezová to chvíli zvažovala. "Abych byla upřímná, ráda bych se dalších čtyřiašacet hodin pouze zotavovala.

Nechtěla bych však rozhodit celý časový plán Enterprise."

"Víte co," navrhla Beverly. "Co kdybyste se zeptala kapitána a uvidíme, jestli mu to nebude vadit." Martinezová by přikývla, kdyby na to měla dostatek sil. "To bych byla ráda."

Beverly stiskla komunikátor. "Crusherová kapitánovi."

"Tady Picard. Pokračujte."

V tom okamžiku se dveře ošetřovny se zasyčením otevřely a Beverly se odmlčela, aby viděla, kdo to přišel. Oči se jí rozšířily a z obličeje jí zmizela všechna krev. Stál tam v životní velikosti, starší, než když ho viděla naposledy... až na to... až na to, že ho naposledy viděla na jeho pohřbu. Cítila, jak jí mozek vypovídá službu a musela ho donutit, aby opět pracoval. Pečlivý lékařský výcvik se přihlásil o slovo a ona si všimla, že má zakrvácenou pravou ruku.

"Doktoro," ozval se poněkud zmateně Picardův hlas v jejím komunikátoru. "Jste tam?"

"Nuže," začal Jack a tón toho hlasu ji vyděsil stejně, ne-li ještě víc, než jeho fyzická přítomnost. Když na něj hleděla, tak si mohla alespoň myslet, že má jakési halucinace. Ale hlas tomu propůjčil váhu, skutečnost. "Jacku..." zašeptala. Vypadalo to, že si vůbec nevšiml jejího naprostého ohromení. Ukázal na její komunikátor. "Pokusil se tě varovat, že přijdu? Je to tak?"

Začala se třást, výkřik si razil cestu z bránice nahoru k ústům.

Přiblížil se k ní, celé tělo napjaté stěží potlačovanou zuřivostí. "Tak dobrá, Beverly. Vyříkáme si to tady a teď. A nevrť na mě hlavou!" okřikl ji, protože přesné to dělala. Oči měla široce otevřené, kůže bílou jako stěna. Kdyby nebyl natolik pohlcen vlastními záležitostmi, musel by si všimnout, že před ním stojí žena, která je daleko zděšenější, než by měla být, kdyby jí hrozilo prozrazení milostného poměru. Beverly byla očividně ochromená.

"Ty... ty..." vypravila ze sebe.

"Beverly, co se tam dole děje?" dožadoval se vysvětlení Picardův hlas.

"Odpal, Picarde!" vyštěkl Jack Crusher. "Tohle se týká jenom Beverly a mě!" Otočil se k ní, uchopil ji za ramena a začal na ni hovořit, když se jí konečně, konečně z hrdla vydral výkřik. Začal potichoučku, jako slaboučké zaskřípění mezi sevřenými hlasivkami. Ale jakmile byla první hláska venku, bylo to, jako by někdo strhl poklop ze sopky. Beverly zaječela z plných plic, neovladatelným a zděšeným výkřikem, jaký Jack Crusher nikdy dřív neslyšel z hrdla ženy, kterou miloval.

Zatřásl s ní, snažil se znovu ovládnout situaci. "Beverly! Ztichni! Poslouchej mě!"

Zavřískala na něj. "Ty jsi mrtvý! Jsi mrtvý, oh můj bože, oh bože, ty jsi MRTVÝ!"

Zabralo několik sekund, než ta slova pronikla jeho žárlivostí zatemněnou myslí, ale jakmile se to stalo, ucukl, jako by strčil ruce do mraveniště. Couval, zatímco Beverly nepřestávala ječet, a vtom si vzpomněl na Trelanova slova a pochopil to, všechno to pochopil... Vyrazil z ošetřovny a vyřítit se do chodby a nečekal, aby viděl Beverly Crusherovou omdlít.

6.

V Přední desítce Guinan zády vrazila do baru a rukama se chytila za hlavu. Krátce a zděšeně vykřikla, ohromena chaosem, který na ni útočil, a upadla do temnoty zapomnění.

V Přední desítce Guinan zády vrazila do baru a rukama se chytila za hlavu. Krátce a zděšeně vykřikla, ohromena chaosem, který na ni útočil, a upadla do temnoty zapomnění.

V Přední desítce hosteska Caryl Johnsonová nalila další nápoj a usmála se na párek nově příchozích.

7.

Komandér Riker právě mířil na můstek, když se ozval jeho komunikátor. Stiskl ho: "Tady Riker."

"Wille," uslyšel Deannin hlas, "já..."

Znělo to zmatené. "Poradkyně? Co se děje?"

"Nejsem si jistá," odpověděla. "V mysli cítím, jako bych slyšela... ozvěny."

"Ozvěny?" opakoval skepticky.

"Jako hlasy, které mě volají. Mohl bys...?"

Díky jejich vztahu bylo obvyklé, že Deanna, když měla pocit nejistoty nebo úzkosti, zavolala nejdřív o pomoc Rikerovi. Ne Beverly Crusherové ani Guinan, ale Rikerovi.

"Už jdu," oznámil a zamířil k Deannině kajutě.

Na můstku uslyšel Picard mužský hlas: "Odpal, Picarde. Tohle se týká jenom Beverly a mě!" Hlavy celé posádky můstku se k němu otočily, protože ještě nikdy... nikdy... nikdo neoslovil kapitána s takovým pohrdáním. Ten hlas... I když byl Picard očividně překvapen neuctivostí toho muže, zjistil, že mu něco je lehce povědomé. Něco, na co si nemohl vzpomenout. Už ten hlas někdy slyšel, zněl, jako by ho znal...

Picard už byl na nohou a Worf právě vyhlášoval okamžitý bezpečnostní poplach, když se přes komunikátor ozval doktorčin výkřik. Picard zamířil k turbovýtahu. Vtom uslyšel, jak se muž pokouší něco říct, tomu ale přes Beverlyin panický křik nerozuměl. Pak ji slyšel, jak znovu a znovu vykřikuje: "Jsi mrtvý! Jsi mrtvý!" Spojil si to.

"Bože," zašeptal. "Jack."

8.

Deanna s Tommym sledovali Willa, který ostražitě a pomalu vyšel z ložnice v uniformě Hvězdné flotily.

Byl to vlastně Tommy, komu se nakonec podařilo přesvědčit otce, aby si ji oblékl. Jeho prosby byly tak naléhavé, tak vemlouvavé, tak povzbudivé, až nakonec Will Riker skutečně řekl: "Dobrá. Dobrá." Vyslovil to s určitým otcovským povzdechem, ze kterého Deannino srdce tančilo. Téměř zatleskala radostí, když se Will podvolil.

Teď před nimi stál, s rameny stále shrbenými, s nejistým držením těla - zcela nepodobný mladému, sebejistému muži, ze kterého byla před tolika lety jako u vytržení. Ale byl to začátek. Byl to začátek.

"Vypadá.š skvěle, Wille," pochválila ho.

Zvedl ruce a zahleděl se na červené rukávy.

(Začali nejdřív s rukama.)

"Wille?" oslovila ho starostlivě Deanna. Něco nebylo v pořádku. Cítila to.

(Začali s rukama. Už si vzpomínal. Svázali mu je nad hlavou a prostě ho tam nechali hodiny viset, hodiny, které se protáhly v dny. A přivázali mu hlavu, takže se nemohl dívat nikam jinam než vzhůru, na své ruce v červených rukávech. Bolelo to, dokud mu ruce neznecitlivěly. Pak mu zbělely prsty. Občas přicházeli a bili ho přes ty prsty, aby vyzkoušeli, do jaké míry je ještě schopen cítit bolest v rukou, ve kterých se zastavil oběh krve.)

Will Riker neartikulovaně zavrčel a začal rvát rukávy uniformy.

"Wille!" vykřikla zděšeně Deanna.

"Tati!" zakřičel Tommy, rozběhl se k otci a chytil ho za ruce.

To byla chyba. Will Riker syna odstrčil, odmrštil ho tak silně, až přeletěl pokoj jako pokerový žeton. S poplašeným výkřikem se Deanna vrhla k Tommymu, což poskytlo Willovi víc než dost času, aby vyběhl ze dveří.

"Jsi v pořádku?! Tommy, jsi -" Pokoušela se ho zvednout z rohu, kam dopadl, snažila se ujistit, že se nezranil. Poníženě a vztekle vykřikl: "Nenávidí mě!"

"To není pravda!" odpověděla důrazně Deanna a přitáhla si ho. "To není pravda, přísahám..."

"Je! Nenávidí mě!"

"To není pravda. On tě ve skutečnosti ještě nezná, zabere to čas, říkála jsem ti..."

"Říkalas to, pořád to říkáš," Tommy se snažil potlačit slzy. "Kdy se to stane? Kdy..."

Dveře se otevřely a Deanna vzhlédla. Stál tam Will.

Jeho chování se úplně změnilo. Stál zpřímá, sebevědomě, i když ji sledoval trochu zaraženě. "Deanno?" promluvil.

"Wille?" Pomalu vstala, zatímco se Tommy v rohu stále slabě třásl. Přesto byl viditelně zaujat změnou, jakou otec prošel. "Wille... víš, kdo jsem?"

Zmatené na ni zíral. "Samozřejmě že vím, kdo jsi. Děláš si legraci? Bože," oči se mu rozšířily, když k němu přistoupila.

"Tvoje vlasy... co se ti stalo s vlasy?"

Radostí spráskla ruce. Nemohla tomu uvěřit, ale empatické pocity, které od něj dostávala, potvrzovala jeho slova. Znal ji. On ji znal. Myslí se dotkla jeho mysli a slovo proniklo... Imzadi...

Překvapením zamrkal a reflexivně jí to slovo vrátil.

Přišla k němu, uchopila jeho obličej do dlaní a políbila ho. Slzy jí stékaly po tváři a smáčely i jeho obličej.

Začal automaticky reagovat, a pak jako by nad sebou začal znovu získávat kontrolu. Odtáhl hlavu a zeptal se: "Co se ti stalo? Co se děje? Kdo je tamto?"

Ale ještě než promluvil, poznala, že něco není v pořádku. Willovo tělo. Bylo plné a svalnaté. A přece, když je poprvé po sedmi letech uviděla, musela potlačit pláč, když spatřila jizvy, které křížovaly celou kdysi perfektní kůži. Ale teď ho hladila po zádech a ta byla hladká a svalnatá jako kdysi před lety, když ji opouštěl.

Zmatek, s nímž hleděl na chlapce, mezitím pouze utvrdil Tommyho v tom, čím si byl jistý už předtím. "Říkal jsem ti, že mě nenávidí!" vykřikl. "Nenávidí vlastního syna!"

"Můj syn!" Riker nevěřil vlastním uším. "Deanno, co se tady k sakru děje?! Kdo je ten chlapec? Proč ti šediví vlasy? Co se děje -?"

Pouze dlouhodobá praxe zachránila Deannu, když hledala místo klidu ve vlastní duši. Ať už to vypadalo jakkoli šíleně, měla neodbytný pocit, že ví, co řekne ten muž, který stál před ní, když pronášela tato slova: "Já," začala pomalu, "jsem Deanna Troi Rikerová. Manželka William T. Rikera. Tohle je náš syn... Tommy."

Zbledl. "Cože...?" zašeptal.

Teď se k němu pomalu přibližoval Tommy, jehož původní zlost mizela, neboť si něčeho povšiml. Zatímco matka byla lapena ve víru emocí a protichůdných informací, Tommy, nadšenec Hvězdné flotily, si všiml maličkostí.

"Mami... má pecky jako komandér. To není to, co měl na sobě předtím. Mami, co se děje -?"

Vtom se něco v Tommyho mysli otočilo, někam zapadlo a on vyhrkl: "Tys byl v mém snu."

Dostávali se příliš daleko do oblasti, která, jak Riker rychle pocítil, byla mimo jeho chápání. "Poslouchejte mě," řekl.

"Zůstaňte tady. Nehýbejte se. Nikam nechodíte. Rozumíte, co říkám?"

"Ano," potvrdila Deanna, která se rozhodla nevyslovit několik tuctů otázek, které jí všechny najednou vířily hlavou.

Poklepal si na komunikátor. "Riker můstku," spustil

"Tady Dat," ozvalo se.

"Kde je kapitán?" překvapeně se zeptal Riker.

"Věnuje se pohotovosti na ošetřovně. Neidentifikovaná osoba evidentně napadla doktorku Crusherovou."

"To tady dneska nemusí být jediná neidentifikovaná osoba," poznamenal Riker a nespouštěl oči z Deanny a chlapce.

"Jdu tam za ním." Znovu na ně ukázal a opakoval. "Zůstaňte tady."

Vyšel ze dveří. Jakmile se za ním zavřely, Tommy zmateně vzhlédl k Deanně. "Já myslel, že doktorka se jmenuje Howardová a že Crusher je kapitán. Mám v zmatek."

"To nejsi sám," odušila Deanna.

Komandér Riker mířil svižným klusem k ošetřovně. Zahnul za roh...

Proti němu přicházel Worf a Riker na něj zůstal civět s otevřenou pusou. Byl oblečen v plné klingonské zbroji. Vlasý měl delší a neupravené a v očích měl divoký a zuřivý pohled.

"Pane Worfe!" vykřikl ostře Riker. "Zbláznili se tady snad všichni?"

Worf stál přikrčený a zíral na Rikera, jako by byl nějaká atrapa. Vypadalo to, že mu rozhodnutí zabralo pouze pár sekund.

"Ty nejsi on," zavrčel. "Je to trik!"

Rikerovi se ani za mák nelíbil osten v Klingonově hlase. "No tak, poslouchejte..." zvedl ruce.

Worf měl ruku u pasu a ve chvílce otevřel postranní čepele nože d'k'tahg. "Příště, až se budete za někoho vydávat," zavrčel, "zkuste to udělat přesvědčivěji. Vaše přestrojení za Rikera by bylo perfektní... kdybyste ho předtím nemučili!"

"Nemučili -?!"

"Za tohle bidné přestrojení zaplatíte... svým životem!"

Skočil po Rikerovi a na ostří se odrazilo světlo.

9.

Když Beverly Crusherová otevřela oči, shlížel na ni ustaraně kapitán Picard. Několik členů ochranky, včetně Worfa, stálo ve dveřích.

Chytila ho za ruku, zoufale ji stiskla. "Jack..." zašeptala. "Viděla jsem... budeš si myslet, že začínám šilet, bože, možná začínám..."

"Nezačínáš. Slyšel jsem ho," uklidňoval ji Picard. Otočil se k svým mužům a přikázal: "Pane Worfe, vraťte se na můstek.

Chci vás tam u stanice pro případ, že by... kdyby něco. Vy ostatní budete pátrat po bývalém důstojníkovi Hvězdné flotily Jacku Crusherovi." Udržoval si pevný hlas a snažil se o celé záležitosti mluvit co nejméně. "Počítačové záznamy ho uvedou jako mrtvého, ale buď jsou nepřesné nebo se tady někdo pouští do neuvážené maškarády.

Získejte jeho podobu z počítače a rozešlete ji všem bezpečnostním týmům. Jestli ho uvidíte, chci ho."

"Ano, pane," odpověděl Worf a ukázal týmům, aby se hnuly. Za okamžik byla ošetřovna relativně v pořádku, i když ostatní doktoři a sestry neustále vrhali po Beverly postranní pohledy.

"Nikdy," zašeptala "ještě nikdy jsem se tak nebála. Za celý svůj život."

"Už je to v pořádku."

"Myslela jsem, že je po mně."

"Neublížil by ti."

"Ne, chci říct, myslela jsem, že já jsem mrtvá." Vypravila ze sebe nervózní smích, který zněl jako na pokraji hysterie. "To je ostatně moment, kdy vidíš mrtvé lidi. Když jsi sám mrtvý. Ach bože, Jean-Lucu, bylo to..."

Objal ji. "Už je to dobrý," řekl něžně. "Je to v pořádku. Najdeme ho. Vyřešíme celý tenhle zapeklitý problém."

"Prosím," šeptla. "Prosím tě... řekni mi, co se stalo...?"

"Já nevím."

Picarde.

Picard se otočil a hledal původ hlasu, který se mu ozval v hlavě. Beverly, která se zrovna začala uklidňovat, se znovu vyděsila. "Jean-Lucu? Co -?"

Picarde, opakoval hlas s větší naléhavostí a tentokrát ho Picard poznal.

"Q," vykřikl. Nevěděl, jestli se má strašně rozzuřit nebo si neuvěřitelně oddechnout. "Q, to je tvoje práce?"

"Oh, buď zticha, Jean-Lucu, ozval se hlas s dávkou staré nesnesitelné arogance a povýšenosti, o které by si Picard nikdy nemyslel, že ji tak rád uslyší. Začíná to.

"Co začíná?" Picard se díval všude, ale nikde nebyla nejmenší známka -

Ne.

Támhle.

V rohu ošetřovny byl slaboulinký náznak... obrys, jako by někdo fotografoval Q v husté mlze.

"Tam je!" vykřikl Picard a ukázal.

Beverly se podívala, kam naznačoval, ale prohlásila: "Já nic nevidím."

"Je přímo tam!"

Ne, nejsem, Picarde. Ještě tam nejsem. Jsem stále ještě mimo úroveň vašeho vesmíru. Chvilku mi trvá si vzpomenout, jak se na tu úroveň dostat. Je to jako po mrtvici. Víš přesně, co chceš udělat, ale napřed se musíš naučit ovládat motorické funkce.

"Co se tady k sakru děje?"

Oh, to je opravdu strašné jednoduché. Trelane ničí celý vesmír. Boží bariéry, které oddělují jednotlivé dimenze. Chce svést všechno do jednoho místa a stejného času, aby se to překrývalo. Má v úmyslu vyslat všechny, jichž se to týká, do chaosem poháněného, zuřivého boje o přežití, který smete všechny život, jak ho známe, a přemění ho v nekonečnou oslavu válčení. Odmlčel se. Jak se ti jinak dneska vede?

"Zatraceně, Q -!"

Už jsem byt jednou zatracen, Picarde. Trvala mi to věky, než jsem se dostat zpátky. Takže nemám zájem představení opakovat. Poslouchej mě, Picarde. Poslouchej pozorně. Bude to všechno na tobě Ty jsi kapitán Enterprise. Jsi jediný typ člověka, o kterého se bude zajímat. Jsi všechno, co bude chtít zničit. A udělá to. Udělá to, protože je naprosto šílený. Připrav se, Picarde. Nebude to lehké, ale kdy to je, hm?

Pak se hlas vytratil a spolu s ním zmizel i mlhavý obraz z rohu ošetřovny.

Tichým, nejistým hlasem se Beverly zeptala: "Co... co to má všechno znamenat?"  
Picard se na ni podíval. "Zkázu vesmíru."  
"Už zase?" podivila se Beverly.

10.

V tom okamžiku vběhl na ošetřovnu poručík Barclay s Guinaniným nehybným tělem na rukou. "Pomozte jí!" vykřikl.  
V tom okamžiku vběhl na ošetřovnu poručík Barclay, s Guinaniným nehybným tělem na rukou. "Pomozte jí!" vykřikl.

11.

Kapitán Jean-Luc Picard prožíval ráno plné nepříjemností. Všechno si v mysli procházel, zatímco jel turbovýtahem na můstek.

Začalo to záhadou se zrcadlem. Viděl dvě odlišné verze sebe sama... jednu, kde byl komandér a druhou, kde byl jiný styl uniformy a kde po boku neměl zbraň. Aby se ještě jednou ujistil, poklepal si na fázér u boku, vděčný za obvyklý pocit bezpečí, který mu poskytoval.

Zjistil, že se mu myšlenky nezadržitelně vrací k Enterprise NCC-1701-C, kterou byl nucen zničit. Příznaky ztracených možností se nad ním vznášely jako příkrov.

Bylo mu samozřejmě líto, že se musel zbavit lodi, která mohla být užitečná v boji proti Klingonům. Nemilosrdnou pravdou ale bylo, že jedna loď navíc... a ještě k tomu stará... by velice pravděpodobně nepřispěla k obratu situace. Trápila ho však jiná velká ztráta. Vědomí, že kdyby Enterprise-C uspěla na poslední známé misi, při záchraně klingonské kolonie, pak se mohlo válce předejít. I kdyby byla loď v bitvě zničena, bylo by to něco, co by mohli Klingoni respektovat. Takhle ale bylo zmizení Enterprise-C pouze další podivnou záhadou vesmíru. Tajemství, které bylo teď rozlušťeno. Což mělo jen malý vliv na vývoj událostí.

Zamyslel se nad uniformami svých druhých já, které viděl v zrcadle - nebo si přinejmenším myslel, že je viděl, neboť to připsal na vrub stresu. V obou případech uniformy vypadaly, že pocházejí z mírumilovnějších časů. Oh, možná že si s ním hraje vlastní přepracovaná představivost. Ale linie byly jednodušší, střih méně vojenský. Přemítal, jaký by byl jeho život, kdyby žil v takovém míru. Ve vesmíru, kde by Enterprise a její neuvěřitelné vybavení mohly být použity na daleko lepší účely, než je válka. Věda, výzkumy... to byly představy, kterými se zabíral v soukromějších okamžicích.

Představy však byly tím, čím jsou a čím vždy zůstanou.

Dveře turbovýtahu se otevřely a Picard vykročil na můstek.

První věc, kterou uviděl, byl Klingon. Klingon v uniformě Hvězdné flotily.

Jean-Luc Picard byl téměř nejhbitějším střelcem Hvězdné flotily. Byla to reputace, na kterou byl obzvlášť pyšný. Získal ji těžce a byla zasloužená.

Klingon se právě otáčel čelem k němu, to už měl ale Picard fázér v ruce. Čas se jakoby prodlužoval, zatímco se Klingon tvářil překvapeně, že vidí kapitána.

Picard vystřelil, fázér nastavený na zabití.

Klingon se těsně před výstřelem vrhl přes zábradlí. Picard pohnul rukou a zamířil na Klingona; ten se však v tomto okamžiku nacházel mimo dosah za velitelským křeslem.

Picard neměl čas, aby se příliš rozhlížel. Můstek byl obsazen a jeho jediným úkolem bylo dostat se pryč. "Paluba čtrnáct!" vykřikl místo určení, kde se nacházel sklad zbraní.

Dveře turbovýtahu se prudce zavřely. Až ve chvíli, kdy jej výtah unášel na čtrnáctou palubu, začal si Picard sestavovat obrázek můstku, jak ho podvědomě zaznamenal. Až v tomto okamžiku si uvědomil, že něco bylo jiné. Ale ne... musel si to jen představovat. Věci se odehrály příliš rychle a on se soustředil na něco jiného.

Jediné, čím si byl stoprocentně jistý byla skutečnost, že dokud bude na svobodě, má hvězdná loď Enterprise v boji šanci. A pokud se dostane do skladu zbraní, pak poskytne Klingonům na lodi, ať už jich je kolik chce, boj, na který nikdy nezapomenou.

12.

Dole, na planetě Terminus... na každé z planet Terminus... stál Trelane s široce roztaženými rukama. Mistr hudby, jenž stojí na pódiu, pozorně naslouchá finále svého nejnovějšího, nejskvostnějšího mistrovského díla. "Dámy a pánové," zvolal k prázdnosti, která ho obklopovala. "Vítám vás na Terminusu! Světě, jehož jméno znamená... Konec. Konec a počátek." Otočil se na místě a přijímal chválu od jásajícího davu, který mohl slyšet on. "Já jsem počátek a konec! Alfa a omega! S námi to končí a s námi to začíná!"

Nádhera Srdce bouře jím proudiva, a jak jím manipulovala, on manipuloval s ostatními. Bůh války, pán bouří, vládce všeho. Neporazitelný. Nezastavitelný.

Před ním se houpaly nitky. Viděl je naprosto zřetelně. Nejen vlákna vesmíru, ale také ta, která byla připojena k jednotlivcům. Nedalo vůbec žádnou námahu za ně zatahat, popotáhnout; přinutit ty, kteří byli přivázáni k druhému konci, tancovat podle melodie, kterou Trelane brnkal.

Ano. Melodie. To je ono. To je to, co tento okamžik potřebuje.

Trelane ukázal a objevilo se jeho zbožňované cembalo. Nástroj se leskl ve slunci Terminusu. Vysoko nad hlavou mu vířil časový vír. Bylo to daleko víc než jen pouhý vír, daleko silnější než trhlíny, které zakřivovaly čas, s nimiž si hrál dříve.

Toto... toto bylo přímé propojení se Srdcem bouře. Proudila jím k němu síla, která ho udržovala soustředěného. Usadil se u cembala, prolomil si klouby se zvukem připomínajícím zahřmění na obzoru. Pak položil prsty na klávesy a začal hrát. Skutečnost tančila na jeho melodii.

13.

Jak se Worf přibližoval, Riker rychle couval. Ani za nejlepších podmínek by většina lidí nechtěla čelit naštvanému Klingonovi. To, že Worf viditelně zešílel, věci jenom zhoršovalo. Jak ustupoval, uhodil do komunikátoru a vykřikl: "Riker ochrance!"

Z komunikátoru proudila hudba cembala. Byla to docela svižná melodie, kterou by Riker ocenil, kdyby nebyl v tak zoufalé situaci.

Nůž se zableskl a Riker se pokusil uhnout. Podařilo se mu to pouze částečně a ostří mu sjelo přes triceps; začala mu téct krev. Riker zavrčel a rychle se otočil na patě. Worf si s nacvičenou lehkostí přehodil nůž do druhé ruky a znovu zaútočil.

Riker bodnutí odrazil tak, že nastavil předloktí, srazil Worfovi ruku a vnitřní stranou zápěstí udeřil Klingona do obličeje. Praštil ho přímo do nosu a Worf zařval vzteky. Vrhel se na Rikera; nůž stále svíral v pěsti a přitiskl Willa ke zdi. Riker musel vynaložit veškerou sílu, aby odklonil nůž, který mu mířil přímo k srdci. Zápasili tělo na tělo, chvěli se námahou. Mlčeli a kolem se také nic neozývalo; až na chroptění namáhaných plic.

Rikerovi se podařilo zaháknout Worfovu nohu. Využil chvilkového působení páky, prudce do Klingona vrazil a Worf ztratil rovnováhu. Upadl na zem, Rikera na sobě. Náraz mu vyrazil nůž a ten klouzavě odletěl po podlaze.

Kde k sakru všichni jsou? problesklo Rikerovi hlavou.

Na lodi s tisíci lidmi - co to je za podivnou náhodu, že se tu odehrává taková bitka a nikdo si ničeho nevšiml? Ani neměl čas vypnout tu zatracenou hudbu z komunikátoru. Právě zněl nějaký neznámý valčík, bez kterého by se obešel. Zápasníci se převalovali po podlaze, přetlačovali a mlátili do sebe, až narazili na přepážku, která je zastavila. Naneštěstí pro Rikera byl Worf nahoře.

Klingon sevřel prsty Rikerův krk a začal ho škrtit, s divokým výrazem v očích, s pevně sevřenými čelistmi.

"Tohle," zaskřípal, "se stane špehům a sabotérům."

Riker se pokoušel nabrat dech, volat po zdravém rozumu. Ale Klingon byl příliš silný. Riker bleskově zvedl ruce a udeřil Klingona do uší. Byla to strašná rána a způsobila Klingonovi neuvěřitelnou bolest. Také ho donutila zdvojnásobit úsilí a Riker cítil, jak svět kolem něj zahaluje rudý opar.

Vtom najednou Worf zařval, zaklonil hlavu a tlak na Rikerův krk pominul. Worf byl na nohou, snažil se dosáhnout si na záda a křečovitě sebou škubal.

Potácel se chodbou a Riker zahlédl, po čem chňapá. Vlastní klingonskou dýku měl zanořenou hluboko do boku a ten malý chlapec... ten co mu Deanna říkala Tommy... ji držel a otáčel ji, aby způsobil ještě větší vnitřní zranění.

Worf švihl rukou v rukavici, chlapce zasáhl a srazil Tommy upadl, ale překulil se a znovu vyskočil. Worf si vytáhl dýku, což byla chyba, protože dokud byla v mase, tak alespoň ránu uzavírala. Teď se začala řínout krev.

"Neubližuj tátovi!" zakřičel Tommy.

"On není tvůj otec!" zavrčel Worf.

To nemohl Riker popřít.

Worf vypadal, že na zranění zapomněl nebo ho jednoduše ignoruje. Blížil se k Rikerovi s dýkou, tentokrát o chlup pomaleji, ale s o nic menším úmyslem zabít. Riker kolem něj prosvístěl, popadl Tommyho a řítit se chodbou jako hráč amerického fotbalu. Worf mu byl v patách a dával mu zcela zřetelně najevo, že takhle se bude jednat se všemi romulanskými zrádci.

A hudba stále hrála...

14.

Kapitán Jean-Luc Picard vstoupil na můstek zabraný do myšlenek a byl okamžitě sražen poručíkem Worfem.

Worf s ním praštil o konzoli, i když Picard zaječel: "Pane Worfe, zbláznil jste se?!"

"Kdo jste?" vyzvídal Worf. Dat s ostatními členy posádky můstku stáli za ním. "Co jste udělal s kapitánem? Nebo jste ovládl jeho tělo a v tom případě vás varuju..."

"Poručíku, pusťte mě nebo vás nechám zavřít do cely!"

Zazněl v tom dostatek Picardova charakteristického velení, aby to Worfa zarazilo. Stále bránil Picardovi v pohybu, ale v obličeji se mu nyní zračila vážná pochybnost.

Za ním se ozval Dat. "Kapitáne... myslím, že byste rád věděl, že přesně před třiceti sedmi vteřinami jste vystoupil z turbovýťahu, v ruce jste měl fázér a pokusil se střelit po panu Worfovi."

"O tom nepochybuji," zavrčel Picard. "Jak vidíte, nemám žádný fázér. Teď, pokud mě zanedlouho praporčík Worf laskavě propustí, vysvětlím, co si myslím, že se děje."

Worf pomalu ustoupil, ale stále Picarda obezřetně sledoval.

"Bylo by nejlepší informovat všechny najednou," rozhodl Picard, "neboť se to dotkne celé posádky. Zapněte lodní rozhlas."

Můstek okamžitě zaplavila cembalová hudba. Všichni se na sebe překvapeně podívali. "Co to k čertu je?" rozčílil se Picard.

"Čajkovský," okamžitě poskytl odpověď Dat. "Nekvalitní přednes. Tempo je..."

"Teď ne!" Picard se rozhlédl. "Kde je komandér Riker?"

Jako na zavolanou se otevřely dveře a z nich vystoupil komandér Riker, připravený zahájit svou směnu. Zalétl hledem k Worfovi, který stál vedle Picarda. "Kapitáne, k zemi!" vykřikl Riker bez zaváhání, v ruce se mu objevila zbraň a vystřelil.

Picard uskočil dozadu, vrazil do Worfa a srazil šéfa bezpečnosti mimo palbu.

Riker se zmateně rozhlédl. Hledal Tašu, Wesleyho, ale neviděl ani jednoho. Dat vypadal divně a nikoho jiného nepoznal.

Vrhl se zpátky do turbovýtahu a zoufale se snažil přijít na to, co se právě stalo. Dveře výtahu se zabouchly a Riker byl pryč.

"Člověk by nečekal stejný sled událostí dvakrát za jediný den," poznamenal Dat.

15.

Enterprise pokračovala v osamělém kroužení kolem Terminusu. S každým novým oběhem prošla hvězdná loď dalším ohybem v dimenzionální zóně toku, která byla vytvořena a ovládána bytostí hluboko pod ní. Nebyla zaznamenávána na žádném přístroji, neboť neexistoval jediný, který by ji mohl zachytit.

Z Terminusu se nesla hudba cembala a radostný smích někoho, kdo měl vše zcela pod kontrolou.

"A teď," zvolal manipulátor, "zvýšíme tempo, ano?"

16.

Riker, který táhl Tommyho, se řítíl chodbou s těžkým dupotem pronásledovatele v patách. Kdyby byl sám, mohlo by se mu podařit poraněnému Klingonovi utéct. On ale v žádném případě nehodlal nechat chlapce o samotě, zvlášť potom, co kvůli němu tolik riskoval.

Pak zpozoroval možnost úniku.

Proletěl velkými dvoukřídlými dveřmi, které se za ním se zasyčením zavřely. "Máme možná tak pět sekund, abychom to nahodili!" oznámil Riker chlapci.

Worf se plížil chodbou a pevně svíral poraněný bok. Nevšímal si krve, nevšímal si bolesti. To bylo nedůležité v porovnání s naléhavou nutností polapit toho lumpa. Všechno to byl pouze romulanský trik, jenom další mizerný, romulanský trik.

Zarazil se a rozhlédl se. Po falešném Rikerovi nebylo ani stopy. Pak zahlédl velké dvoukřídlé dveře a usoudil,

že právě tam se musel podvodník skrýt.

S dýkou v ruce se Worf rozhodl pro přímý, čelní, nezadržitelný útok. Se zachrčením došel ke dveřím, které se před ním poslušně otevřely. Padl k zemi a překulil se tak, že by mu případný výstřel z fázery šel nad hlavou (pro případ, že by zrádce získal zbraň) a zvedl se, připraven na všechno.

Na všechno až na to, co se před ním objevilo.

Před ním se rozprostíralo bludiště. Bludiště, které se táhlo jakoby do nekonečna. Zdi byly vysoké, přinejmenším dva a půl metru, a daleko za ním zvedaly úbočí nějaké hory.

Uslyšel za sebou syčivý zvuk a ještě než se otočil, poznal, že se dveře za ním zavřely. A nejenže se zavřely, ony i zmizely. Bludiště pokračovalo i za ním.

Vzhlédl a nad sebou uviděl rudou nevlídnou oblohu, z níž se ozývalo hřmění.

Okamžitě poznal, kde je. Nikdy žádný neviděl, ale nemohl se mýlit. Tohle byl simulátor, nejnovější věc, která se stala standardním vybavením hvězdných lodí.

"Počítači!" zvolal nejistě. "Vypni simulaci!"

Nic. Obloha nebyla o nic méně červená, bludiště o nic méně hrozné.

"Počítači, ukonči simulaci!"

Bez odpovědi. Vzduch byl nehybný.

Se zuřivým zavrčením se pustil do bludiště a s každým dalším krokem sliboval neviditelnému nepříteli hroznější odplatu.

Na chodbě se Riker s úlevným povzdechem na okamžik opřel o stěnu. "To by ho mělo zadržet," oznámil.

"Může počítači nařídit, aby ukončil program," namítl Tommy.

"To může, ale já jsem to zablokoval velitelským heslem. Vydrží tak dlouho, než ho zruším. Teď," podíval se na

Tommyho, "pojdme zpátky k tvoji..."

Chtěl říct "matce", samozřejmě. Ale měl potíže si to spojit s Deannou.

Tommy ho vzal za ruku. "Hele... já nevím, co je... nerozumím tomu... a myslím, že tak nějak nejsi můj otec, až na to, že nějak zase ano. Jak mě povedeš zpátky k mámě, mohl bys mi... mi něco vysvětlit?"

"Teď ne," rychle zamítl Riker. "Pojď -"

"Když ne teď, tak kdy?" dožadoval se Tommy. "Zachránil sem ti život! Prosím -!"

"Tak dobrá, dobrá," povzdechl si Riker. Táhl Tommyho tak rychle, až se chlapcovy nohy téměř nedotýkaly země. "Co chceš vědět?"

"Řekni mi o holkách," zaprosil Tommy.

Jak se neslyšné tempo zvyšovalo, začalo se něco podobného dít po celé lodi. Rychleji, daleko nekontrolovatelnější, šíleněji. Posádka začala potkávat dlouho mrtvé; nikdy nenarozené. Všechny zachvátil podivný pocit dějá vu a celá posádka si začala uvědomovat, že se něco děje. Něco nepřírozeného. Něco apokalyptického. Trelane hrál dál.

Jack Crusher vešel do své kajuty a přidržel si zraněnou pěst..

Čekal tam na něj Wesley Crusher.

Když ho slyšel vcházet, byl k němu Wesley otočený zády. "Kapitáne," začal automaticky, "komunikace nefunguje a přišel jste o -"

Hlas se mu vytratil, když se otočil čelem k Jackovi. Úžasle zíral na kapitána.

Pokud jde o Jacka, ten zase zíral na Wesleyho. Uniforma byla podobná uniformě Hvězdné flotily, ale postřehl rozdíly.

Chlapce vůbec nepoznával, tak mladého praporčíka by si pamatoval.

Alternativní svět.

Muselo to tak být - to je jediné vysvětlení.

Jack se napřímil a rozkázal: "Kdo jste? Jak se jmenujete? Hlášení, praporčíku."

Wesleymu spadla brada až někam ke kolenům.

"Tati..." zašeptal.

Jack upřeně hleděl na chlapce, pozorně zkoumal jeho obličej. Nemohl uvěřit vlastním očím. Ano. Ano, byl to on. Byl to on. Byl to on.

Měl by cítit zlost nebo strach nebo více zmatku.

Avšak jediné, co Jacka, Crushera zaplavilo, byla neuvěřitelná radost. Škubavá bolest v ruce byla zapomenuta.

Neloajálnost toho zatraceného Picarda a právě tak stejně zatracené manželky byla zapomenuta. Všechno bylo

zapomenuto, protože Trelane, úžasný Trelane, velkolepý Trelane mu vrátil syna.

"Wesley," vydechl a vykročil k němu s roztaženými rukama.

Wesley couvl, vyděšený k smrti. Viděl dost obrázků mrtvého otce, aby ho na první pohled poznal. A teď byl tady, živý, a to Wesleyho vyděsilo natolik, že nebyl schopen rozumně uvažovat.

Proletěl kolem napřažených rukou Jacka Crushera a snažil se mu vyhnout jako dotyku malomocného.

"Wesley, vrať se!" vykřikl Crusher. "Ty tomu nerozumíš!"

Wesley vyběhl na chodbu.

Crusher vystřelil za ním.

Wesley byl pryč.

Jack se pohyboval příliš rychle, aby Wesley zatím stačil doběhnout za roh. Ne, chlapec se jednoduše vytratil. Zmizel zpátky do své reality, ať už byla kdekoli. A ať už to bylo kde chtělo, kapitán Jack Crusher tam nebyl. Picard ano;

Beverly, ano. Ale Jack ne. Jack nikdy ne.

Zuřivost ho zaslepila, zatemnila mu myšlenky, rozum. Poslední špetka mu byla vmetena do tváře, poslední ukázka toho, co nikdy nebude mít. Ať už bude pracovat sebevíc, ať už dokáže cokoli, Wesley zůstane vždy mimo jeho dosah. Stejně jako mír a štěstí.

Nikdy, nikdy nebude šťastný.

A je to chyba jediné Jean-Luca Picarda. Ano. Ano, jenom jeho vina.

Někde daleko, mimo vědomí Jacka Crushera, Trelane natáhl ruku a zahrál disharmonický tón. A mysl kapitána Jacka Crushera praskla, jako by to byla napnutá struna.

17.

Deanna Troi se cítila, jako by se jí měla rozskočit hlava.

Odevšad k ní doléhal šepot. Empaticky, ze všech stran. Bylo to jako otáčet ladicím knoflíkem na starobylém rádiu při pokusu odstranit šum. Neměla tušení, jak to ztišit.

Dveře do kajuty se otevřely a zahlédla v nich stát Rikera. "Deanno," začal rychle.

Vstala. "Wille, děje se něco strašného. Něco..."

Pak vstoupil malý chlapec. Chlapec s hnědými rozčuchanými vlasy, který se na ni zmateně díval.

"Mami?" ozval se.

Deanna upřeně hleděla na Rikera.

"Mami," opakoval Tommy a vypadal stále vyděšeněji. "Kde je moje máma? Byla tady a teď je pryč a vy vypadáte jako ona, ale nejste! Kde je?"

Deanna bezmocně pohlédla na Rikera.

"Tohle zabere dost vysvětlování, a na to právě teď nemám čas," prohlásil Riker. "Dohlídni na něj. Zamkni dveře. Venku je úplný bláznec."

"Můžu něco udělat?" zeptala se Deanna.

"Ano. Jestli vyjdeš z kajuty, tak se můžeš nechat zabít. Takže zůstaň tady."

Znovu rychle vyšel ven a nechal Deannu zmateně zírat na chlapce.

"Chceš si o tom promluvit?" navrhla.

18.

Kapitánu Picardovi se po nezdařeném útoku na Klingonského vetřelce podařilo proniknout bez vyrušení do zbrojnice. Když si rychle naložil vše, co mohl unést, nadskočil leknutím, neboť dovnitř napochodoval Riker. Zatímco se Riker na místě zarazil, Picard na něj namířil fázér, připravený vystřelit.

"Kapitáne, Klingoni obsadili můstek!" zvolal Riker. "Právě jsem tam byl a jen tak tak jsem unikl..."

"Já vím, Jedničko," přitakal Picard. "Zažil jsem něco podobného. A řeknu vám ještě něco. Nemůžeme vyloučit možnost, že někteří z našich vlastních lidí s nimi spolupracují."

"Zrádci?" Riker tomu nemohl uvěřit. "Kapitáne, jste si jistý -?"

Picard promluvil rychle, energicky. Všechno mu perfektně zapadalo do sebe. V okamžiku, kdy jste byli ochotni to připustit, to vypadalo naprosto logicky.

"Válka se vyvíjí špatně, Jedničko. Vždycky se najdou přeběhlíci. Ti, co nejsou s námi, jsou proti nám," napřáhl k Rikerovi ruku: "Je to na vás, Wille."

Riker ji pevně stiskl. "Bude mi potěšením bojovat po vašem boku, kapitáne."

"A první, co uděláme," prohlásil ohnivě Picard, "bude, že dostaneme ty bastardy z můstku."

Ve strojovně měl Geordi LaForge co dělat, aby neomdlel.

Něco, nějaký druh vln se mu míhal před magnetickým spektrem visoru. Zavrával, jak jím ty vlny smýkaly.

Nepodobaly se ničemu, co kdy viděl a neměl nejmenší tušení, jak si je vyložit.

DiStefano k němu přistoupil a podepřel ho. "Jste v pořádku, pane?" ujišťoval se.

Já jsem... něco se děje s mým visorem," vypravil ze sebe Geordi, když se opar na chvíli jakoby pročistil. "Jdu na ošetřovnu, aby se na to doktorka Crusherová podívala."

"Dobrý nápad, pane," souhlasil DiStefano.

Wesley Crusher o překot vtrhl na ošetřovnu. "Mami!" vykřikl a chytil ji za ruce. "Mami! Já jsem viděl tátu! Viděl jsem tátu!"

Doktorka Beverly Howardová nechápavě zírala na téměř hysterického chlapce. "Cože? Promiň... tátu? Kdo jste praporečku? Jste tu nový?"

Wesley na ni nechápavě hleděl. "Mami?"

Pokusila se zasmát. "Já nejsem tvoje matka. Myslím, že sis mě spletl s..." Hleděla mu do tváře a větu nedokončila.

Wesley se cítil zmatený, bezmocný. Byl to opravdu groteskní pocit, když vás nepoznávali vlastní rodiče.

"Co je to tady za zmatek?" zeptal se ošetřovatel Geordi LaForge.

Wesley otočil hlavu a při pohledu na Geordiho zalapal po dechu. "Geordi! Tvoje oči -?!"

"Co je s nimi?" zeptal se přívětivě Geordi.

V tom okamžiku vešel šéfinženýr Geordi LaForge.

Zastavil se a zíral.

Geordi udělal totéž.

Mezitím se komandér Riker, který právě zanechal svého "syna" s Deannou Troi v kajutě, téměř střemhlav na chodbě srazil s nadporučíkem Rikerem.

Nadporučík strachy uskočil a zůstal užasle civět na svůj protějšek. Pak za stálého vrtění hlavou začal couvat. "Další trik," zamumlal a pak vyvířil: "Další trik!"

"Počkej!" zvolal Riker, ale už bylo příliš pozdě. Jeho dvojník byl menší, slabší, ale neuvěřitelně rychlý, když do toho vložil celou duši. Vyrázil ozlomenou chodbou.

Zahnul za roh a vrazil sám do sebe. Svalili se ve změti rukou a nohou. Duplikát nacpal nohy pod Rikera, opřel se a odstrčil Rikera, který pozpátku zavrával.

"Neutíkej!" vykřikl Riker, a pak se s překvapením podíval na svou ruku. Držel v ní fázér. Neúmyslně ho vytáhl muži, kterého srazil. Jenomže ten ubohý nadporučík Riker, kterého pronásledoval, nebyl ozbrojen.

A vtom si uvědomil svůj omyl, neboť toto nebyl Riker, kterého honil. Za prvé - uniforma byla jiná.

Za druhé: měl u sebe víc fázérů.

A za ním stál kapitán Picard, také ozbrojen.

Picardovi v hlavě zněla hudba. Rozkázal: "Zabte ho."

Riker měl přesně jednu sekundu, aby něco podnikl, a on ji využil. Hned vedle něj napravo byl Jefferiesův průlez a on do něj vklouzl, přičemž stačil vypálit z fázéru. To přesně stačilo, aby Picard s Rikerem uskočili a díky tomu minuli. Pak už byl Riker v Jefferiesově průlezu a plazil se vnitřními spoji Enterprise co nejrychleji z dosahu.

"Byl jste pomalý, Jedničko," zanađával druhý Picard

"Promiňte, pane," omlouval se druhý Riker. "Nejsem... zvyklý střílet sám po sobě."

"Budete si muset zvyknout na spoustu neobvyklých věcí, než s tím skončíme," poznamenal suše Picard.

19.

Ve skladišti utrl Jack Crusher kus látky z uniformy a omotal si ji kolem krvácející ruky. Nebolelo to o nic méně, ale přinejmenším už nebyla čím dál víc ulepená od krve.

Vydal se hledat svého prvního důstojníka.

Beverly Howardová cítila, jak jí běhá mráz po zádech a ucouvla. "Wesley -?" dokázala ze sebe vypravit. Zamítavě

zavrtěla hlavou. "Ne, to... to nemůže být..."

"Běž od ní pryč!" přikázal ošetřovatel LaForge a postavil se mezi Wesleyho a doktorku Howardovou. Upřeně hleděl na druhého Geordiho. "Jestli má být tohle nějaký vtip -"

"Pak se nesměju," doplnil inženýr LaForge.

"Kdo tě tohle navedl?" žádal o vysvětlení ošetřovatel. "Kdo se rozhodl, že tohle bude legrace? Kdo?" rychle přešel k Geordimu a dříve, než se LaForge stačil pohnout, strhl mu visor.

"Ne!" zaječel Geordi a natáhl se po visoru. Ošetřovatel LaForge držel pomůcku z dosahu, Geordi se po ní vrhl, minul a upadl na zem. Slepý muž opět vstal, natáhl ruce před sebe a zoufale tápal kolem...

Ošetřovatel uviděl ty slepé oči. Uviděl obličej, který už nebyl schovaný za visorem, a byl to jeho obličej...

"Vrat' mu to!" vykřikl Wesley a vrazil LaForgeovi loket do břicha. Ošetřovatel zalapal po dechu a upustil visor Wesleymu do ruky. Ten rychle přešel za vrávorajícího inženýra, popadl ho za ruku a odtáhl ho z ošetřovny; přitom nepřestával zmateně a vystrašeně sledovat doktorku s ošetřovatelem.

Sotva se octli na chodbě, pomohl Geordimu nasadit visor. Geordi se otočil a podíval se na něj.

"Wesley?" zeptal se zmateně. "Co tady děláš?"

"Já vím, že bych měl být na můstku, ale -"

"Ne, měl bys být ve škole!"

Tehdy si Wesley všiml, že Geordiho uniforma je jiná.

Civěli na sebe. "Co se to k čertu -?" zvolali oba najednou.

Beverly a LaForge vyběhli z ošetřovny. Po těch dvou, co před pouhými vteřinami opustili ošetřovnu, nebylo ani stopy. Doktorka a ošetřovatel se na sebe podívali.

"Co se to k čertu -?" zvolali oba najednou.

V tom okamžiku můstek zešílel.

Obranný systém vybuchl a zcela se vymkl kontrole. Prakticky vzato se vlastně nevymkl kontrole... byl pevně v rukou jednoho kapitána Picarda a jeho prvního důstojníka, kteří si vedli znamenitě v boji proti klingonské invazi. Ze všech přístrojů sršely elektrické výboje.

Dat byl jen tak tak dost rychlý, aby se vyhnul kompletnímu zkratu.

Chafin upadl do bezvědomí.

Worf se natáhl přes pažení, zachytil ho a zavrčel, jak jím projely elektrické výboje. Dveře do konferenční místnosti a kapitánovy pracovny seablokovaly. Nebylo kam se skrýt před útokem.

A vtom se ozvalo hlasité húú a můstek začal zaplavovat plyn. Molekuly plynu reagovaly s elektrickými výboji. Zdálo se, že jsou chyceni v bouři blesků.

Neměli na vybranou. Posádka opustila můstek. Vyhnula se turbovýtahům a místo nich vyrazila nouzovými východy. Neovládané, nechráněné kormidlo zachvátily plameny. Systémy na celém můstku vypověděly poslušnost. Navigační systém seablokoval ve směru dolů a Enterprise pomalu, ale nezadržitelně opustila stabilní oběžnou dráhu. Mocná hvězdná loď se naklonila přidi k planetě, kde ji brzy očekává definitivní a ohnivá smrt.

20.

"Už tady s tebou nebudu čekat!" zakřičel Tommy Riker na Deannu Troi. "Jdu ven najít mámu s tátou!"

Zamířil ke dveřím, aby zopakoval akci, kterou provedl, když se rozhodl pátrat po otci. Předtím to mělo za následek, že zachránil život Williamu Rikerovi... nějakému jinému Williamu Rikerovi, to je jedno, prostě někomu. Byl poměrně ohromený svým úspěchem a zájmy téhle ženy, která je a zároveň není máma, pro něj byly zásadně až druhořadé.

Deanna došla k němu a uchopila ho za pravé zápěstí. "Nikam nepůjdeš," pevně zamítla jeho úmysl.

Tommy neváhal. Silná a oddaná láska k Hvězdné flotile v sobě zahrnovala studium všech možných oborů... včetně techniky sebeobrany.

Než stačila zareagovat, Tommy couvl.

Díky tomu Deanna lehce ztratila rovnováhu. Stačilo to, aby se jí mohl opřít do palce - slabého místa stisku. Rychle se jí vykroutil ze sevření a pohyb završil rychlou ranou do žaludku. Dobrý chvat, pěkně provedený a zaskočená Betazoidka s nepříjemně překvapeným zalapáním po dechu tvrdě přistála na zadku.

Než ho mohla zastavit, byl Tommy venku ze dveří.

Deanna ihned vyrazila za ním.

Komandér Jean-Luc Picard dorazil na ošetřovnu, kde našel rozřesenou, zmatenou, dezorientovanou Berly Howardovou. Původně si myslel, že to je následek střetu s Jackem, ale ona mu rychle vysvětlila, že tím to není. Jack se neukázal, na ošetřovně se vůbec neobjevil.

Důvod jejího úleku však nebyl o nic lepší.

"Wesley," vysvětlila chraplavým hlasem. "Byl tady Wesley."

Picard na ni polekaně hleděl. "Wesley? Tvůj... tvůj syn? Tvůj chlapec...?"

Divoce potřásla hlavou. "Ne malý. Mladík, byl to mladý muž... proboha, Jean-Lucu, co je to tady za blázelec?"

"Jdu najít Jacka," rozhodl se Picard. "Zůstaň tady."

"Kam bych chodila?" podivila se.

Rychle odešel z ošetřovny a doktorka Howardová okamžitě zmizela a byla nahrazena stejně rozrušenou Beverly

Crusherovou... která se ohlédla, uviděla zmateného Geordiho LaForge s dokonale zdravýma očima a vyskočila alespoň třicet centimetrů vysoko, jenomže on už tam nebyl a v tom okamžiku se znovu zhmotnila Beverly Howardová, stejně hladce, jako by vůbec nebyla zmizela, rozhlédla se a nechápala, kam se Geordi poděl... Mezitím okolí Jean-Luca Picarda zešílelo. Po celé lodi panovala naprostá panika. Zdálo se, že léta výcviku Hvězdné flotily přišla vniveč, neboť členové posádky běhali bezcílně sem a tam. Vypadalo to, že všichni utíkají, ale Picard nedokázal rozpoznat, zda utíkají odněkud nebo někam. Pokoušel se znovu získat kontrolu, ale mnoho důstojníků ho ignorovalo poháněno vnitřními démony v a strachem. Někteří vypadali, že ho ani nepoznávají a pár jich na něj hledělo velice podezíravě, než pokračovali dál.

"Co se to děje?!" vykřikl Picard do vzrůstajícího děsu a hluku.

Trelane u cembala stále zvyšoval tempo. Mírumilovně se usmíval, a když promluvil, jeho hlas se rozléhal podvědomím veškeré té malé, ubohé havěti pobíhající po lodi, která se po spirále snášela k povrchu Terminusu, i když si toho ještě nikdo nebyl vědom.

"Bojujete za své místo ve vesmíru," pronesl a podtrhl přitom vážnost okamžiku poměrně působivým hudebním akordem. "Nesmí být žádána milost a žádná také nebude udělena. Neboť tohle, moji drahouškové, je váš konec. Je ta mnohem víc než války. O, ano, daleko více. Toto," - další hudební fráze - "je bitva úplné anihilace. Kdo zůstane? Kdo zmizí? Možná vy... ale možná jiní. Okouzující téma, nemyslíte?"

Svížně přeběhl prsty po klávesách a hudba se v lidských myslích vzdouvala a lidské bytosti ztrácely rozum z toho překotného pohybu mezi dimenzemi.

Hranice padaly rychleji a rychleji. Trelane se zahihňal. Jestliže je taková zábava se třemi vesmíry... jaká teprve bude s třemi sty hroutícími se vesmíry!

Třemi tisíci!

Z experimentu se klubal velkolepý úspěch.

Human-oid nadporučík Dat se hladce proplétal přelévající se vlnou lidí, kteří kdysi tvořili výkonný, sladěný celek známý jako posádka Enterprise.

Mířil k záložnímu stanovišti ve strojovně, aby zjistil, co se dá dělat se zoufalou situací, ve které se loď momentálně ocitla.

Jak se však přiblížil ke strojovně, uviděl někoho sobě podobného přicházet z druhé strany. Lehce naklonil hlavu, ten druhý také.

Z jiného směru přišel třetí.

Tři Datové - dva androidi a jeden lidský - se zastavili a podívali se na sebe.

"Zajímavé," podotkl Dat.

"Zajímavé," podotkl Dat.

"Zajímavé," podotkl Dat.

Komandér Picard, který mířil jedním směrem, se střetl s Deannou Troi, která přicházela proti němu.

"Paní Rikerová!"

"Kapitáne!" zvolala. Pak se zarazila a zamračila se.

"Paní Rikerová?"

"Kapitáne' ?" opakoval.

Najednou Picarda zezadu zasáhl výstřel z fázoru. Mrštilo jím to na Deannu.

Srazili se a oba upadli.

Picard si cosi zamumlal, když se Deanna snažila zpod něj vyprostit. Šokovaně vzhlédla a uviděla Jacka Crushera, jak k nim kráčí s fázorem v ruce a vraždou v očích.

"To bylo na nejnižší nastavení, Picarde!" zařval. "Mizerný vrah! Budu ho postupně zvyšovat!"

Picard se držel za žebra a Deanna se před něj ochranně vrhla. "Držte se od něj dál!" vykřikla.

"Tohle je mezi ním a mnou!" zavrčel Crusher. "Nebojte se, paní Rikerová, nechystám se ho zabít. Jenom... mu přelámu každou kost v tom proklatém těle! Myslíš, tě bude milovat, až z tebe zbude jen hromada masa bez kostí? He?"

Picard se pracně zvedl. Crusher namířil fázor, nastavený na vyšší výkon, připravený se k Picardovi třeba prostřílet.

Najednou se Crusher vznášel nad zemí. Házet sebou ve vzduchu, mával bezmocně rukama, zatímco se poručík Worf rychle otočil a hodil jej do chodby, jako by nic nevážil.

Crusher dopadl na zem a ještě se kus sklouzl, než se zastavil před malou skupinkou členů posádky.

Worf se k němu začal přibližovat a ostře zvolal: "Na stranu! Toto je zákrok ochranky!"

"Zabte toho Klingona!"

Worf okamžitě vzhlédl. Nebyl si jistý, co je horší: postoj mluvčího nebo hlas, který jej vyjádřil.

Nikdo z posádky neměl na sobě uniformu Hvězdné flotily podobnou jeho. Měly vojenský ráz a navíc všichni drželi zbraň.

A v čele byla poručík Nataša Jarová.

"Tašo!" vykřikl Worf.

To, že na ni zavolal jménem, Tašu ani v nejmenším nezastavilo. Pozvedla fázor a vypálila. Worf uskočil a cítil, jak mu výboj zasvištěl nad hlavou.

Sám vypálil tři rány dřív, než na něj mohli zamířit. Pak se rozběhl pryč postranní chodbou, zbytek rozružené tlupy v patách.

Deanna je pozorovala, a pak se otočila k Picardovi. Byl pryč.

Picard je pozoroval, a pak se otočil k Deanně. Byla pryč.

Ve strojovně všichni užasle hleděli na tři Daty, kteří se metodicky pokoušeli obejít poškozenou navigaci pomocí přemostění záložního astronavigačního panelu.

Pracovali natolik hladce bez potřeby dohadovat se, že byli schopni probírat záležitosti poněkud menší důležitosti, zatímco se snažili zachránit loď.

"Pověz," zeptali se Datové androidi (kteří k velké rozmrzelosti posádky strojovny měli tendenci mluvit unisono) Data human-oida, "jakou největší výhodu skýtá vlastnictví lidského těla? Vždy nás to zajímalo."

Human-oid se nad tím na moment zamyslel. "Sex," odpověděl.

"Skutečně," podivili se Datové.

"Ano. Mám poměr s poručíkem Natašou Jarovou," a na chvilku se odmlčel. "Nemám to nikomu říkat. Ale jelikož jsme v podstatě aspekty stejné bytosti, nepovažuji to za zpronevěru poskytnuté důvěry."

„Tvé tajemství je u nás v bezpečí," ubezpečili ho Datové.

"Tommy!" volala Deanna Rikerová, zatímco běžela chodbou.

Byla téměř šílená strachem. Chlapec utekl z kajuty. Nebyla schopna ho lokalizovat a odevšad na ni doléhal pocit naprostého chaosu. Nápor lidské úzkosti byl natolik hmatatelný, že ji téměř přemáhal.

Opřela se o stěnu, pokoušela se popadnout dech, odstínit údery emocí, které na ni ze všech stran útočily. Připravena o syna i manžela, vyčerpaná a bezmocná, dovolila mysli, aby zoufale vykřikla...

Budeš u pořádku, oslovil ji uklidňující hlas uvnitř hlavy.

Vzhlédla a zírala do svých vlastních očí. Do očí, které v sobě neskrývaly svět bolesti a léta utrpení.

"C... co se děje?" vykoktala Deanna Rikerová, kterou na moment napadlo, že se snad snesla do stejné jámy šílenství, která pohltila manžela.

Nic, co bychom nezvládly," ujistovala ji Deanna Troi. "V množství je síla."

"Mami!"

Deanna Rikerová rychle otočila hlavu a uviděla přibíhat Tommyho. Pevně ji objal a přitom se svěřoval: "Myslel jsem, že už tě nikdy ne..."

"To je v pořádku," opakovala mu pořád a pořád dokola, "všechno je v pořádku."

Tommy se podíval z matky na Deannu Troi a zase zpátky, jako by té podobě zcela nevěřil, dokud je neviděl vedle sebe.

"Jste vy dvě něco jako... příbuzný?"

"Běž od nich pryč, chlapče."

Úsečný rozkaz přišel od Williama T. Rikera.

Nebyl to Riker Deanny Troi.

Nebyl to Riker Deanny Rikerové.

Byl to William T. Riker, kterého ani jedna v životě neviděla. Riker, který stál vedle muže, jenž vypadal jako Jean-Luc Picard, a mřel na ně fázerelem.

"Wille?" oslovila ho Deanna.

"Wille?" oslovila ho Deanna vteřinu po ní.

"Vy znáte ty ženy, Jedničko?" podivil se Picard.

"Vím, koho mají představovat," vysvětloval Riker. "Ale je to viditelně klingonský trik... protože jsem tuhle ženu - ani jednu z nich - už roky neviděl."

Poručík Worf se hnal chodbou, v patách mu dupala horda vedená Tašou Jarovou.

Byl v tu chvíli ochoten uvěřit už skutečně čemukoli, a tak ho neměla překvapit další Taša Jarová, která stála na konci chodby a čekala na něj.

Nemřela na něj fázerelem, naopak hleděla zvědavě a trochu nazlobeně. "Co děláte k čertu v té uniformě?" dožadovala se vysvětlení.

Ta jediná věta vyjasnila Worfovi pozoruhodnou spoustu věcí.

Evidentně měli co do činění s několikanásobnými vesmíry, a s něčím podobným měl Worf bohaté zkušenosti. Nejenže jednou nechtěně procházel různými dimenzemi, ale také na vlastní oči viděl, jak z vesmírné trhliny vystupují tisíce a tisíce Enterprise.

Na rozdíl od tohoto zážitku teď vesmíry nevrážely jednoduše jeden do druhého. Tentokrát se překrývaly, jeden existoval na účet ostatních.

To vše problesklo Worfovi hlavou během vteřiny.

Ve druhé vteřině od sebe okamžitě odlišil tři různé dimenzionální linie. Byl tu on, a samozřejmě jeho Enterprise; pak tu byla Enterprise, jejíž posádka byla ve válce s Klingony; a nakonec Enterprise, kde čas plynul trochu odlišnou rychlostí (usoudil tak podle staršího stylu Tašiny uniformy), kde sám byl z nějakého důvodu na lodi možná jako host - ale nebyl členem Hvězdné flotily.

Ve třetí vteřině se rozhodl. Popošel až k ní, pevně ji uchopil a zalhal:

"Ishara mě požádala, abych ti vyřídil, že lituje všech neshod mezi vámi."

Taše se rozšířily oči. Fakt, že se Worf odvolal na její sestru, se kterou se navzájem odcizily, byla absolutně poslední

věc, kterou očekávala.

"Budeme napadeni," vyštěkl. "Jsi se mnou nebo ne?"

Taša Jarová, velitel ochranky Enterprise, vytáhla fázér. "Nikdo nebude beztréstně napadat kohokoli na mé lodi. Hodilo by se nějaké krytí, abychom se mohli stáhnout. Třeba tma."

"Skvělý nápad."

Vypálili na osvětlení. Svítidla vybuchla a celý koridor se ponořil do tmy. Dál v chodbě bylo slyšet volání posádky po Worfově hlavě, avšak ve chvíli, kdy ostatní dorazili, byli Worf a Taša dávno pryč.

21.

Trelanovy ruce bušily do kláves a přidávaly cembalu na hlasitosti. Hudba se přeměnila na uširvoucí kakofonii a jediné, co ji přehlušovalo, byl Trelanův smích.

Pár očí sledoval z úkrytu dvě Deanny, postavené před soudce, porotu i popravčího v osobách Jean-Luca Picarda a Williama T. Rikera.

"Poslouchejte mě," začala pomalu Deanna Troi. "Oba dva. Takhle to nemá být."

V hlavách Picarda i Rikera se ozývala hudba, a přestože k nim ta slova dolehla, byla z nich vymazána všechna upřímnost, cit, myšlenka a příkaz, které se v nich skrývaly.

"Je to jen další ubohý klingonský trik, kapitáne," prohlásil sebejistě Riker. "Vydávají své špehy za ženu, kterou jsem kdysi znal. Dělají to očividně proto, abych váhal, až je spatřím, místo abych jednal, jak mi velí povinnost."

"Hloupé," odsoudil Picard.

"Zajmeme je?"

"Není čas. Nemáme potřebné vybavení." Picard pozvedl fázér a Riker ho napodobil. "A upřímně, nemám trpělivost."

"Přestaňte!" zaječel Tommy. "Neublížujte jim!"

"Tommy, běž pryč!" varovala ho matka a odstrčila ho.

"Připravít," nařídil Picard. "Udělejte to milosrdně, Jedničko, čistý zásah."

"To je víc, než co dělají oni nám."

"Souhlas. Přesto to udělejte."

"Skloňte ty fázery," pokoušela se je přesvědčit Deanna Troi. "Děláte chybu."

"Zamířit," přikázal Picard.

A najednou jim do cesty vlétla červenočerná skvrna. Nebyli si jisti, co to je. Pohybovalo se to rychleji, než kdy kdokoli z nich viděl pohybovat se člověka, a řev, který se tomu dral z hrdla, se jen stěží podobal lidskému hlasu.

Vrazil z boku do Picarda a hodil ho na Rikera. Hlas mu přetékal zlostí, když zaduněl:

"Neublížujte mé ženě!"

Picard se pokusil pozvednout fázér, ale nadporučík Riker mu ho vykroutil. Pak Riker kopl Picarda do žaludku, až se chytil za břicho. Picard zalpal po dechu a vtom do něj komandér Riker strčil, aby měl volný výhled a mohl zamířit. Byl však příliš pomalý.

Nadporučík Riker, dlouho vězněný Romulany, manžel Deanny a otec Tommyho, vystřelil. Ani v nejmenším neprojevil nerozhodnost nebo úzkost, které ho pronásledovaly od vysvobození. Ve vřavě bitvy, kdy byl život milované ženy v nebezpečí, nebylo nad čím váhat.

Výboj zasáhl komandéra Rikera přímo do prsou. A komandér Riker, chlouba Hvězdné flotily, přemožitel Klingonů, kdysi milenec ženy z Betazedu, kterou už léta neviděl... už nikdy nic nespatřil. Jeho molekuly ztratily soudržnost a během pár vteřin přestal existovat.

Riker se otočil k Picardovi, avšak teď se mu na ruku pověsila Deanna Troi a vykřikla:

"Ne! Nedělej to!" A na Picarda zvolala: "Běžte!"

Rikera nebylo možné zastavit. Nepřestával pálit, ale díky Deanně, která mu visela na paži, Picarda střelba minula. To mu poskytlo dost času vycouvat a zmizet za ohybem chodby.

Riker se otočil k ženě a vzal její obličej do dlaní. "Jsi v pořádku? Ublížil ti?"

"Ne," pronesla stěží slyšitelným hlasem a zavrtěla hlavou.

"Nemohl jsem připustit, aby ti ublížil." Vypadalo to, že jeho samotného ta slova překvapila, neboť si uvědomil sám sebe. "Já... nemohl jsem připustit..."

Pevně ho objala.

Deanna Troi nevěděla, jestli má být šťastná nebo žárlit. Rozhodla se pro opatrnost. "Pojďme," řekla. "Tohle ještě zdaleka nekončí."

Picard, který právě viděl, jak byl jeho první důstojník rozprášen na atomy, utíkal koridorem, jak jen mohl nejrychleji.

Najednou zaslechl hlasy... jeden z nich byl hluboký a hrubý a on ho okamžitě poznal.

Poblíž byl Jefferiesův průlez, do kterého se rychle vsoukal. Pak se otočil, zaujal pozici... a čekal.

Hlasy se přibližovaly stále víc. Byl to hlas Klingona, ano, a ženský hlas mu odpovídal.

Proboha... byla to Taša. Taša Jarová zradila. Všechno to najednou dávalo smysl. Tak takhle se dostali přes lodní ochranu. Proto mohli všichni ti dvojníci pobíhat volně po Enterprise.

Nataša Jarová, zrádce Federace, loutka Klingonské říše.

Nebyl si jistý, koho zastřelí s větším potěšením.

22.

Daleko od kapitána Picarda, nehybně ležícího v Jefferiesově průlezu a připraveného vypálit na poručíky Worfa a Tašu, byl jiný kapitán Picard zcela ohromen, když k němu přiběhl Wesley Crusher v uniformě praporčíka a popadl ho za ruce.

"Kapitáne!" vykřikl, příliš rozrušený, než aby si povšiml drobných rozdílů mezi tímto kapitánem Picardem a tím druhým, pod kterým sloužil. "Můj... můj otec..."

Picard stálo nemalé přemáhání, aby pominul fakt, že Wesley Crusher stojí před ním, ačkoli má být stále ještě na Akademii, kde opakuje poslední ročník. Nemluvě o tom, že Wesleyho přes deset let mrtvý otec pobíhá po Enterprise, jako by mu ta zpropadená loď patřila. Picard zjistil, že pokud tohle šílenství přežije, bude se muset adaptovat na změny, které se na něj valily, jak nejrychleji to bude možné.

"Co se stalo, Wesi? Uklidni se," žádal ho Picard pevně.

"Byl jsem na ošetřovně," vysvětloval Wesley. "Ujišťoval... ujišťoval jsem se, že je máma v pořádku... a pak ten muž... ale nemůže to být můj otec, můj otec je mrtvý..."

Wesley vypadal, že se brzo zhroutí. Picard jím zatřásl, aby se zase vzpamatoval. "Je tam dole?" ověřoval si.

Wesley přikývl.

Picard se otočil a rozběhl se k ošetřovně s Wesleyem v patách... dokud nezmizel.

Ve strojovně bylo poměrně ticho.

Jediné, co bylo slyšet, bylo stejnoměrné hučení motorů Enterprise a jemné zvuky, které doprovázely naléhavou snahu tří Datů zastavit sestup lodi do atmosféry planety.

Kolem bylo ticho; hlavně díky faktu, že - jak se různí členové posádky ve strojovně zhroutili, ať už kvůli nervovému přepětí nebo neslyšitelnému, ale zato podmanivému volání chaosu - Datové je jednoho po druhém všechny omráčili... včetně Geordiho LaForge, který přišel s výkřikem, že by měl vidět a že to není fěr a...

No, nebylo mu to vůbec podobné. Data rozčílilo (tak jak jen taková věc mohla Data rozčítit), že musel dlouholetého přítele a kolegu umlčet. Na druhou stranu se alespoň Geordi přestal ztrapňovat tím, jak dělal scény.

Datové-androidi prohlásili: "Tato sabotáž je daleko víc než jen pouhá počítačová porucha."

"Souhlasím," potvrdil human-oid. "Jde evidentně o interferenci z vnějšku, která maří všechny naše snahy o opravu."

"Co máme dělat?" otázali se androidi.

Human-oid se na okamžik zamyslel. "Obávám se, že máme zemřít," odpověděl.

Jack Crusher stál nad Beverly. Měl šílený pohled a v roztřesené ruce svíral fázér.

"Tak jak dlouho zaujímal moje místo?" zavrčel. "Od začátku? Bylo to tak? Byl celý náš vztah jen nějaký komický žert?"

Beverly nemohla mluvit. Zoufale vrtěla hlavou. "Ne," zašeptala, zděšená, co přijde dál.

Personál byl pryč. Utekli, ovládnuti šílenstvím, které jako by zachvátilo celou loď. Avšak Beverlyino odhodlání zůstat s pacienty bylo tak silné, že setrvala na svém místě i navzdory strachu a zmatku.

Neustále měla pocit, jako by přesně na okraji zorného pole něco bylo... její druhé já, ale když se otočila, bylo pryč, rozplynulo se to jako ranní mlha.

Vybavila si jednu velmi starou básničku: Na schodech včera mužik stál, a přitom vůbec nebyl tam, dnes na nich nebyl zas, kéž navždy opustil by nás.

Dveře na ošetřovnu se se zasyčením otevřely a dovnitř vešel kapitán Picard. "Jacku," oslovil ho pomalu. "Dej pryč ten fázér."

"Vida," prohodil Jack Crusher. "Ale ale. Podívejme, kohopak to tady máte. Můj přítel, nejlepší v celém vesmíru. Jak se vede, kámo?"

"Jacku," pokračoval opatrně Picard. "Ty to nechceš udělat."

"Nestrachuj se, Picarde," odpověděl vesele Jack Crusher. "Neudělám to. A přece... udělám to. Není to úžasné?"

Můžu si dělat, co chci. Psychiatrii tomu říkají 'Nivenův syndrom'. Je to úplné oddělení činu od odpovědnosti ve víře, že na ničem nezáleží. A víš co? Nezáleží. Co takhle trochu logiky: možná si tak sám sobě prokážu službu.

Třeba si vytvořím svoji vlastní oddělenou časovou linii, kde ti Jack Crusher vystřelí mozek... a druhou, ve které ne. To by pěkně rozdivočilo osud."

"Jacku, prosím... odlož ten fázér."

"To už jsi říkal. Neudělalo to na mě dojem předtím a určitě ho to na mě neudělá teď."

Najednou se k němu vrhla Beverly. Jack instinktivně okamžitě namířil fázérem přímo na ni.

Vtom na něj zaútočil Picard.

Jack namířil fázér na Picarda, protože chtěl, aby Beverly vnímala, až toho jedovatého hada Picarda sejme. Chtěl, aby byla při vědomí, a aby se dívala. Rychle a neočekávaně vykopl, zasáhl Beverly do boku a srazil ji k zemi. A pak vystřelil na Picarda.

Kopnutí ho však trochu vychýlilo z rovnováhy; dost na to, aby se Picard výstřelu vyhnul. Ted' se rychle rozběhl a vrazil plnou silou do Jacka v naději, že upustí fázér. Neuspěl. Crusher svíral zbraň jako záchranný kruh.

Picard pohlédl Crusherovi hluboko do očí a v tom okamžiku věděl, že nemá nejmenší naději toho muže přimět k rozumu. Ať už to byl přízrak z minulosti či démon vyvržený z pekel... ať už to byl kdokoli... ten starý laskavý Jack Crusher byl daleko mimo dosah.

Přetahovali a přetlačovali se. Picard držel Jackovi ruku s fázérem nad hlavou, a i když mu nebyl schopný zbraň vytrhnout, alespoň už na nikoho nemířila.

Duchapřítomná Beverly popadla hyposprej, nastavila dávkovač a naplnila ho množstvím somnolu, které by stačilo na celou armádu šílených Jacků Crusherů. Opatrně se k nim přiblížila s úmyslem vklouznout mezi ně, aby neomráčila toho nepravého.

Picardovi se podařilo vzeptit dlaň pod Crusherovu bradu. Prudkým pohybem mu přirazil hlavu ke zdi. Jack pouze zavrčel. Picard to udělal ještě jednou a potřetí a v očích Jacka Crashera zatančily hvězdičky. Najednou trhl hlavou a Picardova ruka sklouzla.

Jack se mu zakousl do zápěstí.

Picard vykřikl, cukl rukou a Jack bleskurychle sklonil hlavu. Vrazil Picardovi čelem přímo do kořene nosu a Picard rázem viděl pouze bílý závoj bolesti.

S vítězným zaječením Jack prudce Picarda uhodil, a srazil ho na zem. Namířil na něj fázer, vtom k němu ale přiskočila Beverly s hyposprejem.

Chytil ji za zápěstí, dřív než stihla hyposprej použít. Picard ležel na zemi a snažil se vzpamatovat. Pokusil se vstát, ale zavravoral a padl na jedno koleno.

Crusher zkroutil Beverly ruku za záda. Vykřikla a upustila hyposprej. Zařinčel o podlahu a Crusher ho odkopl. Pak si ji přitáhl k sobě a zasyčel ji do ucha:

"Vybrala sis toho špatného."

Pak ji hrubě odstrčil.

Posedlý vztekem a zuřivostí ji hodil jak nejprudčeji dokázal proti lékařskému stolu. Beverly se zamotaly nohy; přesto se pokusila pád zastavit.

Hlavou narazila neuvěřitelnou silou na hranu stolu; ozvalo se ostré lupnutí...

A vtom si Jack Crusher uvědomil, že právě slyšel ten zvuk.

Celý život přemýšlel co to bylo za zvuk, který doprovázel smrt jeho syna. Křupnutí prasklé lebky, lámajícího se vazů.

Zvuk těla, které se zaduněním dopadne na zem, už ne živá, dýchající osoba, ale pouhý shluk odumírajících nebo mrtvých buněk. Probíral tu otázku se svým dobrým přítelem, Jean-Lucem Picardem, nedávno. Co bylo horší: slyšet to nebo si to představovat?

Už nad tím nemusel přemýšlet.

Beverly dopadla na zem s očima stále otevřenými, jako by se divila. To je ono? Tak takhle zemřu? Na něco takhle hloupého? Tohle není můj první pád a dobrý bože, kdo ví lépe než lékař, jak je život křehký, ale takhle? Naprosto zbytečně.

Na okamžik, na kratičký okamžik, se jí objevila v očích jiskra - v očích, zrcadlech duše - a zašeptala: "Nikdy jsem tě nepřestala milovat..."

A pak zemřela. Zrcadla zůstala, ale duše, kterou odrážela, byla pryč.

"Beverly." Picard to jméno dokázal jen stěží vyslovit, a až v tomhle příšerném okamžiku si uvědomil, že v tom šíleném kolotoči vesmírů nemá nejmenší tušení, která Beverly to byla...

Crusher stál a zíral na své ruce. Na ruce, které připravily Beverly o život. Pak namířil fázer na Picarda. Picard ležel na zádech a ani se nepohnul.

Když Jack Crusher promluvil, měl hlas neklidnější a nejjasnější, jak ho kdy Picard slyšel.

"Víš," pronesl pomalu a udiveně, "to co právě řekla... 'Nikdy jsem tě nepřestala milovat'... slyšel jsi ji?"

"Ano, Jacku," potvrdil mu Picard, který potlačoval slzy.

"Víš co? Já si myslím, že mluvila o mně. Jsem si tím jistý. Ano. Bezpochyby mluvila o mně."

Picard mlčel.

"K čertu se mnou," prohlásil Jack Crusher. A pak, aby dotvrdil slova skutkem, obrátil fázer a ustřelil si hlavu.

23.

Worf s Tašou Jarovou se obezřetně rozhlédli chodbou. V dálce slyšeli hysterické výkřiky a dementní smích. Byli poblíž simulátoru a Worf chvilku zvažoval možnost se tam skrýt. Ale schovávat se by ničemu nepomohlo.

Taša si setřela pot z čela a zjistila, že má i uniformu propocenou. "Nezačíná tady být vedro?" ověřovala si. "Klingoni jsou méně citliví na teplotní změny," informoval ji. Přesto přiložil dlaň na přepážku. "Myslím, že můžeš mít pravdu.

Stěna je teplejší než dřív. Zajímalo by mě -"

"Nejdeme ani o krok dál, dokud mi neřekneš, odkud znáš Isharu."

"Musí ti stačit mé slovo."

"Klingon v uniformě Hvězdné flotily mi říká, že mi musí stačit jeho slovo. To je k popukání."

Najednou se ozvalo bouchnutí z Jeffriesova průlezu poblíž. Taša s Worfem byli okamžitě ve střehu. Pak se ozvalo zavrčení... několik... a zvuk dopadajících pěstí.

"Kdo je tam!" zvolal Worf. "Vylezte!"

Bylo slyšet náhlé prasknutí a zuchnutí, a pak z průlezu vypadl kapitán Picard s nosem od krve. Vteřinu poté se mrštně vyvlékl ven komandér William T. Riker a stoupl si nad Picarda.

Picard pohlédl z Rikera na Tašu a Worfa. "Komandéře!" vykřikl Worf a vzápětí mnohem obezřetněji dodal:

"Komandéře?"

"Ano, Worfe, jsem to já," potvrdil Riker. "Vím, že je chvílemi dost těžké to všechno sledovat."

"To," zahučel Worf, "je mírně řečeno."

"Nějak jsem se zrovna plazil Jeffriesovými průlezy a vtom jsem si všiml povědomé tváře, která se chystala vypálit na ještě povědomější tváře. Tak jsem si myslel, že zasáhnu."

Taša sklouzla pohledem z Picarda na Worf, pak na Rikera, a pak zpátky na Picarda. "Já... já tomu nerozumím... pane," přiznala Picardovi. "Jste v pořádku?" Natáhla ruku, aby mu pomohla na nohy. Zlostně ji odstrčil. "Nemám zájem o pomoc od zrádce." Pak vychytrale přimhouřil oči. "Nebo jste taky duplikát. To se tady děje? Že ano? Že ano?"

"Nejsem si jistá, co tím myslíte," odpověděla Taša.

Riker užasle hleděl na Tašu. "Vypadá to, že jsme chyceni v nějaké... podivné časové deformaci..."

"Ne, veliteli," opravil ho Worf. "Už jsem se s tímto druhem přesunu setkal. Prožíváme dimenzionální skoky. Ty, Tašo, jsi mi pověděla, že ve tvé skutečnosti je Jean-Luc Picard prvním důstojníkem a tento muž... William Riker..."

"Byl sedm let mučen Romulany," dokončila Taša.

Riker s Worfem na sebe pohlédli. "To zní mile," podotkl rádoby nonšalantně Riker.

"V naší dimenzi," pokračoval Worf, "je Jean-Luc Picard kapitánem a komandér Riker prvním důstojníkem."

"A co jsi ty?" zeptala se Taša.

Worf se zarazil, než odpověděl: "Pomocník šéfa bezpečnosti," zalhal.

Přikývla. "V naší dimenzi... jak je vidět... jsou Klingoni a Federace spojenci. Ale tento muž... a naši pronásledovatelé... jsou z dimenze, kde spolu Klingoni a Federace válčí."

"Pěkná pohádka," odfrkl si Picard.

"Vstaňte," rozkázal Riker a zamával fázere. Picard pomalu poslechl a Riker pokračoval. "Dobrá, pane Worfe. Vypadá to, že máte dokonalý přehled. Nějaký nápad, co provedeme teď?"

"Ano," přitakal Worf a namířil fázera na Picarda. "Zprvu ho použijeme jako rukojmí."

V tom okamžiku se pronásledovatelé objevili na konci chodby.

Taša Jarová zůstala s pusou dokořán, když uviděla, kdo vede tu tlupu, která chtěla zlynčovat Worfa.

"Bože," zamumlala tak, aby to slyšel jen Worf. "To jsem já... ale s opravdu příšerným sestřihem. Panebože, vypadám jako kluk..."

Druhá Taša nebyla o nic méně zaskočená, ale vzpamatovala se a vykřikla: "Vzdejte se!"

Riker okamžitě ovinul ruku Picardovi kolem hruďníku. "Tak dobrá!" zakřičel a přiložil Picardovi fázera k hlavě, zatímco se v duchu snažil přesvědčit, že tohle není Picard, tohle není Picard. "Vý se vzdáte. Jinak... zemře!"

Na moment se rozhostilo mrtvé ticho.

A pak promluvil pevným a přesvědčivým hlasem plným autority Picard.

"Zabte je," rozkázal. "To je přímý rozkaz. Napřed toho Klingona, ale zabijte je všechny." Pak jeho hlas nabral neuvěřitelné síly: "Všechny!"

"Slyšeli jste kapitána!" vykřikla Taša s opravdu hrozným sestřihem. "Zabte je!"

"Pěkný plán, Worfe," zamumlal Riker.

Ošetřovna byla místo, kam teď kapitán Jean-Luc Picard opravdu patřil, protože mu bylo strašně. Zrovna byl svědkem smrti Jacka Crushera... znovu. A Beverly... Choval její bezvládné tělo na klíně. Jemně vyslovil doktorčino jméno... Picarde...

Vzhlédl a tentokrát byl Q zřetelnější. Picard ho už dokázal rozpoznat, narýsovaného černobíle, jako by byl náčrtek. Strašně nerad tě ruším v tak dramatickém okamžiku plném zármutku...

"Sklapni, Q," okřikl ho unaveně Picard. Cítil se velmi, velmi starý.

Jestli chceš, abych sklapl, tak sklapnu, ozvalo se nedůtklivě. Pokud ale na druhou stranu máš jen nejmenší zájem zachránit vesmír, tak poslouchej pozorně. Možná sis všiml, že se všichni na téhle lodi jaksi zbláznili. Avšak ty a pár tak dalších jste byly ušetřeny tohoto dost odporného osudu. To vše, mon capitaine, díky mému laskavému zásahu, jímž jsem odstínil některé z důsledků čistého chaosu, jemuž jste byli vystaveni a které nejvíce ničí mysl. Avšak můj vliv je omezený. Takže ti navrhuji, abys zvedl zadek a dostal se k nejbližší transportní místnosti.

"A transportoval se kam?"

Na Terminus. Nechápeš, Jean-Lucu? Ve vesmíru jsou určité styčné body. Místa, kde skutečnost je už tak dost napnutá k prasknutí, s kde se mnohovesmíry mohou spojit. Terminus je jedním z nich. A Trelane čeká.

"Na co čeká?"

Na výzvu, Jean-Lucu. Konečnou výzvu. A ty mu ji musíš poskytnout. Ve vesmíru nekonečných možností, Jean-Lucu... nemáš na vybranou. Nemáš mezi čím volit.

"Zabijte toho Klingona!" zařvala Taša Jarová a celá skupina se začala přibližovat.

Vtom udělal Riker něco dost podivného. Vykřikl jedno slovo. Nevypadalo to, že má s děním jakoukoli souvislost.

"Thelonus!" zařval.

Dveře do simulátoru se na předem naprogramovaný kód otevřely. Worf jen na kratičký okamžik zahlédl něco, co vypadalo jako obrovské bludiště. Pak Riker strčil jak dokázal nejsilněji do Picarda, kterého tím vyslal do středu bludiště.

"Riker 1, změň, znovu zašifruj, zavři!" Vykřikl to tak rychle, až se chvilku bál, že mu nebylo dostatečně rozumět. Počítač ale rozuměl dokonale. Dřív, než se Picard stihl vyřídit ven, dveře se se zasyčením zavřely a počítač změnil Rikerův kód.

Dveře zůstanou zavřeny, dokud nepřijde Riker, a jenom Riker, s novým heslem.

To se Riker ovšem rozhodně nechystal provést.

Chystal se odtud zatraceně rychle vypadnout, což také udělal, s Tašou a Worfem v patách.

Pronásledovatelé se zastavili před simulátorem. "Vás pět," rozkázala Taša s hrozným sestřihem. "Běžte za nimi! Zbytek... pomozte mi otevřít tu zatracenou věc. Gomezová, zkratujte okamžitě ty dveře!"

Uvnitř simulátoru stál Picard uprostřed bludiště a rozhlížel se. "Ukončit simulaci," rozkázal. Simulace dál poklidně pokračovala, "Zde je kapitán Jean-Luc Picard!" zvolal. "Na můj rozkaz, ukonči simulaci. Velicí kód zet -" Dál se nedostal, neboť za ním se ozvalo hluboké zavrčení. Otočil se. Stál tam přikrčený Klingon v plné zbroji. Picardova ústa se stáhla do vlčího šklebu. "Takže ty za tím vším stojíš, klingonský lumpe." "Romulanský špeh!" vykřikl Worf a vrhl se na Picarda. Slepí nenávisť se do sebe pustili v poslední bitvě.

"Jedničko!"

Riker se otočil, po známém hlasu.

Svižným během se k nim chodbou blížil kapitán Picard. Přes rameno měl přehozenou bílou plátěnou tašku. "Kapitáne?" zeptal se opatrně Riker.

Picard přikývl.

"Pane Worfe," oslovil Klingona a když uviděl Tašu, zaváhal jen na okamžik, než dodal: "Poručíku. Pojdte se mnou."

"Kam, pane?"

"Do transportní místnosti," oznámil Picard. "Ukončíme tu věc hned teď... přímo u zdroje."

24.

Byla to rozlehlá a pustá planina.

Trelane s cembalem jasně vystupoval z plochy. Ani od hudby nevzhlédl, když se poblíž ozval zvuk transportéru. "To vám to tedy trvalo," zvolal na uvítanou.

Kamenitý povrch zaskřípal pod Picardovými botami. Pomalu se přiblížil k Trelanovi a zastavil se zhruba metr od něj.

"Neusnadnil jsi mi to."

"Že se nestydíte!" zvolal Trelane. "Jen jste zakusili na té vaší lodičce trošičku nepříjemností." Prsty se mu míhaly po klávesách. "Avšak jak zní staré rčení: Bůh nám nenakládá víc, než dokážeme unést."

Picard obešel cembalo. "Ty... nejsi Bůh."

Trelane se na něj podíval a mile se usmál. "Den teprve Začal," opáčil.

"Den právě skončil," prohlásil Picard. "Šílenství skončilo. Ničení skončilo. Chaos -"

"Skončil, ano, pochopil jsem," usekl ho Trelane, který začínal vypadat trochu netrpělivě. "No ne, vy se ale rád opakuje, že ano. Tak povězte... copak dělá můj drahý Jack Crusher?"

"Umřel," oznámil mu s kamennou tváří Picard. Vzhlédl k rudé obloze. Daleko v dálce uviděl obrys Enterprise.

Lod' se řítila k povrchu.

Umírala.

Taše Jarové s příslovečně příšerným sestřihem se konečně podařilo vypáčit dveře simulátoru. Spolu s dalšími členy posádky pomalu a obezřetně vstoupili.

Jarová ušla deset kroků a rychle zjistila, že najít Picarda nebude představovat problém. Tenounká stružka krve na podlaze byla jistým vodítkem.

Sledovali potůček a našli Picarda s Worfem. Musel to být brutální boj. Byl použit nůž, pravděpodobně dva. Hodně se sekali a párali, a když skončili, bylo toho víc venku než uvnitř jejich těl.

Obraz těch, co jim upláchl, se Taše vpaloval do mysli.

"Najděte ty bastardy a zabte je," zaskřípala zuby.

"Říkáte, že umřel?" ověřoval si Trelane.

Obratně změnil melodii na pohřební žalozpěv. "Ah, běda, chudák Jack. Já ho znal, Horacio. Měl humoru za sto a skvostnými nápady jen sršel."

Najednou opět změnil melodii. Nehodila se k situaci ani k nástroji. Byla podstatně svižnější a živější. "Líbí?" zeptal se Trelane. "Jmenuje se 'Dej se na cestu, Jacku!' Snažím se rozšířit si repertoár."

Picard se rychle natáhl, popadl víko a přibouchl ho tak prudce, že Trelane jen stěží ucukl. "Tak to bylo hrubé," upozornil Picarda.

Picard ho obešel a s opovržením jak v obličeji, tak v hlase pronesl: "Ty," oslovil Trelana, "jsi ta nejbídnější... nejopovrženější..."

"No tak! Dávejte si pozor!" varoval Trelane "...nejnestvůrnější bytost, s jakou jsem se kdy setkal!"

"Opravdu?" Vypadalo to, že se mu nevybíravě ostrá kritika znenadání zalíbila. "Musím říct, že mě nezajímá ani trochu to 'nejbídnější a nejopovrženější'. Ale ta 'nejnestvůrnější' část... ano. Ano, ovšem, ta se mi líbí."

"Chci, abys zmizel. Abys odešel a už se nikdy nevrátil."

"Oh? A jak myslíte, že mě k tomu donutíte?"

"Tak, že tě porazím."

"Ne," odporoval mu pomalu Trelane a s úsměvem zavrtěl hlavou. "Tentokrát ne, kapitáne. Nebudu ani poražen ani zlomen. Já, pokorný zeman z Gothosu."

"Nejsi pokorný," odsekl Picard. "A nejsi to, za co se vydáváš. Jsi jeho jiná verze. Zkorumpovaná, deformovaná. Jsi ďábelská bytost, která vznikla ze všech jeho nejhorších povahových rysů dovedených do extrémů."

"Jen pokračujte."

"Ano, budu pokračovat," prohlásil Picard. "A vesmír bude pokračovat, ale ty, Trelane... ty pokračovat nebudeš."

Sáhl do bílého pytle, který měl přehozený přes rameno.

Vytáhl kord. Zaleskl se, jak se na něm odrazilo rudé světlo oblohy.

Trelanův obličej se roztáhl do úšklebku.

"Vyzýváte mě na souboj?" ujišťoval se s čirým potěšením v hlase.

Kord zasvištěl vzduchem.

"Ano," potvrdil Picard. "Pokud máš odvalu."

V transportní místnosti na Enterprise Riker pečlivě zkoumal údaje zařízení. "Co teď uděláme," zeptala se Taša Jarová.

"Počkáme," prohlásil Riker. "Pokud by se sem dostali, mohli by použít transportér a přenést ho zpět dřív, než bude hotov. Musíme se ujistit, že se to nestane."

"Ale co tam dělá?"

Riker si vzpomněl na Picardův výraz, když mu navrhl, že se přenese dolů s ním nebo dokonce místo něj. Taky poukázal na extrémní riziko důvěřovat Q za jakýchkoli okolností, tím méně pak v nějakém nehmotném stavu.

"Tentokrát je Q upřímný, Jedničko," ujistil ho Picard, zatímco zadával souřadnice transportu, jejichž správnosti si Riker opravdu nebyl jistý. "Tohle je něco většího, než kdokoli z nás může pochopit... ale týká, se to mě, Jedničko, a vy do toho nebudete zasahovat."

Vtom Rikera vytrhlo z myšlenek bušení na dveře transportní místnosti, neboť je předtím zamkli. A z druhé strany zaslechli hlas Taši Jarové:

"Ochranka! Otevřít!"

"Jak úžasné!" vítězoslavně zajásal Trelane. Setřásl z ramen honosný plášť a zůstal tam stát v černých kalhotách, botách po kolena a bílé košili s volány. V ruce se mu objevil kord a on jím švihl vzduchem.

"Dokonalý, nemyslíte? Shodný s tím, kterým Alexandr Veliký rozsekl gordický uzel."

Picard se pomalu k Trelanovi přibližoval, kord v pohotovosti. "Alexandr vybojoval mnoho bitev, dobyl všechny pevnosti a pobil krále mnoha zemí. I došel dokonce až na okraje země a získal válečnou kořist mnoha národů."

"Makabís!" vykřikl okamžitě Trelane. "Říkal jsem vám, že jsem studoval pečlivě." Hlasitým a teatrálním hlasem pokračoval: "A země před ním utichla. On sebral moc a velmi silná vojska; a jeho srdce bylo povznesené a lehké. Podmanil si země národů, princů; ti se stali jeho vazaly. A..."

Trelane se zarazil a obličej se mu na chvíli zakabonil.

"A po těchto činech," dokončil za něj ostře Picard, "ulehl na lůžko a věděl, že zemře."

Provedl výpad, Trelane ho vykryl, a jako v odpověď jim nad hlavou zapraskal blesk.

Ustoupili a hodnotili sílu a rychlost toho druhého, zatímco kolem sebe opatrně kroužili. Zasvištění kordů, a pak odskok.

Picard si rychle uvědomil, že Trelane je dost nedisciplinovaný, avšak silný, a přizpůsobuje se každému útoku. Měl přirozenou sebedůvěru; pramenila z vědomí, že drží všechny karty.

"Jak jste věděl, kde mě najít, eh?" vyzvídal Trelane.

"Díky našim přístrojům," zalhal Picard. Obcházel Trelana, ale pak se zastavil s kordem v obranné pozici. "Co lidé z této planety? Jsou vystaveni stejnému druhu nátlaku jako naše loď?"

"Oh, kapitáne!" zvolal Trelane téměř zklamaně. "Vy to ještě stále nechápete? Já jsem stvořil tento svět! Zmanipuloval jsem skutečnost natolik, že jste věřili, že existoval vždycky! Lidé? Tady nejsou žádní lidé! Najednou se jeho vystupování a zevnějšek zcela změnily. "Oh, v některých realitách jste se mnou mluvil a nazýval mě prokonzul Teffla. Jen pro udržení šarády, to přece chápete," vysvětloval, přičemž to vyslovil jako "š-rádhý."

Pak se rychle zase převtělil do vlastní podoby. "Ne, kapitáne Picarde... jste tu jen vy... a já... a brzy tu zbudu jenom já."

Svižně odskočil a jeho kord se pohyboval tak rychle, že Picard stěží stihl útok vykryt. Zvuk kordů, které o sebe zařínčely, se na planině rozlehl jako gong oznamující příchod armageddonu.

"Myslím, že jsou uvnitř," oznámila Taša Jarová jednotce. "Dveře jsou zamčené."

"Většina dveří je zamčená," namítl praporčík Sanders.

"Já vím," potvrdila Taša, "ale tyhle vedou do transportní místnosti. Mám prostě tušení, že jsou uvnitř, to je vše."

"Rozstřelím zámek," pohotově navrhl Sanders a začal zvedat fázér.

Ale Jarová ho rychle zarazila. "Ne, uvnitř je citlivé zařízení. Nechci, aby všude létaly střepy." Začínalo být takové vedro, že se jen těžko soustředovala. "Prořízněte to."

Sanders přikývl a nastavil fázér na řezání. Ostatní se seskupili kolem něj a sledovali, jak se začal prořezávat dveřmi.

Picard ustoupil a Trelane postupoval za ním.

"Co si myslíš, že jsi dokázal, Trelane?" zeptal se Picard. "Když to všechno uvážíš, co si proboha myslíš, že dokážeš?"

"Všechno, co chci," odpověděl Trelane.

"Ale to, co chceš, nedává smysl."

"To ani nemusí!" vykřikl Trelane. "Pouhý fakt, že to chci, úplně stačí!"

Nápor rychlých útoků a Picard se pokoušel udržet krok, vzpomenout si na všechno, co se kdy v šermu naučil. Na každý trénink, ať už s postavami ze simulátoru nebo se skutečnými protivníky. Snažil se předvídat, co by Trelane mohl provést, každý pohyb, kterým by mohl zaútočit.

Nebyl dost dobrý.

Trelanův kord sjel po Picardově zbrani a hrot rychle přešel po předloktí.

"První krev!" zavýskl Trelane, Picard uskočil otočkou a jen tak tak zastavil další ránu, která mu klidně mohla srazit hlavu.

Trelane znovu zaútočil. Žádné umění, žádné šermířské finty. Rozmáchlé, líné údery, které vypadaly pomalé, ale dopadaly daleko rychleji, než Picard očekával. Rychlý příval ran, z nichž se mu prvních pět podařilo vykrýt, ale šestá prošla a Picard krvácel i z druhé ruky.

Trelane provedl výpad, Picard rychle nastavil kord. Záštity se propletly a Trelane s Picardem se začali přetlačovat.

Trelane se rozchechtal, zatímco Picardův obličej zůstal plně soustředěný.

"Vaše loď, kapitáne," upozornil ho Trelane. "Vaše milovaná loďka padá z oblohy. Nedělá vám to tak trochu starosti?"

"Ale co na tom záleží?" odsekl Picard. "Nemá to být pointa celého tvého cvičení? Že na ničem nezáleží?"

"Skvostné! Vy jste to tedy pochopil!"

A vtom Trelanovi odletěla hlava prudkým úderem Picardovy pěsti. Trelane se překvapeně zapotácel a Picard ho praštil ještě jednou takovou silou, až upadl.

"Špatně, Trelane!" překřičel Picard burácení hromu. "Na nás záleží! Na všech! Na každém jednotlivém lidském životě, na každé Enterprise, ať už by byla jedna nebo sto tisíc. Všechno má cenu! Všechno má význam! Jediná bezcenná věc v tomto vesmíru je ta, která si nevážní ostatních!"

Trelane byl opět na nohou a znechuceně vrtěl hlavou. "Doufám, že ostatní nebudou takoví svatouškové jako vy."

"Už žádní jiní nebudou."

"Oh, ano," odporoval Trelane. "Ano, budou. Nekončící řada hřišť na dovádění. Vesmír po vesmíru přede mnou padne, a na rozdíl od Alexandra já nebudu nikdy muset prolévat slzy, že nenacházím další území k dobývání." "Ne, Trelane." Trelanův obličej potemněl. "Tohle slovo přede mnou nikdo nikdy nevysloví."

"Ne?" zopakoval Picard a najednou ho obestřel naprostý klid.

Jean-Lucovo ostří se pohybovalo velmi rychle; provedl nečekaný útok shora. Trelane se natáhl, aby úder zastavil, a tím si odkryl celé tělo. Picard vykopl a zasáhl jej přímo do žaludku. Trelane šel opět k zemi.

"Jak se odvažujete!" zařval Trelane. "Jak se odvažujete!"

"Ty tady nemáš žádnou moc," prohlásil Picard. "Já jsem moc!"

"Ne," zavrtěl Picard hlavou. "Jsi jenom dítě, tak jako jsi vždycky byl."

"Ne," odporoval Trelane hlasem, který překypoval opovržením. "Ne, už jsem dospělý. Jsem dost mocný na to, abych si dělal, co se mi líbí!"

"Dospělost neznamena moc. Je to odpovědnost."

"Nepoučujte mě!" Trelane provedl výpad a tentokrát Picard nepřemýšlel. Kryl se rychle, instinktivně, bez přemýšlení, jen pohybem ostří, a Trelane ho minul a jako přídatek ho Picard nakopl do zadku a znovu srazil, tentokrát obličejem k zemi.

Trelane okamžitě stál opět na nohou a nebe nad ním bylo jako nejčernější čern a zem pod ním se třásla v souladu s jeho hněvem. Neboť Trelane byl bůh a Picard nebyl nic víc než arogantní smrtelník a jak se odvažoval, jak se vůbec odvažoval?

"Ty jsi dítě s hořící zápalkou a vesmír je tvůj soudek s prachem," pronesl Picard. "Já ti vezmu tu zápalku."

"Na to nemáte dost sil," odporoval Trelane.

"Možná ne," odpověděl Picard. "Ale mám odpovědnost. Já jsem dospělý, Trelane. Ty jsi dítě. A je načase ti ukázat, kdo to tady řídí."

Uvnitř transportní místnosti zřetelně slyšeli hučení fázérů zvenku.

Riker, Worf a Taša zaujali pozice a zamířili na dveře. "Pamatujte," připomínal Riker, ze kterého tekla pot, jak se trup Enterprise začal přehřívat. "Poslední živý... pokud to dojde tak daleko... zničí ovládání transportéru. Propojil jsem ho se všemi transportéry na lodi. Spolu s tímhle se zničí všechny ostatní."

"Komandéře... bylo mi potěšením s vámi pracovat," řekl Worf. Otočil se a podíval se na Tašu. "I s tebou," dodal.

Taša ponuře přikývla.

"Bez obav. Až Picard vytáhne trumfy z rukávu a tohle bude za námi, hodíme do sebe pár skleniček a zasmějeme se tomu."

"To," navázal Worf, "by bylo velmi milé," a odmlčel se, zatímco se zvuk fázérů stále přibližoval. "Zkoušela jsi někdy švestkový džus?"

Taša na něj vyvalila oči.

"Už nikdy se mi nebudete vzpírat!" vykřikl Trelane a zaútočil.

"Myslím, že máš pravdu. Neboť po dnešku to už nebude zapotřebí," přitakal Picard a ránu odrazil. Trelanův útok byl bleskurychlý, brutální. Pohybovali se po temné planině, obloha nad nimi praskala a velká puklina chaosu, tepna Srdce bouře, bobtnala. Čepele se míhaly tak rychle, že by žádné oko smrtelníka nebylo schopné je sledovat, a jestli to bylo tím, že se Picard dostal na Trelanovu úroveň nebo Trelane na Picardovu, to by nikdo nedokázal říci.

Picard se stahoval, couval, neustále a rovnoměrně ustupoval, ale bylo to téměř nepostřehnutelné. Prohrával, Trelane to věděl, Picard musel prohrávat, protože neustále ustupoval dozadu a dál po rozlehlé pláni...

Ale neměl pocit, že Picard prohrává. Nic v soupeřově chování, nic, co dával najevo, neukazovalo na prohru. Spíš jako by...

Myšlenka zřetelně probleskla Trelanovi po obličejí a Picard souhlasně přikývl.

"Správně, Trelane," potvrdil. "Hraju si s tebou."

Trelane zařval a spolu s ním zaburácela obloha, hrom se rozezněl celou planinou, neboť Trelanova zloba prošla všemi dimenzemi, všemi světy, a ať už jste ten den byli kdekoli, tisíce parseků, světelných let nebo světů či vesmírů daleko, pocítili jste zlost dítěte-boha, který si nechal říkat Trelane.

Kord toho dítěte se prohnul silou hněvu a hrozivě rychlým švihem dopadl.

Zasáhl Picarda do čela a rozsekl ho téměř až na kost. Picardovi začala téct krev, stékala po obličejí a do očí. Zavrával a zapotácel se po potměšlém pláni. Poslední, co zahlédl, než ho zcela oslepila vlastní krev, byl Trelanův kord.

Dveře do transportní místnosti se rozlétly. První člověk, který do nich vstoupil, byl zasažen fázérem. Nedalo se s jistotou říci, zda vystřelil Riker, Worf nebo Jarová, jelikož všichni pálili najednou a blokovali vchod stělbou.

Útočníci se stáhli, také střelili a kryli se, a snažili se najít mezeru v palbě, aby mohli vniknout dovnitř. Teplota kolem nich se neustále zvyšovala a byla čím dál nesnesitelnější...

Jsme v pekle, pomyslela si ponuře Taša Jarová, skrčená v obranné pozici v transportní místnosti... a to byla předposlední myšlenka, která jí probleskla myslí, než ji zasáhl výboj z fázéru. Poslední, co ji napadlo bylo: Nejde mi do hlavy ten příšerný sestřih a pak už ji pohltila temnota.

25.

Picard nastavil zbraň kordu, který na něj útočil - ne ovšem tam, kde ho zahlédl naposledy, to by bylo zbytečné. Naopak, instinktivně nastavil kord tam, kde mu bojový počítač v hlavě prozradil, že v příští vteřině bude.

Kov zařinčel o kov a kryt se povedl...

Picardovi vyletěl kord z ruky.

"Ha!" zakřičel vítězoslavně Trelane.

Zaútočil na cíl, ale ten už tam nebyl.

Zcela oslepený Picard se vrhl k místu, kde zaslechl zařinčet kord o zem. Byl to vpravdě zoufalý pokus, neboť hrom, který jim duněl nad hlavami, zvuk zčásti zastřel. Picard sebou mrskl bez jakéhokoli půvabu, šermířského umu či elegance... veden pouhým zoufalstvím. Byl to skok naslepo...

Ne, dokonalá nádhera, pomyslel si nadšeně Trelane. Otočil se a věděl, že si odpustí všechny zdvořilůstky, určitě nedovolí jako gentleman Picardovi vyškrábat se na nohy, ne, ne, on ho rozřeže na krvavé kousíčky, protože on je Trelane a může si dělat co se mu líbí!

TAK TEDY!

Picard dopadl na zem a zoufale natáhl ruku - a prsty se dotkl jílece. Popadl ho, ale jílec se mu vysmekl z ruky kluzké krví.

Po břicho se o kousek posunul, uchopil zbraň a věděl, že Trelane už je právě tam, právě tam a už nezbývá žádný čas.

Picard se ani neotočil. Jílec mu vklouzl do ruky obráceně. Ležel s nechráněnými zády, nad ním se skláněl Trelane a chystal se ho probodnout. Picard si bleskově provlékl kord pod pravou paží a nastavil ho šikmo vzhůru.

Hikaru Sulu, výplod simulátoru, tento neortodoxní útok bez nejmenších potíží vykryl, neboť byl tak neohrabaný a neefektivní.

Generál Trelane (na odpočinku), zeman z Gothosu, vševědoucí, všemocný bůh... si ho nevšiml.

Kord se mu zanořil do hrudníku a vyšel zády.

A Picardův kord promluvil.

"Je mi líto, synu," ozval se hlas Q. "Tohle je jediná cesta."

Trelane zaječel, vysokým, poděšeným, úpěnlivým výkřikem nehodným boha. Srdce bouře zadunělo zlostí, ale nemohlo nic dělat.

Neboť kord nebyl pouze obdařen silou Q, on byl Q. Q, který se plně materializoval, vzal na sebe hmotnou podobu a teď projel Trelanem, proklouzl jeho ostražitostí a obranou a počkal, až si Trelane bude natolik jistý vítězstvím, že omámen vlastní mocí a arogancí, třeba jen na okamžik zapomene na opatrnost. A to stačilo, aby Q pronikl hluboko do srdce Srdce bouře.

Z Trelana vytryskly moc a energie, neovladatelné, proudily z otevřené rány, kterou mu zasadil Q. Picard pustil zbraň a odkutálel se stranou, vytíral si krev z očí a zoufale se snažil stáhnout si ránu.

Pršel Chaos.

Portál k Srdci bouře se rozšířil, zapraštil, vytékaly z něj krvavě rudé kapky a skrápěly temnou planinu. Trelane, který se třásl a svíjel, vzhlédl s široce otevřenými očima v tiché prosbě, zatímco se Bouře roztrhla a přivaly se vyřítily. Trelanovi z očí začaly téci slzy, slzy shodné, barvy s tekutinou padající z výšky, neovladatelně se rozvzlykal, sevřel kord, který byl Q, a pokusil se ho vytáhnout, prosil, žadonil, sliboval, že už bude hodný a nedělej to, prosím, nedělej to...

Q neposlouchal. Neignoroval ho, ale ani ho neposlouchal.

Trelanova podoba se roztržila, neovládaná síla se uvolnila, tělo sebou škubalo a kroutilo se. Upadl na zem, svíjel se na zádech a ječel na Picarda "Pomozte mi! Nevidíte? Byla to všechno jen legrace!"

V nekonečnu vesmírů, v nekonečnu nekonečných možností... neexistovalo nic, co by Picard mohl udělat. Temná pláň byla nasáklá rudou. Trelane vykřikl, a byl to prvotní výkřik, který se nesl od počátku věčnosti až po její konec.

A pak se rozprskl.

Zazněl bezhlučný výbuch, objevil se beztvářý plamen. Neměl žádnou sílu, přesto však byl dost mocný, aby Picarda odmrštil. Jean-Luc se převálil po zemi, přikryl si rukama hlavu a stočil se téměř do polohy plodu v děložce.

Trelanovy hysterické výkřiky se mísily s řevem nespoutaného Chaosu, a z každého bodu vesmíru se ozývalo hromadné volání milionů hlasů ječících unisono To není fěr, byli jsme tak blízko, tak blízko...

Bouchly dveře.

To nebyl ani náhodou zvuk, jaký by Picard očekával. Dveře? Co to mělo znamenat? A byl to zvuk těžkých dveří, kov pravděpodobně.

Vzhlédl.

Obloha byla ponuře rudá, stejně jako temná pláň. Nikde ale nebylo ani stopy po portálu k Srdci bouře. Ani po Trelanovi.

Zbyl tam jen Q.

Seděl na místě, kde předtím stál Trelane, zády k Picardovi, a lehce pošukoval rameny. A pak se k Picardovým uším donesl zvuk, o němž si nemyslel, že ho někdy uslyší.

Q plakal.

Tiše, neokázale. Jen velice jemně, jakoby sám pro sebe. A když se k němu Picard dopotácel, měl úplně suchý obličej, který neprozrazoval ani náznak jakéhokoli citu. Vypadal duchem nepřítomný.

"Jsi v pořádku?" ověřoval si Picard.

"Já jsem jen... poslal zprávu," oznámil mu Q. "Sobě do minulosti. Kde a kdy mám být. Nebudu znát zdroj té zprávy a porozumím jí pouze na velmi základní úrovni. Ale budu tam, abych se mohl dozvědět, co potřebuji," odmlčel se. "Dalo by se říct, že to je zacyklené. Neočekávám, že to pochopíš."

"Fajn," Picard vzhlédl k obloze. "Je... mrtvý?" zeptal se.

Q jednou, velice pomalu přikývl. "Jsme skvělý tým, vid', Picarde," prohlásil hrobově monotónním hlasem. "Jen tak mezi námi, zachránili jsme vesmír. To je na setsakramentsky dobrý záznam do deníku, nemyslíš? Kapitánův deník, hvězdné datum bla-bla-bla. Vstal jsem. Vyčistil si zuby. Zmapoval pár hvězd. Zachránil vesmír. Navečeřel se. Vyčistil si zuby, šel spát."

Q...?

Q si povzdechl. "Ano, Jean-Lucu?"

"Oslovil jsi ho... synu."

Q se pomalu otočil a pohlédl na Picarda. Stejně pečlivě neutrálním hlasem odpověděl: "Nebud' směšný. To byl jednoduše výraz použitý starším vůči mladšímu."

"Ovšem," přitakal Picard. "To jen, že mi tě v mnoha ohledech připomínal. A když jsi ho oslovil 'synu'..." Picardův hlas se vytratil.

"Á propos, postaral jsem se o tvoji loď," oznámil mu Q. "Navíc, Trelanovým... odchodem... se všechno uspořádalo. Mimochodem, nebyla to tvoje Beverly. Jen jsem myslel, že bys to rád věděl... i když si tak nějak nemyslím, že se díky tomu budeš cítit o moc lépe."

"Máš pravdu," vypravil ze sebe Picard pomalu.

A pak, jako by přemýšlel nahlas, Q podotkl: "Jeho matka byla... je... úžasná bytost."

Picard ke Q vzhlédl. "Oh?" víc ze sebe vypravit nedokázal.

Q přikývl. "A jeho otec je respektovaný, vynikající člen Q Kontinua. Chci říct, Picarde, upřímně... kdybych já byl Trelanův otec, plynulo by z toho, že jeho matka se mnou měla poměr. Taková věc by byla... nemyslitelná, že ano, Picarde?"

"Ano," souhlasil Picard. "Nemyslitelná."

"Přesně tak, mon capitaine," zvolal Q.

Zmizel a zanechal Picarda samotného na temné pláni.

## KONEČNÁ

### 1.

Poručík Taša Jarová si vůbec nebyla jistá, co se stalo. Když znovu nabyla vědomí, byla na ošetřovně. Pomalu se vzepřela na loktech a pocítila nával bolesti. Ošetřovatel Geordi LaForge se jí postavil do zorného pole a jemně jí přikázal: "Lehněte si. Byla jste zraněna."

"Co se stalo?"

Geordi pouze zavrtěl hlavou. Hlas se mu třásl, jako by se snažil něco skrýt. "Nevím. Nechci to vědět. Našli vás v transportní místnosti s vážnými popáleninami od fázérů. Donesli vás sem a..." zhluboka se nadechl, aby se vzchopil.

"Myslím, že byste měla nejspíš odpočívat, ano? Vrátím se později. Máme... máme spoustu zraněných. A... promluvíme si později, ano?"

"Budu v pořádku? Kde je doktorka Howardová? Promiňte, není v tom nic osobního nebo tak něco, ale chtěla bych to slyšet od ní."

Geordi mrkáním zahnal slzy, které mu vstupovaly do perfektních očí. "To, eh... to nebude možné."

"Proč ne?"

"Protože," odpověděl s povzdechem člověka, kterého to nikdy nepřeboolí, "doktorka Howardová je mrtvá."

Komandér Jean-Luc Picard neodpověděl na zazvonění dveří. Signál se ozval znovu, a tak nakonec velice mírně řekl "Vstupte."

Dveře se otevřely a vstoupil nadporučík William T. Riker. I přes prázdnotu v srdci si Picard nemohl nepovšimnout, že Rikerova kondice se zřetelně zlepšila. Kráčel se vzpřímenějšími rameny a v očích měl jiskru.

"Ano, pane Rikere?" otázal se Picard.

Riker si těžce povzdechl. "Já... měl jsem jen pocit, že bych se měl zastavit a... a vyjádřit vám svojí upřímnou soustrast,

pane."

Picard přikývl. Pokoušel se přijít na nějakou odpověď, ale nic ho nenapadlo.

Nic. S pocitem, že by měl ještě něco říct, Riker pokračoval. "Já... chtěl jsem, abyste věděl, že před mým... zjetím... jsem velmi obdivoval vaši kariéru."

"Opravdu?"

Riker přikývl. "Vím, že jste narazil na nějaké potíže. Je jen pár lidí, co to mohou pochopit tak dobře jako já."

"Vypadáte, že se vám už vede poněkud lépe." Picard si uvědomil, že je za rozhovor s Rikerem ve skutečnosti vděčný. Cítová bolest z Beverlyiny smrti, z Jackovy sebevraždy... ten pocit, že kdyby tam on, Picard, byl, mohly se věci vyvinout jinak... to vše hrozilo, že ho pohltí. Mohl se jen pokusit zachytit se špetky normalnosti.

"Trochu," souhlasil Riker. "Věci jsou teď mnohem jasnější. Myslím, že si v mnoha ohledech budu už vždycky hlídat záda."

"To je vcelku pochopitelné, po tom, co jste prožil."

"Ano, no... naštěstí mám milující ženu, která mě podporuje... a prima syna. Už jste ho viděl?"

"Ah, ano. My... už jsme na sebe narazili."

"Jsou skvělí, oba. Bože..." zavrtěl hlavou. "Nedokážu si představit, co bych si bez nich počal."

"Doufejme, že to nebudete muset nikdy zjistit," odmlčel se a pak vypadal, jako by se na Rikera poprvé pozorně podíval.

"Už jste se zamýšlel nad svou budoucností? Chtěl byste se vrátit přímo na Betazed?"

"Vlastně jsem nad tím přemýšlel hodně. Chtěl bych zůstat u Hvězdné flotily, pokud mě budou chtít."

"Jsem si jistý, že budou," Picard zabubnoval prsty o stůl. "Co o tom soudí vaše rodina?"

"Jak jsem řekl, podporuji mě... ale s jednou podmínkou. Až podám žádost ke Hvězdné flotile, budu chtít přidělení na loď, kde mě může doprovázet rodina," nepatrně se usmál. "Když vezmu v úvahu, jak dlouho jsem byl mimo službu, nevím, jestli jsem zrovna v situaci, kdy si mohu klást požadavky. Ale uvidíme, co z toho vzejde. Myslím, že to vážně, když jsem řekl, že nevím, co bych bez nich dělal. A nemám v úmyslu to zjišťovat."

Picard přikývl. Pak po chvíli podotkl: "Mohl byste se mi hodit."

Riker vypadal tak zaskočený, že Picard mohl bezpečně zaplašit i to nejmenší podezření, že Riker od začátku plánoval vést rozhovor tímto směrem. "Vám, pane?"

"Jsem úřadující kapitán," vysvětloval Picard. "Z toho, co se povídá, jsem vyvodil, že Hvězdná flotila vážně zvažuje mé jmenování kapitánem Enterprise. Budu zřejmě vzat na milost, podle... logiky, že tak traumatická ztráta..."

Hlas se mu zlomil. Riker ohleduplně sklopil zrak k zemi, než se Picard opět sebral. Pak Riker prohodil: "Mohlo by to pro posádku být snazší, začínat se zcela novým velením?"

"Přesně tak," potvrdil Picard. Odkáslal si, neboť za začínal chraptět. "Vzhledem k této možnosti a k tomu, že vy jste mimo mě důstojník s nejvyšší hodností na palubě... napadlo mě, jestli byste neměl zájem o dočasnou pozici prvního důstojníka."

Riker nenacházel slov.

"Jsem jen stěží v postavení, kdy bych mohl slibovat něco dlouhodobého," pokračoval Picard, "ani vám, ani sobě."

Přesto, pokud budou věci fungovat... ale nejdřív to nejdůležitější. Máte zájem?"

"Rozhodně," vyhrkl Riker hledaje slova. "Ale... jste si jistý... chci říct - za prvé pochybuji, že mě pan Mot bude chtít ještě někdy ostříhat. A byla tu..."

"Podívejte se na to z jiné stránky, pane Rikere. V určitém smyslu jsme oba dva 'poškozené zboží'. Možná jsme každý přesně to, co ten druhý potřebuje."

Riker pomalu přikývl. "Bylo by mi ctí s vámi sloužit, pane."

"Skvělé," napřáhl přes pracovní stůl ruku a vřele potřásl Rikerovou. Byl to dobrý, pevný stisk. "Pak bych vás měl oficiálně uvítat na palubě, Jedničko."

"Děkuji, pane."

"Co kdybychom se zde setkali zítra, v osm nula nula, a projednali podrobnosti o lodi a o všem, co byste měl vědět."

"Ano, pane. Přijdu."

Vstal, vyšel z místnosti a zanechal Picarda opět o samotě.

O samotě a v osamělosti stále viděl Beverly, cítil teplo jejího těla na svém. A Jack... jeho přítel, velitel, muž, který mu důvěřoval a jehož ta důvěra zabila.

Cítil, jak ho začínají pálit oči. Přikryl si je dlaněmi a hluboce se nadechl.

Ode dveří se opět ozvalo zazvonění. I přestože se pokusil, aby to neznělo netrpělivě, zvolal ostřeji, než chtěl: "Ano?" Riker udělal pár kroků do místnosti.

"Ano, Jedničko?" A pak se na jeden příšerný okamžik zalekl, že toto je jiný Riker, a že všechno začne zase od začátku. Ale ulehčeně si vydechl, když Riker spustil: "K tomu, co jsme zrovna probírali, pane..."

"Ano?"

"No, se vši úctou... řekl jste, že mimo vás jsem nejvyšším důstojníkem na lodi. Ale... co nadporučík Dat?"

"Ohhh, ano," tohle bylo zjevně téma, o kterém se Picard nechtěl bavit. "K panu Datovi..."

"Nepřeskakujete ho, protože je human-oid, že ne pane?"

"Ne, Jedničko. Obávám se, že to ani zdaleka není tak jednoduché. Víte, prohledali jsme každý centimetr téhle lodi a..."

"A?" opakoval zmateně Riker.

"No," povzdychl si Picard, "vypadá to, že jsme pana Data ztratili."

Poručík Taša Jarová si vůbec nebyla jistá, co se vlastně stalo.

V jednom okamžiku útočila se svou jednotkou na transportní místnost. V dalším byla transportní místnost až na ně prázdná a Klingon, falešný Riker, falešná verze jí samé, všichni zmizeli.

Taša teď seděla v Přední desítce a zírala na prázdnou skleničku. Guinan, která sice vypadala trochu popleteně, ale jinak už lépe - vzhledem k tomu, že předtím omdlela - byla zpátky za barem. Systémy na můstku podléhaly kontrole. Planeta, kolem které obíhali a s níž jim hrozila bezprostřední srážka, zcela zmizela.

A Picard s Rikerem byli mrtví.

To bylo samozřejmě ze všeho nejhorší. Picard umřel rukama toho Klingona. A jeden člen posádky byl svědkem groteskního sledu událostí, ve kterém jeden z těch falešných Rikerů toho pravého rozložil na molekuly...

Nebo možná, že ten Riker, který byl s ostatními v transportní místnosti, byl ve skutečnosti pravý a byl to zrádce, který byl vyrván z...

Taša zavrtěla hlavou a promula si spánky. Podstatné je, že tu Riker s Picardem nejsou. Loď se pokoušela dát zase dohromady. Byli stále ve válce s Klingony. Všechno se zdálo bezútěšné, beznadějně...

Jak by se mohly věci ještě zhoršit?

Najednou si všimla, že v Přední desítce nastalo ticho. Všichni přestali mluvit. Vzhledla, protože si uvědomila, že vedle ní někdo stojí.

Úžasem otevřela ústa.

Naproti ní se usadili dva Datové. Jeden vypadal normálně. Druhý vypadal dokonale lidsky.

"Tašo... možná máme problém," začali.

3.

Dospělý si povzdechl.

"No dobře," zamumlal. "Pokusil jsem se to všechno dát do pořádku. To, že jsem všemocný, neznamená, že jsem perfektní." Zamyslel se nad dalšími úpravami, ale pak se rozhodl ponechat věci tak, jak byly. Až na ten malinký zádrhel bylo všechno celkem v pořádku.

Pak, k jeho obrovskému překvapení, se před ním něco zalesklo.

Byla to malá a nádherná jiskřící koule světla, která zcela zaujala jeho pozornost.

Natáhl se, uchopil světlo do ruky... a užasl.

"Ty!" vykřikl.

Bylo to bezpochyby dítě... nebo co z něj zbylo. Dítě, jaké bylo na začátku. Ne na začátku jeho nešťastného dobrodružství, ale na Začátku.

"To je mi překvapení," připustil dospělý. "Co se stalo? Byl jsi sousto, které Chaos nedokázal strávit? Takže tě vyplivl? Je to tak?"

Myslel jsem, že už tě nikdy neuvidím," přiznal se dospělý. "Já... nebyl jsem si jistý, jak se mám cítit. Ale když ses vrátil, tak jsi z toho udělal jen akademickou otázku."

Koule vypadala, že ho poznala, a i když nejspíš nevěděla proč, byla nadšená, že ho vidí.

Dospělý si ji něžně přivinul k sobě.

"Neboj," uklidňoval ji jemně. "Tentokrát to s tebou provedeme správně. Věci se nám nevymknou z rukou, slibuji."

Po chvíli dítě - dítě, které kdysi ovládlo tři linie nekonečna a bylo tedy nazváno "Treylane" nebo zjednodušeně

"Trelane" - vyslovilo svoji první myšlenku.

"Co budeme dnes dělat?"

"Můj chlapče," řekl dospělý, který viděl vesmír plný možností, "není nic, co dneska nebudeme dělat..."

4.

Kapitán Jean-Luc Picard stál nad Guinan na ošetřovně a stiskl jí ruku. "Jste si jistá, že budete v pořádku?" ověřoval si. "Určitě," potvrdila. "Jako rybička. Vlastně si myslím, že budeme všichni v pořádku."

Souhlasně kývl a otočil se k Rikerovi. Beverly Crusherová zrovna končila s jeho prohlídkou a konejšivě se usmála. "Je trochu dehydrovaný," oznámila. "Jinak je v pořádku."

"Dobře," pozorně se zadíval na Rikera. "Něco se vám nezdá, Jedničko?"

Riker zavrtěl hlavou. "Jen jsem přemýšlel, pane."

"O -?"

"O... cestách, po kterých jsem se nevydal. O promarněných možnostech. A jak skvělé jméno pro syna je 'Tommy'."

Picard se usmál. "Je to pouze shoda okolností, že se také tak jmenujete, komandéře Williame Thomasi Thelonie Rikere?"

"Ano, pane," potvrdil s vážnou tváří Riker. "Pouhá shoda okolností."

"Aha. Dobrá - tak pokračujte, Jedničko."

Riker přikývl a zamiřil na můstek, který byl zase uveden do pořádku. Picard na chvíli zaváhal, sledoval Beverly, jak pokračuje v práci a věnuje se pacientům. Jak se snaží zařadit úděsné znovuoobjevení manžela mezi nějaké bizarní halucinace, neboť to tak pro ni bude jednodušší.

Picardovi to připadalo v pořádku. Každý se s nemyslitelným vypořádá, jak umí.

Co se týče toho, co řekla, když umírala... at' už mluvila k Picardovi nebo k Jacku Crusherovi, nikdy si nebude jistý... no, s tím se vypořádá po svém.

Jak Picard zamířil ke dveřím, Beverly najednou zvolala: "Jean-Lucu... je něco, co bych ti chtěla říct." Zastavil se ve dveřích a otočil se k ní čelem. "Ano?" Byl to okamžik, ve kterém jako by se zastavil čas.

Okamžik, který prožil všechny ostatní okamžiky

(Jean-Lucu, jsi nejlepší přítel, jakého jsem kdy měla)

(Jean-Lucu, myslím, že je načase s tím pohnout)

(Jean-Lucu, týká se to Wesleyho...)

(Jean-Lucu, umírám)

(Jean-Lucu, chci se s tebou pomilovat)

(Jean-Lucu, já tě miluji)

Zamračila se a zavrtěla hlavou. "Divné," pronesla. "Nemůžu si vzpomenout, co jsem to chtěla."

"To je v pořádku," prohlásil jako obvykle rezervovaně Picard. Vyšel ven. Jak se Beverly otočila zády, zaslechla ho, jak říká "Jsem si jistý, že k tomu dospěješ... jednou."

Obrátila se zpátky k němu, aby se ho zeptala, proč to znělo tak divně, když to říkal...

...ale už byl pryč.